

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ο ΧΡΟΥΣΤΣΩΦΙΚΟΣ
ΨΕΥΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ»
ΑΘΗΝΑ 1975

**ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ**

**Ο ΧΡΟΥΣΤΣΩΦΙΚΟΣ
ΨΕΥΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

"Αρδρο τῆς Σύνταξης τῆς «Λαικής Ήμερησίας» καὶ τῆς Σύνταξης τῆς «Κόκκινης Σημαίας» ποὺ δημοσιεύτηκε στὶς

13 Ιουλίου 1964

Απάντηση στὴν ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τῆς Κ.Ε.
τοῦ Κ. Κ. Σ. Ε. τῆς 14 Ιουλίου 1963

**Μετάφραση
ΓΙΑΝΝΗ ΧΟΤΖΕΑ**

**«ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ»
ΑΘΗΝΑ 1975**

北京外文出版社出版

ΞΕΝΟΓΛΩΣΣΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΕΚΙΝΟ 1964

Η θεωρία τής προλεταριακής έπανάστασης και τής δικτατορίας του προλεταριάτου αποτελεῖ τήν ίδια τήν οδόνα του μαρξισμού - λενινισμού. Ο άγώνας άναμεσα στὸ μαρξισμὸ - λενινισμὸ καὶ σὲ ὅλους τοὺς ρεβιζιονισμοὺς εἶχε πάντοτε γιὰ κέντρο τὴ διατήρηση τῆς έπανάστασης ἢ τὴν ἀντίθεση σ' αὐτήν, τὴ διατήρηση τῆς δικτατορίας του προλεταριάτου ἢ τὴν ἀντίθεση σ' αὐτήν, καὶ σ' αὐτὸ συγχεντρώνεται τώρα ὁ άγώνας άναμεσα στοὺς μαρξιστὲς-λεγιονιστὲς ὅλου του κόσμου καὶ στὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ.

Στὸ 22ο συγένδριο του ΚΚΣΕ, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ πρόβαλε τὸ ρεβιζιονισμὸ τῆς σὲ ἔνα πλήρες σύστημα μὲ ὅλοκληρωμένες τὶς ἀντεπαναστατικὲς θεωρίες της, τῆς «εἰρηγνικῆς συνύπαρξης», του «εἰρηγνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ» καὶ του «εἰρηγνικοῦ περάσματος», διακηρύσσοντας πώς ἡ δικτατορία του προλεταριάτου θὲν εἶναι πιὸ ἀπαραίτητη στὴ Σοβιετικὴ «Ενωση καὶ διατυπώνοντας τὴν ἀνόητη θεωρία του «παλλαϊκοῦ κράτους» καὶ του «παλλαϊκοῦ κόμματος».

Τὸ πρόγραμμα ποὺ προβλήθηκε ἀπὸ τὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ στὸ 22ο συγένδριο του ΚΚΣΕ εἶναι ἔνα πρόγραμμα φευτο-κομμουνιστικό, ἔνα ρεβιζιονιστικὸ πρόγραμμα ποὺ κατευθύνεται ἐναντίον τῆς προλεταριακῆς έπανάστασης καὶ στὴν κατάργηση τῆς δικτατορίας του προλεταριάτου καὶ του προλεταριακοῦ κόμματος.

Η ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ κατάργησε τὴ δικτατορία του προλεταριάτου κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα του «παλλαϊκοῦ κράτους», ἀλλοίωσε τὸν προλεταριακὸ χαρακτήρα του Κ.Κ. Σ.Ε. κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα του «παλλαϊκοῦ κόμματος» καὶ ἐστρώσε τὸ δρόμο γιὰ τὴν παλινόρθωση του καπιταλισμοῦ κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα τῆς «ἀναπτυγμένης οἰκοδόμησης του κομμουνισμοῦ».

Στὶς «Προτάσεις σχετικὰ μὲ τὴ γενικὴ γραμμὴ του διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος», ποὺ ἔχανε στὶς 14 Ιουνίου 1983, ἡ

Κεντρική Έπιτροπή του Κ.Κ.Κ., όποιες πώς είναι πολὺ δυσ-
ηγηθή θεωρητικά και πρακτικά έξαιρετικά έπιζημα τή ύποκατά-
σκεψή του κράτους τής δικτατορίας του προλεταριάτου μὲ τὸ
«κράτος δλου τοῦ λαοῦ» και τοῦ κόμματος τής προλεταριακῆς
πρωτοπορίας μὲ τὸ «κόμμα δλόκληρου τοῦ λαοῦ». Πρόκειται έδω
γιὰ μὲ σημαντική ιστορική θπισθόρόμηση, που καθιστᾷ άδύνα-
το κάθε πέρασμα στὸν κομμουνισμὸν και δὲν πρόκειται νὰ βοηθή-
σῃ παρὰ στὴν παλινόρθωση του καπιταλισμοῦ.

Η άνοιχτη έπιστολή τής Κεντρικῆς Έπιτροπῆς του ΚΚΣΕ
και δ σοβιετικὸς τύπος καταφεύγουν σὲ ασφιστεῖς γιὰ νὰ δικαιο-
λογηθοῦν και χαρακτηρίζουν τὴν χριτική μας γιὰ τὸ «παλλαϊκὸ
κράτος» και τὸ «παλλαϊκὸ κόμμα» σὲν «Ισχυρισμοὺς ποὺ δὲν ἔχουν
καμὰ σχέση μὲ τὸ μαρξισμὸν - λενινισμὸν» πὼς φανερώνουν «πλήρη¹
ἄγνοια τής ζωῆς του σοβιετικοῦ λαοῦ» και πὼς έπιδιώκουμε νὰ
τὸν κάνουμε «νὰ γυρίσει πρὸς τὰ πίσω».

Ας θέστασουμε ποιὸς δὲν ἔχει καμὰ σχέση μὲ τὸ μαρξισμὸν-
λενινισμὸν, ποιὰ είναι τή πραγματική ζωή στὴν ΕΣΣΔ και ποιὸς
θέλει στὴν πραγματικότητα τή ΕΣΣΔ νὰ «γυρίσει πρὸς τὰ πίσω».

Σοσιαλιστική Κοινωνία και δικτατορία του προλεταριάτου

Τί θνητόμε ακριβῶς μὲ τὸν θρό οσσιαλιστική κοινωνία;
Οι τάξεις και τή ταξική πάλη υπάρχουν τή δχι σ' δλη τὴ θιάρκεια
του σοσιαλ-στικοῦ σταδίου; Πρέπει νὰ διατηρηθεῖ τή δικτατορία του
προλεταριάτου γιὰ νὰ φτάσει τή έπανάσταση ὡς τὸ τέλος τή πρέπει:
νὰ καταργηθεῖ γιὰ νὰ δνοίξει δ δρόμος στὴν παλινόρθωση του
καπιταλισμοῦ; Μιὰ δρθή άπάντηση πρέπει νὰ θοβεῖ σ' αὐτὰ τὰ
ζητήματα, πάνω στὴ δάση τῶν θεμελιακῶν δρχῶν του μαρξισμοῦ-
λενινισμοῦ και τής ιστορικῆς πείρας τής δικτατορίας του προ-
λεταριάτου.

Τή άντικατάσταση τής καπιταλιστικῆς κοινωνίας θὰ πὸ τὴ σο-
σιαλιστική κοινωνία θὰ ποτελεῖ ένα μεγάλο δλμα στὴν άνάπτυξη
τής άνθρωπινης κοινωνίας. Τή σοσιαλιστική κοινωνία άντιπροσω-

πεύει μιὰ σημαντικὴ ιστορικὴ περίοδο στὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν τάξικὴ κοινωνία στὴν ἀταξικὴ κοινωνία. Ἐπ’ αὐτῇ θὰ φθάσει ἡ ἀνθρωπότητα στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία.

Τὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα ἔχει μιὰ ἀσύγχριτη ἀνωτερότητα σχετικὰ μὲ τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα. Στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἀντικαθίστα τὴ δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης, καὶ ἡ κοινωνικὴ θεοκτησία τῶν μέσων παραγωγῆς, τὴν ἀτομικὴ θεοκτησία τῶν μέσων παραγωγῆς. Ἀπὸ καπιτεζόμενη καὶ ἐκμεταλλευόμενη τάξη, τὸ προλεταριάτο, γίνεται κυρίαρχη τάξη καὶ ἐπέρχεται ριζικὴ ἄλλαγή στὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ ἔργαζόμενου λαοῦ. Τὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἐφαρμόζει γιὰ τὶς μεγάλες μᾶκες τοῦ ἔργαζόμενου λαοῦ τὴν πιὸ πλατειὰ δημοκρατία, τέτοια ποὺ θὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ στὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία, καὶ δὲν ἀσκεῖ τὴ δικτατορία παρὰ μόνο γιὰ μιὰ μειοψηφία ἐκμεταλλευτῶν. Ἡ ἔθνικοποίηση τῆς βιομηχανίας καὶ ἡ κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας ἵσασται πλατειὲς προοπτικὲς γιὰ μιὰ σημαντικὴ ἀνάπτυξη τῶν κοινωνικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, ἐξασφαλίζοντας σ’ αὐτὲς ἔναν ἀσύγχριτα πιὸ ταχὺ ρυθμὸ ἀνάπτυξης ἀπ’ διὰ σὲ δποιαδήποτε παλιὰ κοινωνία.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πώς ἡ σοσιαλιστικὴ κοινωνία προέρχεται ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία, πὼς ἀποτελεῖ τὴν πρώτη φάση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας. Δὲν ἀποτελεῖ ἀκόμα τὴν δλοκληρωμένη κομμουνιστικὴ κοινωνία, ἀπὸ οἰκονομικὴ καὶ ἄλλες ἀπόψεις φέρνει ἀναπόφευκτα τὰ στίγματα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Μιλώντας γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, ὁ Μάρκος ἐλεγε: «ἀυτὸ ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, εἶναι μιὰ κομμουνιστικὴ κοινωνία δχὶ τέτια ποὺ θὰ εἶναι δταν ἀναπτυχθεῖ στὶς ἴδιες τὶς δικές τῆς έδασεις, ἀλλὰ ἀντίθετα, τέτια δπως ἔει πηθάει ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία: μιὰ κοινωνία κατὰ συγέπεια, πού, ἀπὸ κάθε ἀποφῆ, οἰκογομική, ἡθική, πνευματική, φέρνει ἀκόμα τὰ στίγματα τῆς παλιᾶς κοινωνίας ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ὅποιας προέρχεται¹. Ἀπὸ τὴν πλευρά του δ Λέων, ἐπεσήμανε

1. ΜΑΡΞ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος Γκότα».

πώς στή σοσιαλιστική κοινωνία που είναι ή πρώτη φάση τού κομμουνισμού αδ κομμουνισμός θέν μπαρεί να έχει φτάσει άκόμα σε πλήρη οίκονομική ωριμότητα και να έχει άπελευθερωθεί έντελως από τις παραδόσεις και τις ιπιδιώσεις τού καπιταλισμού¹.

Οι διαφορές άναμεσα στους έργατες και στους άγροτες, άναμεσα στήν πόλη και στο χωριό, άναμεσα στή σωματική και στή πνευματική έργασία, έξακολουθούν νά υπάρχουν στή σοσιαλιστική κοινωνία, τό δεσμού θίκαιο θέν έχει άκόμα έντελως καταργηθεί, και αδέν είναι δυνατό να έξαλειφθεί μεμάς ή άλλη διδικία που συγίσταται: στή κατανομή τῶν καταναλωτικῶν άγαθῶν «σύμφωνα μὲ τήν έργασία» (και όχι σύμφωνα μὲ τις άναγκες)² και κατά συνέπεια, υπάρχουν άκόμα διαφορές δσον διφορά τὸν πλοῦτο. Η έξαλειφη δλων αὐτῶν τῶν φαινομένων, και τῶν διαφορῶν τού διεκάλο θά γίνει βαθμαῖα και αὐτό διπατεῖ άναπόφευκτα μά πάρα πολὺ μεγάλη περίοδο. «Οπως έχει πει ο Μάρξ, μόνο μετά τήν έξαλειψη τῶν διαφορῶν αὐτῶν και τήν πλήρη έξαφάνιση τού διεκάλο θίκαιού θά γίνει θυνατό νά πραγματοποιηθεί θ δλοχληρωμένος κομμουνισμός που χαρακτηρίζεται από τήν άρχη «από τὸν πολέμα άναλογα μὲ τις ίκανότητές του στον καθένα σύμφωνα μὲ τις άναγκες του».

Ο μαρξισμός - λενινισμός και ή πρακτική τῆς Σοβιετικής Ένωσης, τῆς Κίνας και τῶν άλλων σοσιαλιστικῶν χωρῶν μᾶς διδάσκουν πώς η σοσιαλιστική κοινωνία, καλύπτει μά μεγάλη, πάρα πολὺ μεγάλη ίστορική περίοδο. Στή διάρκεια θλόκυληρης τῆς περιόδου αὐτῆς, η ταξική πάλη άναμεσα στήν διεκάλο τάξη και στο προλεταριάτο συνεχίζεται και υφίσταται τό πρόδοληρα: «Ποιδες-ποιόν», ο καπιταλιστικός δρόμος ή ο σοσιαλιστικός δρόμος, θηλασθή παραμένει ο κίνδυνος τῆς καπιταλιστικής παλινόρθωσης.

Στις «Προτάσεις σχετικά μὲ τή γενική γραμμή τού διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος», που έκανε στις 14 Ιουνίου 1963, η

1. ΔΕΝΙΝ: «Τό Κράτος και ή 'Επενάσταση», "Εργα, Τόμος 25ος.

2. Στό ίδιο.

Κεντρική Έπιτροπή του ΚΚΚ αναφέρεται: «Στή βιάρχεια μιᾶς μακράς ιστορικής περιόδου όστερα από τὴν κατάληψη τῆς ἔξουσίας από τὸ προλεταριάτο, ἡ ταξικὴ πάλη παραμένει σὰν ἔνας ἀντικευμενικὸς νόμος ἀγεξάρτητος από τὴν θέληση τῶν ἀνθρώπων· μόγο ἡ μορφὴ τῆς ταξικῆς πάλης διαφέρει από ἐκείνη τῆς ταξικῆς πάλης, που διεξαγόταν πρὶν τὸ προλεταριάτο καταλάβει τὴν ἔξουσία.

“Οστερα από τὴν Ὁκτωβριανὴ Ἐπανάσταση ὁ Λέγιν ἐπανειλημμένα ὑπόθειὲς δτι:

α) Οἱ ἐκμεταλλευτὲς ποὺ ἀνατράπηκαν προσπαθοῦν πάντα καὶ μὲ δλα τὰ μέσα νὰ ἀγαπήσουν τὸν «παράδεισο» ποὺ ἔχασαν.

· β) Τὸ μικροαστικὸ περιβάλλον γεννᾶ κάθε μέρα, κάθε ὥρα καινούργια ἀστικὰ στοιχεῖα

γ) Στὶς γραμμὲς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ἀνάμεσα στοὺς χρατικοὺς ὑπαλλήλους, μποροῦν ἐπίσης νὰ ἐμφανισθοῦν ἐκφυλισμένα στοιχεῖα καὶ καινούργια ἀστικὰ στοιχεῖα, ἐξαιτίας τῆς ἀστικῆς ἐπιρροῆς, τοῦ μικροαστικοῦ περιβάλλοντος καὶ τῆς διαφθορᾶς ποὺ κλείγει μέσα του αὐτὸ τὸ τελευταῖο.

δ) Οἱ ἐξωτερικὲς συνθῆκες ποὺ καθορίζουν τὴν συγέχιση τῆς ταξικῆς πάλης στὸ ἐσωτερικὸ μᾶς σοσιαλιστικῆς χώρας εἶναι ἡ περικύκλωσή τῆς από τὸ διεθνῆ καπιταλισμό, ἡ ἀπειλὴ ἐνοπλῆς ἡμπειριαλιστικῆς ἐπέμβασης καὶ οἱ ἀνατρεπτικὲς ἐνέργειες τῶν ἡμπειριαλιστῶν, ποὺ ἀποσκοποῦν στὴ χωρὶς πόλεμο συγγρίθη τῆς χώρας αὐτῆς.

“Η ζωὴ δικαίωσε τὶς θέσεις αὐτὲς τοῦ Λέγιν.

“Η ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ ἄλλες ἀντιθραστικὲς τάξεις, ἀν καὶ ἀνατράπηκαν, διατηροῦν ἀκόμα γιὰ μᾶς ἀρκετὰ μαχρόχρονη περίοδο, τὶς διυγάμεις τους στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία καὶ παραμένουν ἀρκετὰ διυγατές σὲ δρισμένους τομεῖς. Ἐξακολουθοῦν νὰ συνδέονται μὲ χιλιούς δεσμούς μὲ τὴ διεθνῆ ἀστικὴ τάξη. Καὶ δὲν παραδέχονται τὴν ἥττα τους, ἐπιζητῶντας ἐπίμονα νὰ χτυπήσουν τὸ προλεταριάτο. Ἐπιδίδονται σὲ δλους τοὺς τομεῖς σὲ πόλεμο σκεπασμένο ἡ ἀνοιχτὸ ἐγκατίον τοῦ προλεταριάτου. Παρουσιάζονται συχνὰ σὰν δπαδοὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, τῶν Σοσιέτ, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ

τού μαρξισμού - λενιγισμού, ύπονομεύοντας τό σοσιαλισμό και προετοιμάζοντας τήν παλινόρθωση τού καπιταλισμού. Έπιμένουν γιά πολὺ καιρό νά διντίθενται στό προλεταριάτο στό πολιτικό πεδίο και νά προετοιμάζονται συνεχώς νά διατρέψουν τή βικτατορία τού προλεταριάτου. Έπικητούν νά διεισδύσουν στούς χρατίκους δργανισμούς, στις μαζικές δργανώσεις, στούς οίκονομους τομεῖς, στούς πολιτιστικούς δργανισμούς και στά έχπαιδευτικά ίδρυματα γιά νά διαπτύξουν διντίθετη θράση και νά δρπάξουν τήν καθοδήγηση που δισκείται από τό προλεταριάτο. Στό οίκονομοκό πεδίο, χρησιμοποιούν όλα τά μέσα γιά νά ύπονομεύσουν τήν σοσιαλιστική παλλαϊκή ιδιοκτησία και τή σοσιαλιστική συλλογική ιδιοκτησία και νά διαπτύξουν τίς καπιταλιστικές θυνάμεις. Στόν ιδεολογικό, πολιτιστικό και μορφωτικό τομέα, διντίπαραθέτουν τήν διστική κοσμοαντίληψη στήν προλεταριακή κοσμοαντίληψη και προσπαθούν νά διαφθείρουν τό προλεταριάτο και τούς διλούς έργαζόμενους μέ τήν διστική ιδεολογία.

Η κολλεκτιβοποίηση τής άγροτικής οίκονομίας μετατρέπει τούς άγροτες από άγροτες που έργαζονται και παράγουν ατομικά σε άγροτες που έργαζονται και παράγουν συλλογικά και θημουργεῖ εύνοικους δρους γιά τήν δλοκληρωτική διαδιαπανθαγώγηση τών άγροτών. Ένσυντοις, δισ ή συλλογική ιδιοκτησία δὲν έχει γίνει παλλαϊκή ιδιοκτησία και δὲν έχουν έξαφανισθεὶ δλοκληρωτικά τά ύπολειμματα τής ιδιωτικής οίκονομίας, οι άγροτες θὰ διατηρούν διαπόφευκτα δρισμένα χαρακτηριστικά σύμφυτα στούς μικροπαραγωγούς. Στίς συνθήκες αύτες είγουν διαπόφευκτες οι αδιθόριμητες τάσεις πρός τόν καπιταλισμό, ύπαρχει δικόμα έδαφος γιά τήν διάπτυξη τών πλουσιοχωρικῶν και η θιαφοροποίηση στούς κόλπους τής άγροτιας συνεχίζεται.

Η δραστηριότητα τής διστικής τάξης που διαφέρεται πιὸ πάνω, η διαδρωτική τής έπιδραση στόν πολιτικό, οίκονομοκό, ιδεολογικό και μορφωτικό τομέα, η υπαρξή αδιθόριμητων καπιταλιστικῶν τάσεων στούς μικροπαραγωγούς τής πόλης και τής ύπαλθρου, τό γεγονός ότι τό διστικό δίκαιο δὲν έχει έξαλειφθεὶ δικόμα δλοκληρωτικά και η έπιδραση τών συνθειών τής παλιᾶς κοι-

νωγίας, δλα αὐτὰ γεννοῦν διαρκῶς ἐκφυλισμένα στοιχεῖα στὶς γραμμὲς τῆς ἐργατικῆς τάξης, στοὺς κομματικοὺς δργανισμοὺς καὶ στὸν κρατικὸν μηχανισμό, γεννοῦν διαρκῶς νέα ἀστικὰ στοιχεῖα, καὶ καταχραστὲς στὶς κρατικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀνήκουν σὲ δλο τὸ λαὸν καὶ νέους ἀστοὺς διανοούμενοὺς στοὺς ἐκπολιτιστικοὺς δργανισμοὺς καὶ στὰ ἐκπαιδευτικὰ θέρματα, δπως καὶ στοὺς νύκλους τῶν διανοούμενων. Αὐτὰ τὰ νέα ἀστικὰ στοιχεῖα καὶ αὐτὰ τὰ διεφθαρμένα στοιχεῖα ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ συνεργασίᾳ μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς παλιᾶς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν δλλων ἐκμεταλλευτριῶν τάξεων ποὺ δν καὶ ἔχουν ἀνατραπεῖ δὲν ἔχουν ἀκόμα δλοκληρωτικὰ ἐξαλειφθεῖ. Ἰδιαίτερα ἐπιζήμια εἶναι τὰ ἐκφυλισμένα στοιχεῖα ποὺ ἔχουν διεισδύσει στοὺς καθοδηγητικοὺς δργανισμούς, γιατὶ υποστηρίζουν καὶ προστατεύουν τὰ ἀστικὰ στοιχεῖα στοὺς δργανισμοὺς τῶν κατώτερων βαθμῶν.

“Οσο υπάρχει δὲ ιμπεριαλισμός, τὸ προλεταριάτο τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν πρέπει γὰ συνεχίσει γὰ ἀγωγίζεται καὶ ἐναντίον τῆς ἀστικῆς τάξης τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ διεθνοῦς ιμπεριαλισμοῦ. Οἱ ιμπεριαλισμὸς ἐπιζητεῖ κάθε εύκαιρία γιὰ γὰ ἐπέμβει ἐνοπλα ἐναντίον τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν η γὰ προκαλέσει εἰρηνικὰ τὴν ἀποσύνθεσή τους. Κάνει τὸ κάθε τι γιὰ γὰ καταστρέψει τὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες η γὰ τὶς κάνει γὰ ἐκφυλισθοῦν σὲ καπιταλιστικὲς χῶρες. Γι’ αὐτό, η ταξικὴ πάλη ποὺ διεξάγεται στὸ διεθνὲς πεδίο ἔχει ἀναπόφευκτα τὴν ἀντανάκλασή της στὸ ἐσωτερικὸ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν.

Ο Λένιν λέει: «Η μετάβαση ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμό, ἀποτελεῖ μιὰ δλοκληρή ιστορικὴ ἐποχὴ. Οσο αὐτὴ δὲν ἔχει δλοκληρωθεῖ, οἱ ἐκμεταλλευτὲς διατηροῦν ἀναπόφευκτα τὴν ἐλπίδα μιᾶς παλινόρθωσης, ἐλπίδα ποὺ μετασχηματίζεται σὲ ἀπόπειρες παλινόρθωσης»¹ Λέει ἀκόμα: «Η ἐξαλειψη τῶν τάξεων εἶγαι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς μακρόχρονης, δύσκολης, ἐπίμονης ταξικῆς πάλης, ποὺ, μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς

1. ΛΕΝΙΝ: «Η προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ δὲ προστάτης Κάουτσκυ», Εργα, Τόμος 28ος.

έξουσίας τοῦ κεφαλαίου, μετά τὴν καταστροφή τοῦ ἀστικοῦ χράτους, μετά τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, διότι εἴ αφανίζεται (ὅπως φαντάζονται οἱ χυδαῖοι ἐκπρόσωποι τοῦ παλιού σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς παλιᾶς σοσιαλθημοχρατίας), ἀλλὰ ἀπλῶς ἀλλάζει μορφή καὶ σὲ διτί ἀφορᾶ δριψμένες πλευρές της γίνεται πιὸ μανιασμένη»¹.

Η ταξική πάλη μεταξύ τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἀστικῆς τάξης στὸν πολιτικό, οἰκονομικό, θεολογικό, πολιτιστικό καὶ διαπαιδαγωγικό τομέα δὲν τελειώνει στὴ διάρκεια τῆς σοσιαλιστικῆς περιόδου. Εἶναι μὰ μαχρόχρονη ἀσταμάτητη πάλη ποὺ συνεχίζεται πάντοτε, ἐλικοειδής καὶ περίπλοκη, δηλασσα ποὺ γνωρίζει τὴν ἀμιτωτή καὶ τὴν παλέρροια, πότε ἀνεβαίνοντας φηλὰ καὶ πότε πέφτοντας, ἀλλοτε ἡρεμη καὶ ἀλλοτε ἀγριεμένη. Εἶναι μὰ πάλη ποὺ ἀποφασίζει γιὰ τὴν τύχη τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, γιὰ τὸ διὸ προχωρήσει πρὸς τὸν κομμουνισμὸν ἢ θὰ ἐπανέλθει στὸν καπιταλισμό.

Η ταξική πάλη στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία δρίσκει ἀγαπόφευκτα τὴν ἀντανάκλασή της στὰ κομμουνιστικὰ κόρματα. Η ἀστικὴ τάξη καὶ διεθνής ίμπεριαλισμὸς γνωρίζουν πώς γιὰ νὰ πετύχουν ὥστε μὰ σοσιαλιστικὴ χώρα νὰ ἔχφυλισθεῖ σὲ καπιταλιστικὴ χώρα, πρέπει πρῶτα ἀπ' δλα νὰ πετύχουν ὥστε τὸ κομμουνιστικὸν τῆς κόρματος νὰ ἔχφυλιστεῖ σὲ ρεβιζιονιστικὸ κόρμα. Τὰ παληὰ καὶ τὰ γέα ἀστικὰ στοιχεῖα, οἱ παληοὶ καὶ οἱ νέοι πλουσιοχωρικοί, καθὼς καὶ τὰ ἔκφυλισμένα στοιχεῖα δλων τῶν ἀποχρώσεων, ἀποτελοῦν τὴν κοινωνικὴ βάση τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ μὲ χίλια μέσα στρατολογοῦν πράκτορες στοὺς κόλπους τῶν κομμουνιστικῶν κορμάτων. Η ἀστικὴ ἐπιρροὴ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ αἰτία τοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Η συνθηκολόγηση μπροστὰ στὴν πίεση τοῦ ίμπεριαλισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴ του αἰτία. Η πάλη ἀνάμεσα στὸ μαρξισμὸν - λεγινούσμα καὶ στὸν διππορτουνισμὸν δλων τῶν ἀποχρώσεων, κυρίως τὸ ρεβιζιονισμό, ἀποτελεῖ ἀγαπόφευκτο

1. ΔΕΝΙΝ: «Χαιρετισμὸς στοὺς οδγγροὺς δργάτες» "Εργα, Τόμος 29ος.

πρᾶγμα στοὺς χόλπους τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν στὴ διάρκεια τῆς σοσιαλιστικῆς περιόδου. Τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τοῦ ρεβιζιονισμοῦ εἶναι πώς μίσθετεῖ τὶς θέσεις τῆς ἀστικῆς τάξης στὶς ἐπιθέσεις του ἔγαντον τοῦ προλεταριάτου ἀρνούμενος τὶς τάξεις καὶ τὴν ταξικὴ πάλη καὶ μετατρέποντας τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου σὲ μία δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης.

Στὸ φῶς τῆς πείρας τοῦ διεθνοῦς έργατικοῦ κινήματος καὶ στηριγμένοι στὸν ἀντικειμενικὸ νόμο τῆς ταξικῆς πάλης, οἱ θεμελιώτες τοῦ μαρξισμοῦ ὑπογράψμισαν πώς τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμό, ἀπὸ τὴν ταξικὴ κοινωνία στὴν ἀταξικὴ κοινωνία, ἔχαρτάται ἀπὸ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ πώς γ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλος θρόμος.

Ο Μάρκς λέει: «Ἡ ταξικὴ πάλη ὅδηγετ ἀναπόφευκτα στὴ δικτατορία τοῦ προλέταριάτου¹. Λέει ἐπιπλέον: «Ἀνάμεσα στὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία καὶ τὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία, τοποθετεῖται ἡ περίοδος τοῦ ἐπαγαστατικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς πρώτης στὴ δεύτερη. Σ' αὐτὴν ἀντιστοιχεῖ μία πολιτικὴ μεταβατικὴ περίοδος ποὺ τὸ χράτος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπαγαστατικὴ πρώτη². ᩠ σοσιαλιστικὴ κοινωνία ἀγαπτύσσεται σύμφωνα μὲ ἓνα προσέξ ἀδιάχοπης ἐπανάστασης. Μιλώντας γιὰ τὸν ἐπαγαστατικὸ σοσιαλισμὸ ὁ Μάρκς Ελεγε: «Αὐτὸς ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι ἡ χήρυξη τῆς διαρκοῦσας ἐπαγαστατικῆς ηγεσίας, ἡ δικτατορία τῆς διαχρονιστικῆς τοῦ προλέταριάτου, σὰν ἀναγκαῖα μεταβατικὴ περίοδο γιὰ τὴν ἐξάλειψη τῶν ταξικῶν παραγωγῶν σχέσεων στὶς δπολεῖς στηρίζονται αὐτές, γιὰ τὴν κατάργηση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων ποὺ ἀνταποκρίνονται σ' αὐ-

1. «Ο Μάρκς στὸ Βαντεμέγιερ», 5 Μαρτίου 1852.

2. ΜΑΡΚΣ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος Γκότα».

τές τις παραγωγικές σχέσεις, γιατί τήν Εξαφάνιση δλων τῶν θεών ποὺ ἀπορρέουν ἀπ' αὐτές τὶς κοινωνικές σχέσεις¹.

Στήν πάλη του θνατίον τοῦ διππορτουνισμοῦ τῆς 2ης Διεθνούς, δὲ Λένιν φάντασε καὶ ἀνέπτυξε μὲν θηριουργικὸν τρόπον τῆς θεωρίας τοῦ Μάρκου γιὰ τὴ θικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ο Λένιν ὑπογράμμισε: «Η θικτατορία τοῦ προλεταριάτου θὲν ἀποτελεῖ τὸ τέλος τᾶς ταξικῆς πάλης — ἀποτελεῖ τὴ συνέχισθι τῆς κάτω ἀπὸ νέες μορφές. Η θικτατορία τοῦ προλεταριάτου, εἶναι τὴ ταξικὴ πάλη τοῦ νικηφόρου προλεταριάτου ποὺ ἔχει πάρει στὰ χεριὰ του τὴν πολιτικὴν ἔξουσίαν, θνατίον τῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ ἔχει γικηθεῖ ἀλλὰ θὲν ἔχει καταστραφεῖ, θὲν ἔχει Εξαφανισθεῖ, ποὺ δχι μόνο θὲν ἔχει πάψει νὰ ἀντιστένεται ἀλλὰ θντείνει τὴν ἀντίστασθι τῆς². Εἶπε ἀκόμα: «Η θικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι μία πάλη ἐπίμονη, αἰματηρή καὶ ἀναιματηρή, βλαυη καὶ ερηγική, στρατιωτική καὶ σίκυονική, διαπαιδαγωγική καὶ θιοικητική θνατίον τῶν θυνάμεων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς παλιᾶς κοινωνίας³.

Στὸ περίφημο ἔργο του «Γιὰ τὴν ὄρθη λύση τῶν ἀντιθέσεων στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ» καὶ σὲ ἄλλα ἔργα, δὲ σύντροφος Μάρκου Τσέτούνγκ, στὴ θάση τῶν θεμελιωκῶν δρχῶν τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ καὶ τῆς ιστορικῆς πείρας τῆς θικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἔκανε μία πλήρη καὶ συστηματικὴ ἀγάλυσθη τῶν τάξεων καὶ τῆς ταξικῆς πάλης στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία καὶ ἀνέπτυξε μὲν θηριουργικὸν τρόπον τὴ μαρξιστικὴ-λενινιστικὴ θεωρία τῆς θικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀποψῆ τοῦ θιαλεκτικοῦ ὄλισμοῦ μελέτησε τοὺς ἀγτικειμενικοὺς νόμους τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Ὅπογράμμισε πώς δὲ γενικὸς νόμος τῆς φύσης καὶ τῆς ἀνθρώπι-

1. ΜΑΡΞ: «Οἱ ταξικοὶ ἀγῶνες στὴ Γαλλία τὸ 1848—1850».

2. ΔΕΝΙΝ: Πρόλογος στὴν ἔκδοση τοῦ λόγου «Πῶς δξαπατοῦν τὸ λαό μὲ τὰ συνθῆματα τῆς δλευθερίας καὶ τῆς ισότητας», "Ἐργα", Τόμος 29ος.

3. ΔΕΝΙΝ: «Η παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ», "Ἐργα", Τόμος 31ος.

νης κοιγωνίας, που είγαι τή ένότητα καὶ τή πάλη τῶν ἀντιθέτων, ἐφαρμόζεται ἐπίσης στὴ σοσιαλιστικὴ κοιγωνία. Στὴ σοσιαλιστικὴ κοιγωνία, οἱ ταξικὲς ἀντιθέσεις ἔξαχολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ τὴ πάλη πάλη δὲν ἔξαλειφεται, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς ιδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς. Διεξάγεται πάντοτε ἀγώνας ἀνάμεσα στοὺς δύο δρόμους, τὸ σοσιαλιστικὸ καὶ στὸν καπιταλιστικὸ, στὴ διάρκεια δλῆς τῆς σοσιαλιστικῆς περιόδου. Γιὰ νὰ ἔξασφαλισθεῖ τὴ οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ νὰ ἀποτραπεῖ τὴ παλιγόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἀναγκαῖο γὰ διεξαχθεῖ ὡς τὸ τέλος τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὸ πολιτικὸ, οἰκονομικὸ, θεολογικὸ καὶ πολιτιστικὸ μέτωπο. Ἡ διοχληρωτικὴ νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ ὑπόθεση μᾶς τὴ δύο γενεῶν· γι’ αὐτὸ ἀπαυτοῦνται πέντε ὡς δέκα ἵσως καὶ περισσότερες γενιές.

‘Ο σύντροφος Μάρο Τσέ - τοὺνγχ υπογράμμισε ιδιαίτερα πὼς στὴ σοσιαλιστικὴ κοιγωνία ὑπάρχουν δύο εἰδη κοιγωνικῶν ἀντιθέσεων: Οἱ ἀντιθέσεις στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἔχθρούς μας καὶ πὼς οἱ πρῶτες είγαι πολυάριθμες. Μόνο κάνοντας μιὰ διάκριση ἀνάμεσα σὲ αὐτὰ τὰ εἰδη ἀντιθέσεων διαφορετικοῦ χαρακτήρα καὶ υἱοθετώντας διαφορετικὲς μεθόδους γιὰ καταλήγουμε σὲ μιὰ δρθή λύση είγαι δυνατὸ γὰ ἐνώσουμε τὸ 90 τοῖς ἑκατὸ καὶ πάνω τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, γὰ κατανικήσουμε τοὺς ἔχθρούς ποὺ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ ἔνα ἀστήματο ποσοστὸ καὶ γὰ στερεώσουμε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

‘Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου είγαι τὴ βασικὴ ἐγγύηση τῆς σταθεροποίησης καὶ τῆς ἀνάπτυξης τοῦ σοσιαλισμοῦ, τὴ ἐγγύηση ποὺ ἐπιτρέπει στὸ προλεταριάτο γὰ συντρίψει τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ γὰ ἔξασφαλίσει τὸ θρίαμβο τοῦ σοσιαλισμοῦ, στὴν πορείᾳ τῆς πάλης ἀνάμεσα στοὺς δύο δρόμους.

Τὸ προλεταριάτο δὲν θὰ μπορέσει γὰ χειραφετηθεῖ δριστικὰ παρὰ χειραφετώντας τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ ιστορικὸ καθῆκον τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἔχει δυὸ πλευρές: μιὰ πλευρὰ ἐσωτερικὴ καὶ μιὰ πλευρὰ διεθνῆ· στὸ ἐσωτερικὸ πεδίο, τὸ κα-

θήλων συνίσταται βασικά στὴν δλοχληρωτικὴ ἔξαλειψη δλων τῶν ἐκμεταλλευτριῶν τάξεων, στὴν ὑψηλὴ ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, στὸ ἀνέβασμα τῆς κομμουνιστικῆς συνεδρητότητος τῶν λαϊκῶν μαζῶν, στὴν ἔξαλειψη τῶν διαφορῶν ἀνάμεσα στὴν παλλαϊκὴ θισκησία καὶ στὴ συλλογικὴ θισκησία, ἀνάμεσα στοὺς ἔργατες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴ πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ καὶ στὴ σωματικὴ ἔργασία, καὶ στὴν ἔξαλειψη κάθε δινατότητας διαμόρφωσης τάξεων καὶ παλιγόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ ἕτοι ὥστε γὰρ δημουργηθοῦν οἱ δροὶ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ «ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἴχανότητές του, στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του». Στὸ διεθνὲς πεδίο, τὸ καθήκον συνίσταται βασικά στὴν ἀπόκρουση κάθε ἐπίθεσης τοῦ διεθνοῦς ίμπεριαλισμοῦ (συμπεριλαμβανομένης τῆς ἔνοπλης ἐπέμβασης καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀποσύνθεσης) καὶ στὴν ὑποστήριξη τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, μέχρι τὴν δριστικὴ ἔξαλειψη τοῦ ίμπεριαλισμοῦ, τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ συστήματος ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τοὺς λαούς. Πρὸν τὴν ἐκπλήρωση τῶν δύο πλευρῶν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν εἰσοδο στὴν δλοχληρωμένη κομμουνιστικὴ κοινωνία, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητη.

Κρίνοντας τὴν σημερινὴ κατάσταση, διέπουμε διὰ τὸ καθήκον τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου δρίσκεται ἀκόμα μικρύτερο ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσή του στὶς σοσιαλιστικὲς χώρες. Σὲ ἄλλες, χωρὶς ἐξαίρεση, ὑπάρχουν τάξεις καὶ ταξικὴ πάλη, πάλη ἀνάμεσα στὸ σοσιαλιστικὸ καὶ στὸν καπιταλιστικὸ ὅρδο καὶ ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης ὥς τὸ τέλος καὶ γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς παλιγόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ. «Ολες οἱ σοσιαλιστικὲς χώρες δρίσκονται ἀκόμα μακριά, πολὺ μακριά ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν ἔξαλειψει τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν παλλαϊκὴ καὶ στὴ συλλογικὴ θισκησία, ἀνάμεσα στοὺς ἔργατες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ καὶ στὴ σωματικὴ ἔργασία, ἀπὸ τὸ νὰ ἔχουν ἔξαλειψει τὶς τάξεις καὶ τὶς ταξικὲς διαφορὲς καὶ νὰ ἔχουν

πραγματεποιήσει τὴν κομμουνιστικὴν κοινωνία ποὺ προβλέπει τὴν ἀρχὴν «ἀπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἴχανότητές του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες του». Γι' αὐτὸν ἡ διατήρηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ ὅλες τὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες.

Στὶς συνθῆκες αὐτές, ἡ κατάργηση τῆς ἀπὸ τὴν φεδιζιονιστικὴν κλίνα τοῦ Χρουστσώφ ἀποτελεῖ προδοσία τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

• Ανταγωνιστικὲς τάξεις καὶ ταξικὴ πάλη στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση

Ο κυριώτερος λόγος γιὰ τὸν δποτὸν ἡ φεδιζιονιστικὴ κλίνα Χρουστσώφ κήρυξε τὴν κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση εἶγαν, σύμφωνα μ' αὐτὴν, πῶς ἔξαλείφθηκαν οἱ ἀνταγωνιστικὲς τάξεις καὶ πῶς δὲν ὑπάρχει πιὰ ταξικὴ πάλη στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση.

Ἄλλὰ ποιὰ εἶγαν ἡ πραγματικὴ κατάσταση στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση; Πραγματικά, δὲν ὑπάρχουν ἀνταγωνιστικὲς τάξεις, οὔτε ταξικὴ πάλη ἔχει;

Μετὰ τὸ θρίαμβο τῆς Μεγάλης Όχτωδριανῆς Σοσιαλιστικῆς Επανάστασης ἐγκαθιδρύθηκε ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου· αὐτὴ κατάργησε τὴν καπιταλιστικὴν ιδιωτικὴν ιδιοκτησίαν καὶ ἐγκαθιδρύσε τὴν σοσιαλιστικὴν παλλαϊκὴν ιδιοκτησίαν καὶ τὴν σοσιαλιστικὴν συλλογικὴν ιδιοκτησίαν μὲ τὴν Εθνικοποίηση τῆς βιομηχανίας καὶ τὴν κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ μέσα σὲ μερικὲς δεκαετίες, ἔφθασε σὲ μεγάλες ἐπιτεύξεις στὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμηση. Αὐτὸν ἀποτέλεσε ἀνεγάλειπτη νίκη, νίκη μεγάλης ιστορικῆς σημασίας, ποὺ κατακτήθηκε ἀπὸ τὸ ΚΚΣΕ καὶ τὸ σοβιετικὸν λαό, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν.

Ωστόσο, ἡ παλιὰ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ ἄλλες ἐκμεταλλεύτριες τάξεις ποὺ δὲν καὶ ἀνατράπηκαν, δὲν ἔξαλείφθηκαν δλοκληρωτικά, συνέχισαν γὰρ ὑπάρχουν μετὰ τὴν Εθνικοποίηση τῆς βιομηχανίας καὶ τὴν κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Ή πο-

λιτική και ιδεολογική έπιρροή της άστικής τάξης ξέσακολουθούσε νὰ υπάρχει. Οἱ αδόρμητες καπιταλιστικὲς θυγάμεις, ξέσακολουθούσαν νὰ υπάρχουν τόσο στὴν πόλη δσο καὶ στὴν οπαίθρο. Νέας άστικᾶς στοιχείας καὶ κουλάκοι θυμαγίζονταν συνεχῶς. Καὶ στὴ διάρκεια ὅλου τοῦ χρόνου ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τότε, ἡ ταξική πάλη διάφορεσσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν άστική τάξη καὶ ἡ πάλη διάφορεσσα στὸ σοσιαλιστικὸ καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο συνεχίστηκε στὸν πολιτικὸ, οἰκονομικὸ καὶ ιδεολογικὸ τομέα.

Ἄπὸ τὸ γεγονός πὼς ἡ Σοδιετικὴ "Ἐνωση" ἦταν ἡ πρώτη χώρα τὴν ἐποχὴν ξείνη καὶ ἡ μοναδικὴ ποὺ οἰκοδομοῦσε τὸ σοσιαλισμὸ καὶ δὲν ὑπῆρχε καμὰ ξένη πεῖρα τὴν ὅποια νὰ ἐπικαλεσθεῖ, ἀπὸ τὸ γεγονός ἐπίσης πὼς ὁ Στάλιν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν μαρξιστικὴν - λενιγιστικὴν διαλεκτικὴν μὲ τὴν ἔρμηνεία ποὺ θῶσε στοὺς γόμους τῆς ταξικῆς πάλης στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, θιακήρυξε πρόωρα, μετὰ τὴν βασικὴν πραγματοποίηση τῆς κολλεκτιβοποίησης τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, πὼς στὴ Σοδιετικὴ "Ἐνωση", ὃὲν υπάρχουν πιὰ ἀνταγωνιστικὲς τάξεις¹ καὶ πὼς «αὐτὴ (ἡ σοδιετικὴ κοινωνία) εἶναι ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ταξικὲς συγχρόσεις»². Τονίζοντας ἀποκλειστικὰ τὴν ἐνότητα τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, παραμέλησε τὶς ἀντιθέσεις στοὺς κόλπους τῆς τελευταίας, δὲν στηρίχθηκε στὴν ἔργατικὴ τάξη καὶ στὶς πλατειὲς μᾶζες στὴν πάλη θυγατίον τῶν καπιταλιστικῶν διυγάμεων καὶ θεωροῦσε πὼς ἡ θυγατότητα τῆς παλιγόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ προερχόνταν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν θυγοπλη ἐπίθεση τοῦ διεθνοῦς ἴμπεριαλισμοῦ. Αὐτὸς ἀποτελοῦσε λάθος, τόσο θεωρητικὰ δσο καὶ πρακτικά. "Ωστόσο, ὁ Στάλιν παραμένει ἐνας μεγάλος μαρξιστής - λενιγιστής. "Οταν καθοδηγοῦσε τὸ κόμμα καὶ τὸ σοδιετικὸ κράτος, υπεράσπιζε σταθερὰ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ τὸ σοσιαλιστικὸ προσανατολισμό, ἐφάρμοζε μιὰ μαρ-

1. ΣΤΑΛΙΝ : «Σχετικὰ μὲ τὸ Σχέδιο Συντάγματος τῆς ΕΣΣΔ», Ζητήματα Δενινισμοῦ.

2. ΣΤΑΛΙΝ : «Ἐκθεση στὸ 18ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ. (μπ) τῆς ΕΣΣΔ», Ζητήματα Δενινισμοῦ.

Ξιστική - λενιγιστική γραμμή και έξασφάλισε τή θριαμβευτική πορεία τής Σοδιετικής "Εγωσης στό δρόμο τού σοσιαλισμού.

Ο Χρουστσώφ, ἀπό τότε πού ἀρπάξε τήν καθαδήγηση τού χόμματος και τού σοδιετικού κράτους, ἐφάρμοσε μὰ σειρὰ ἀπό ρεβιζιονιστικὰ πολιτικὰ μέτρα, πού ἀγένασαν σημαντικὰ τήν ἀνάπτυξη τῶν καπιταλιστικῶν θυγάμεων και ὅξυναν ξανὰ στή Σοδιετική "Εγωση, τήν ταξική πάλη ἀνάμεσα στό προλεταριάτο και στήν ἀστική τάξη, τήν πάλη ἀνάμεσά στό σοσιαλιστικὸ δρόμο και στόν καπιταλιστικὸ δρόμο.

Ἄρκει νὰ ξεψυλλίσουμε τίς σοδιετικὲς ἐφημερίδες τῶν τελευταίων αὐτῶν χρόνων και θὰ δροῦμε πολυάριθμα παραδείγματα πού δείχγουν πώς δχι μόνο ὑπάρχουν, στή Σοδιετική κοινωνία, πολλὰ στοιχεῖα τῶν παλιῶν ἔκμεταλλευτριῶν τάξεων, ἀλλὰ και πώς γεννήθηκαν νέα ἀστικὰ στοιχεῖα σὲ μεγάλο ἀριθμὸ και πώς ἡ διαφοροποίηση στοὺς κόλπους τῶν τάξεων ἐντείνεται.

"Ας δοῦμε πρῶτα πρῶτα τή δραστηριότητα τῶν ἀστικῶν στοιχείων κάθε εἰδούς στίς σοδιετικὲς παλλακὲς ἐπιχειρήσεις.

Οι ὑπεύθυνοι δρισμένων κρατικῶν ἔργοστασίων και οἱ συνεργάται τους ἐπωφελοῦνται τής θέσης τους και συσσωρεύουν ἀπίστευτα πλούτη χρησμοποιώντας τόν ἔξοπλισμὸ και τὰ ὄλικὰ τῶν ἔργοστασίων τῶν ὅποιων ἔχουν τήν εὐθύνη γιὰ νὰ δημιουργοῦν «παράνομα ἔργαστηρια» και νὰ παράγουν γιὰ προσωπικὸ λογαριασμὸ, προβαίνοντας στήν ἀθέμιτη πώληση τῶν προϊόντων και μοιράζοντας τὰ κέρδη. Νὰ μερικὰ παραδείγματα:

Στό Λένιγκραντ, σὲ ἔνα ἔργοστάσιο πού ἔργαζεται γιὰ τὸ στρατό, οἱ ὑπεύθυνοι ἐγκαθιστώντας ἀνθρώπους τής ἐμπιστοσύνης τους σὲ «ὅλες τίς θέσεις - κλειδιά», φυτέτρεψαν τήν κρατική αὐτή ἐπιχείρηση σὲ μιὰ ιδιωτικὴ ἐπιχείρηση, ἐπιδιδόμενοι στήν παραγωγὴ μὴ στρατιωτικῶν εἰδῶν οἰκειοποιήθηκαν 1 ἑκατομμύριο 200 χιλιάδες παλιὰ ρούβλια σὲ τρία χρόνια, μόνο ἀπό τήν πώληση στυλό. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς δρίσκουνταν «ἔνας κλέφτης ἀπό τὰ γεννιοφάσκια του», «ἔνας ἀνθρωπός πού «ἡταν νέπτυνος» «στήν τρίτη δεκαετία τοῦ αἰώνα μας»¹.

1. Κράσναγια Ζβεζντά, 19 Μαΐου 1962.

‘Ο διευθυντής ένδεικνει την παράνομη υπεύθυνη του Ούζυπεκιστάν σε μέρη συνένοχους την αρχιμηχανικό, την αρχιλογιστή, την ύπευθυνο του τμήματος Προμηθειών και Πώλησης τους αρχιτεχνίτες και άλλους, και ξέρει πως «καινούργιοι επιχειρηματίες». Αγόρασαν μέρη μέσα πάνω από θέσεις τόννους τεχνητό και φυσικό μετάξι για να παραγάγουν έμπορευμάτα που «δεν βρίσκονται καταγραμμένα». Είχαν στρατολογήσει έργατες χωρίς να τους περάσουν από τις συνηθισμένες διατυπώσεις και έφαρμοζαν «την έργασιμη ημέρα των 12 ωρών»¹.

‘Ο διευθυντής ένδεικνει την παράνομη επίπλων στο Χάρκοβο είχε έγκαταστήσει στην έπιχειρησή του ένα «παράνομο έργαστηριο καλτσών» για την κατασκευή έμπορευμάτων προορισμένων για κερδοσκοπία. ‘Ο ανθρωπος αύτος «είχε πολλές γυναίκες, πολλά αύτοκίνητα, πολλά σπίτια, 176 γραφάτες, περίπου ένατο πουκάμισα και δωδεκάδες κοστούμια». ‘Ηταν, έπιπλέον, ένας μεγάλος παίκτης, που σύχναζε στους ιπποδρόμους»².

Τὰ στοιχεῖα αύτά δεν διεξάγουν τὴν δραστηριότητά τους ἀπομονωμένα. Έργάζονται διμετάβλητα σὲ συνενοχή μὲν ἀξιωματούχους τῶν κρατικῶν ύπηρεσιῶν ποὺ ἔχουν ἐπιφορτισθεῖ μὲ τὶς προμηθειές, τὸ έμπόριο καὶ ἄλλες ύπηρεσίες. Έχουν τους ἀνθρώπους τους στὴν ἀστυνομία καὶ στὶς δικαστικές ύπηρεσίες, ποὺ τους προστατεύουν καὶ τους προμηθεύουν πράκτορες. Ακόμα ἀνώτερο: Ιθύγοντες κρατικῶν δργανισμῶν τοὺς υποστηρίζουν καὶ τους καλύπτουν. Νὰ μερικὰ παραδείγματα:

‘Ο διευθυντής ένδεικνει προσαρτημένου στὸ Ίγστιτούτο Πρόληψης Ψυχονευρολογικῶν Παθήσεων τῆς Μόσχας καὶ οἱ συνεργάτες του δημιούργησαν μιὰ «παράνομη έπιχειρηση» καὶ μὲ δωροδοκίες, «ἀρπάξαν 58 πλεκτικές μηχανές» καὶ μεγάλες ποσότητες πρώτων υλῶν. Αποκατέστησε έπιχειρηματικές σχέσεις μὲ «52 έργοστάσια, βιοτεχνικούς συνεταιρισμούς καὶ κολχός» καὶ πραγματοποίησε σὲ μερικὰ χρόνια ένα κέρδος 3 έκατομμυρίων

1. «Πράξια Βοστόκα», 8 Οκτωβρίου 1963.

2. «Πράξια Ουκράΐνα», 18 Μαΐου 1962.

ρουβλίων. Μισθοδοτούσε παράγοντες τοῦ Τυμπατος ἐναντίον τῆς κλοπῆς τῆς σοσιαλιστικῆς περιουσίας καὶ τῆς χερδοσκοπίας, θλεγχτές, ἐπιθεωρητές, θπόπτες κλπ.¹.

Ο διευθυντής ἐνδε ἐργοστασίου κατασκευῆς μηχανῶν τῆς Ομοσπονδίας τῆς Ρωσίας εἶχε κλέψει, μὲ τὴ συνενοχὴ τοῦ ὑποδιευθυντῆς ἐνδε ἄλλου ἐργοστασίου κατασκευῆς μηχανῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων, δηλ. συνολικὰ 43 προσώπων, πάνω ἀπὸ 900 ὑφαντικές μηχανές γιὰ νὰ τὶς πουλήσει σὲ ἐργοστάσια τῆς Κεντρικῆς Ασίας, τοῦ Καζακστάν, τοῦ Καυκάσου καὶ ἄλλων περιοχῶν, μηχανές ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους τῶν ἐργοστασίων αὐτῶν γιὰ ἀθέμιτη παραγωγὴ².

Στὴ Κιργισία, μὰ συμμαρία λωπαδιτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ σαράντα καὶ πάνω μέλη ἐπιδόθηκε στὴν παράνομη παραγωγὴ σὲ δύο ἐργοστάσια ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους, κλέβοντας πάνω ἀπὸ 30 ἔκατον μύρια ρουβλία, ἀπὸ τὸ κράτος. Ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς φιγουράριξε ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς σχεδιοποίησης τῆς Δημοκρατίας, ὁ ὑφυπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, ἐφτὰ ὑπεύθυνοι γραφείων καὶ τμημάτων τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοκρατίας, τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Κρατικοῦ Ἐλέγχου δπως καὶ ἕνας «μεγαλοκουλάκος» ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν ἔξορία³.

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ θείχνουν πώς τὰ ἐργοστάσια ποὺ ξεπεσαν στὰ χέρια τῶν ἐκφυλισμένων αὐτῶν στοιχείων παραμένουν δνομαστικὰ σοσιαλιστικὲς ἐπιχειρήσεις, ἄλλὰ πῶς στὴν πραγματικότητα ἔγιναν καπιταλιστικὲς ἐπιχειρήσεις, δργαγα πλούτισμος τους. Οἱ σχέσεις τους μὲ τοὺς ἐργάτες ἔγιναν σχέσεις ἐκμεταλλευτῶν μὲ ἐκμεταλλευόμενους, καταπιεστῶν μὲ καταπιεζόμενους. Δὲν εἶναι ἀστικὰ στοιχεῖα ἐκατὸ τοῖς ἐκατό, οἱ θιεφθαρμένοι αὐτοί, ποὺ ἔχοντας στὴ θιάθεσή τους τὰ μέσα παραγωγῆς ἐκμεταλλεύονται τὴ θουλείᾳ τῶν ἄλλων; Δὲν εἶναι ἐπίσης ἀστικὰ στοι-

1. «Ιαβέστια», 20 Οκτωβρίου 1968 καὶ «Νευτέλνα» (Ιαβέστια, Κυριακάτικη έκδοση), Αρ. 12, 1964.

2. «Κομμομόδσκαγια Πράδεα», 9 Αδησούτου 1963.

3. «Κιργκιζ Σοβιέτ», 9 Ιανουαρίου 1963.

χεῖα μὲ δλη τὴ σημασία τῆς λέξης οἱ συγένοχοι τους στοὺς κόλπους τῶν κρατικῶν δργανισμῶν ποὺ συνεργάζονται μ' αὐτούς, παίρνοντας μέρος σὲ χάθε' εἶδους ἔχμετάλλευση δωροδοκώντας καὶ δωροδοκούμενοι, καὶ συμμετέχοντας στὴ θιανομή τῶν κερδῶν;

Εἶναι δλοφάνερο ότι οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ ἀγήκουν σὲ μὰ τάξη, ἐχθρική στὸ προλεταριάτο. Ἀνήκουν στὴν ἀστική τάξη. Η ἀντισυσταλιστική τους δραστηριότητα συνιστᾶ ἀκριβῶς τὴν ταξική πάλη μὲ τὴν ὁποία τὴ ἀστική τάξη ἐπιτίθεται ἐγαντίον τοῦ προλεταριάτου.

"Ας θοῦμε τώρα σὲ τί συνίσταται τὴ δραστηριότητα τῶν κάθε ἀπόχρωσης κουλάκων στὰ κολχός.

Όρισμένοι ὑπεύθυνοι καὶ ὑπάλληλοι τῶν κολχός καὶ οἱ συνεργάτες τους κερδοσκοποῦν ἀσύστολα, σπαταλοῦν ἀσύδοτα τὸ δημόσιο χρῆμα καὶ κατακλένουν ἔεδιάντροπα τοὺς κολχόνικους. Νὰ μερικὰ παραδείγματα:

Στὸ Οὐζμπεκιστάν, ἔνας πρόεδρος κολχός «τρομοκρατοῦσε δλο τὸ χωριό». Στὸ κολχός, θλες οἱ σημαντικὲς θέσεις κατέχονται ἀπὸ συγγενεῖς του, σύμμαχους καὶ φίλους του. «Σπατάλησε πάνω ἀπὸ 132 χιλιάδες ρούβλια τοῦ κολχός γιὰ τὴν ἴκανοποίηση «προσωπικῶν ἀναγκῶν» του. Εἶχε ἔνα ἀμάξι, θύο μοτοσυκλέττες καὶ τρεῖς γυναῖκες, «γιὰ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς διέθετε μὰ βίλλα»¹.

Στὴν περιοχὴ τοῦ Κουρσκ, ἔνας πρόεδρος κολχός θεωροῦσε τὸ κολχός σὰν «πατρογονικὴ κληρονομιά» του. Εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸ λογιστή, τὸν ταμία, τὸν ἀποθηκάριο, τὸν ἀγρονόμο, τὸν διευθυντὴ τοῦ ἐμπαρικοῦ καταστήματος καὶ ἄλλα πρόσωπα γιὰ νὰ καλύπτονται ἀμοιβαῖα καὶ νὰ «ἔχμεταλλεύονται τοὺς κολχόνικους» καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια ἐφθασαν νὰ κλέψουν πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες ρούβλια².

Ο πρόεδρος ἔνδε Οὐχρανικοῦ κολχός ἔκλεψε πάνω ἀπὸ 50 χιλιάδες ρούβλια, πλαστογραφώντας ἀποδείξεις καὶ βιβλία σὲ συνεργασία μὲ τὴ λογιστριά του, ποὺ εἶχε χαρακτηρισθεῖ σὰν

3. «Σέλσκαγια Ζίζν», 26 Ιουλίου 1962.

2. «Ἐκονομίτεοκαγια Γκαζέτα», Αρ. 35, 1963.

αύποδειγματική λογίστρια», και είχε άκοινα σταλεί στη Μόσχα γιά να συμμετάσχει στήν "Έκθεση 'Επιτεύξεων τής λαϊκής Οικονομίας".

"Ο πρόεδρος ένδει κολχδές τής περιοχής "Άλμα" Ατα είχε είδικευθεί στήν έμπορική κερδοσκοπία. Άγόρασε «στήν Ούκρανία και στδ Ουκρανικιστάν χυμούς φρουτών, ζάχαρη και άλκοολ του Τζάμπουλ», που τά μετέτρεψε σε οινοπνευματώδη ποτά, και τά πουλούσε παντού σε όψηλές τιμές. Στδ κολχδές αυτδ θηριουργήθηκε ένα έργοστάσιο οινοποιίας που παρήγαγε πάνω από ένα εκατομμύριο λίτρες τδ χρόνο. Τδ έμπορικό του θίχτη μπλώθηκε σ' δλόχληρη τή ΣΣΔ του Καζακστάν και ή κερδοσκοπία ήταν μιά από τις χυριώτερες πηγές έσδδων του".¹

"Ο πρόεδρος ένδει κολχδές τής Λευκορωσίας «συμπεριφερόταν σάν ένας θρησκοτας στδ φέουδό του» και ένεργοςσε «αύθαίρετα» γιά δλα τά ζητήματα. "Έμενε δχι στδ κολχδές άλλα στήν πόλη, ή πιδ σωστά στήν «πολυτελέστατη βίλλα» του και άσχολομνταγ διαρκώς μὲ «θιάφορες έμπορικές μηχανορραφίες» και «παράγομες υποθέσεις». Άγόρασε παραπανίσια ζώα και ένεργοςσε σά νά ήταγε θικό του τδ κολχδές, και στις έκθέσεις του, παραποιούσε τά άποτελέσματα τής παραγωγής. Και ώστεσο του είχε άφιερωθεί «έγκωμαστικό ρεπορτάριο» και τδ είχαν άποκαλέσει «πρότυπο καθοδηγητή».²

Τά παραδείγματα αυτά θείχνουν πώς τά κολχδές που δροσκούται κάτω από τδν Ελεγχο τών υπευθύνων αυτών γίνονται άτομική τους ιδιοκτησία. Οι άνθρωποι αυτοί μετατρέπουν τή σοσιαλιστική συλλογική ιδιοκτησία σε μιά νέα κουλάκινη οίκονομία. "Γπάρχουν γενικά, στοὺς άγνωτερους δργανισμούς, άνθρωποι που τους προστατεύουν. Οι σχέσεις τους μὲ τοὺς κολχδένικους έγιγναν σχέσεις καταπιεζόμενους, έκμεταλλευτῶν μὲ έκμεταλλευόμενους. Οι νέοι αυτοί έκμεταλλευτές που καταπιέζουν τους άγρότες, δέν γίγαι νέοι κουλάκοι έκατό τοῖς έκατό;

1. «Σέλσκαγια Ζίζν», 14 Δηγούστου 1968.

2. «Πράβδα», 14 Ιανουαρίου 1968.

3. «Πράβδα», 6 Φεβρουαρίου 1961.

Είναι διλοφάνερο ότι οι άνθρωποι αύτοι άνήκουν σε μια τάξη έχθρική στὸ προλεταριάτο καὶ στοὺς ἐργαζόμενος ἀγρότες, ἀνήκουν στὴν τάξη τῶν κουλάκων, θηλασθῆ στὴν ἀστική τάξη τοῦ χωριοῦ. Ή ἀντισοσιαλιστική τους θραστηριότητα είναι ἀκριβῶς ταξική πάλη μὲ τὴν ὅποια ἡ ἀστική τάξη ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν ἐργαζόμενων ἀγροτῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀστικὰ στοιχεῖα στὶς κρατικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ στὰ κολχῖς ὑπάρχουν πολλὰ ἄλλα στὶς πόλεις θπως στὴ σοβιετική ὑπαιθρο.

‘Ορισμένα ἀπ’ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἔχουν δημιουργήσει θδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν παραγωγὴ καὶ πώληση γιὰ ἀτομικὸ κέρδος: ἄλλοι ἔχουν δργανώσει θδιωτικὰ συνεργεῖα κατασκευῆς ποὺ διναλαμβάνουν ἀγορικὰ δουλειές γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κράτους ἢ συνεταιριστικῶν ἐπιχειρήσεων. ἄλλοι ἀκόμα ἐκμεταλλεύονται θδιωτικὰ ξενοδοχεῖα. ‘Ὑπῆρχε, στὸ Λένιγκραντ μὰ «σοβιετικὴ καπιταλίστρια» ποὺ ἀπασχολοῦσε ἐργάτες γιὰ νὰ παράγουν καὶ νὰ πωλοῦν μπλοῦζες ἀπὸ γάλανον καὶ «κέρδις 700 νά τούδια τὴν ἥμέτρα». ‘Ο θδιοκτήτης ἐνὸς ἐργαστηρίου τῆς περιοχῆς τοῦ Κούρσκ κατασκεύαζε τσόχινες μπότες ποὺ τὶς πουλοῦσε σὲ φηλὲς τύμες. Κατεῖχε 640 ζευγάρια τσόχινες μπότες, 8 κιλὰ χρυσό, 3000 μέτρα δρασμά, 20 τάπητες, 1200 κιλὰ μαλλί καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα¹. ‘Ο θδιοκτήτης μᾶς θδιωτικῆς ἐπιχείρησης στὴν περιοχὴ τοῦ Γκομέλ «ἐκμεταλλεύονταν ἐργάτες καὶ τεχνίτες» καὶ στὸ θιάστημα δύο χρόνων, εἶχε διαλάβει μὲ θφηλὲς τύμες τὴν κατασκευὴ ἢ τὴν ἐπισκευὴ τῶν φούργων σὲ 12 ἐργοστάσια². Στὴν περιοχὴ τοῦ “Ορενμπουργκ, ὑπάρχουν «έκατοντάδες θδιωτικὰ ξενοδοχεῖα καὶ θδιωτικὲς ἀποθήκες» καὶ «τὸ χρῆμα τῶν κολχῖνικῶν καὶ τοῦ κράτους χύνονται σὰν θροχὴ συνεχῶς στὴν τούτη τῶν ἐκμισθωτῶν»³.

‘Αλλοι ἐπιθέδονται στὴν κερδοσκοπία, πρωγματοποιῶντας με-

1. «Ισβεστια», 9 Ἀπριλίου 1963.

2. «Σοβιέτοκαγια Ρωσία», 9 Ὁκτωβρίου 1960.

3. «Ισβεστια», 18 Ὁκτωβρίου 1960.

4. «Σόλσκαγια Ζίζν», 17 Ιουλίου 1963.

γάλα κέρδη μὲ τὴν ἀγορὰ σὲ χαμηλές τιμές, τὴν πώληση σὲ υψηλές τιμές καὶ τὴν παράνομη μεταφορὰ ἐμπορευμάτων σὲ μεγάλες ἀποστάσεις. Στὴ Μόσχα ὑπάρχει ἔνας μεγάλος ἀριθμὸς κερδοσκόπων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μεταπώληση ἀγροτικῶν προϊόντων. «Φέργουν τόνγους πορτοκάλια, μῆλα καὶ λαχανικά στὴ Μόσχα, γιὰ νὰ τὰ μεταπουλήσουν στὴ μαύρη ἀγορά». «Παρέχονται ὄλες οἱ εὐκολίες σ’ αὐτοὺς τοὺς ἀγορούχηδες πανδοχεῖα κοντὰ στὶς ἀγορές, ἀποθήκες καὶ ἄλλες ἔγκαταστάσεις δρίσκονται στὴ διάθεσή τους¹. Μία κερδοσκόπος τῆς περιοχῆς τοῦ Κρασνούτκερ δημιουργήσε δικό της «δίκτυο πρακτόρων» καὶ «έκμεταλλευόταν 12 πωλητές καὶ 2 μεταφορεῖς» — ἔστελγε «χιλιάδες γουρούγια, μεγάλες ποσότητες δημητριακῶν καὶ ἔκατοντάδες τόνους φρούτων» ἀπὸ τὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς πρὸς τὸ λεκανοπέδιο τοῦ Ντόν καὶ ἔφεργε «μεγάλες ποσότητες τούβλα, δλόχληρα βαγόνια τέλαιμα καὶ ἄλλα ύλικὰ οἰκοδομῆς ἀπὸ τὶς πόλεις στὰ χωριά. Αὕτη συσσώρευσε πελώρια κέρδη μὲ τὸ παράνομο αὐτὸ ἐμπόριο»².

Κι: ἄλλοι ἀκόμα ἐνεργοῦν σᾶν μεσίτες ἢ πράκτορες. «Ἐχοντας πολύμορφες κοινωνικὲς σχέσεις μποροῦν νὰ σᾶς προμηθεύσουν δτιδήποτε, ἀν τοὺς διωροδοκήσετε. Ὅπάρχει στὸ Λένιγκραντ ἔνας μεσίτης τοῦ εἴδους αὐτοῦ ποὺ «χωρίς νὰ εἶναι ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, ἐλέγχει ὅλα τὰ ἐμπορεύματα», καὶ «χωρίς νὰ ἔχει ἐπίσημο ἀξίωμα στοὺς συδηροδρόμους, ἔχει δαγόνια στὴ διάθεσή του». Μπορεῖ «νὰ προμηθεύεται πράγματα ἀπὸ «τὸ στόχι τῶν εἰδῶν ποὺ ὅτεν ἐλέγχονται, δπως καὶ ἀπὸ τὸ στόχι τῶν εἰδῶν ποὺ ἐλέγχονται αὐστηρά». «Ολες οἱ ἀποθήκες τοῦ Λένιγκραντ εἶναι στὴ διάθεσή του». Τὰ ἐμπορεύματα ποὺ περνῶνται ἀπὸ τὰ χέρια του τοῦ ἀφήγουν σοδαρώτατα «κέρδη» ἀφοῦ στὴν διάρκεια μόνο τοῦ 1960 πῆρε 700 χιλιάδες ρούβλια ἀπὸ μὰ «ξυλεμπορικὴ ἐπιχείρηση». Στὸ Λένιγκραντ, ὑπάρχει «δλόχληρη δράσα» ἀπὸ μεσίτες τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

1. «Ἐκονομίτασσαγια Γκαζέτα», Ἀρ. 29, 1968.

2. «Διτερατοδρυναγια Γκαζέτα», 27 Ἰουλίου 1968.

Όλοι αυτοί οι θιωκτήτες έπιχειρήσεων και οι περδοσκόποι αυτοί πραγματοποιούν μάλιστα χαπιταλιστική θητεία λευσση. Δέν είναι έπισης άλοφάνερο πώς αυτοί άγγρουν στήν δοτική τάξη, τάξη θητείας στο προλεταριάτο;

Ούσιαστικά, ο ίδιος ο σοδιετικός τύπος, χαρακτηρίζει τους άνθρωπους αυτούς σαν «σοδιετικούς καπιταλιστές» «χαμούργιους έπιχειρηματίες», «θιωκτήτες ιδιωτικῶν έπιχειρήσεων», «χαμούργιους κουλάκους», «περδοσκόπους», «έχμεταλλευτές», κλπ.... Η ρεβιζιονιστική όλικα Χρουστσώφ δὲν έρχεται σε αντίθεση με τὸν ίδιο της δταν έπιμένει για Ισχυρίζεται πώς δὲν υπάρχουν ανταγωνιστικές τάξεις στή Σοδιετική "Ενωση";

Τὰ γεγονότα που ἀναφέρθηκαν πιὸ πάνω δὲν ἀποτελοῦν παρά ξανά μέρος αὐτῶν που φανερώνονται ἀπὸ τὸ σοδιετικό τύπο. Ἀρχοῦν γιὰ γιὰ προκαλέσουν τὴν ἀνησυχία, ἀλλὰ τὰ γεγονότα που δὲν κοινολογοῦνται, τὰ πιὸ χτυπητὰ καὶ τὰ πιὸ σοδαρὰ γεγονότα που προσπαθεῖ γιὰ τὰ χρύψει καὶ γιὰ τὰ θάψει είναι πάρα πολὺ περισσότερα. Τὰ δταν ἀκτιφέραμε τέθω ἀποτελοῦν μάλιστα την πρώτη στὸ ζήτημα διὰ υπάρχουν ή δχι ἀνταγωνιστικές τάξεις καὶ ταξική πάλη στή Σοδιετική "Ενωση. Τὰ γεγονότα αὐτά, πολλοὶ άνθρωποι μπαρούν γιὰ τὰ διαπιστώσουν. Η ίδια η ρεβιζιονιστική όλικα τοῦ Χρουστσώφ δὲν μπαρεῖ γιὰ τὰ ἀρνηθεῖ.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ γιὰ δεῖξουν καθαρὰ πώς η ἀχαλίνωτη δραστηριότητα τῆς θητείας γιὰ τὸ προλεταριάτο δοτικῆς τάξης πολλαπλασιάζεται στή Σοδιετική "Ενωση, στὶς πόλεις καὶ στήν διαυθρό, στή διοικητικά καὶ στήν ἀγροτική οἰκονομία, στὸν τομέα τῆς παραγωγῆς καὶ σὲ ἐκεῖνον τῆς διανομῆς, στους οἰκονομικοὺς κλάδους καὶ στους κομματικοὺς καὶ κρατικοὺς δργανισμούς, ἀπὸ τὶς βαθύτερες τῆς δάσης ως τοὺς ἀνώτερους καθοδηγητικούς δργανισμούς. Η δοτισσιαλιστική αὐτὴ δραστηριότητα δὲν είναι τίποτα ἀλλο ἀπὸ τὴν ἔντονη ταξική πάλη που η δοτική τάξη διεξάγει θνατίον τοῦ προλεταριάτου.

Δὲν είναι καθόλου θητεία τὸ δτι: θητεία στην οποία σε μιὰ δοτιαλιστική χώρα, στοιχεῖα τῆς νέας καὶ τῆς παλιᾶς δοτικῆς τάξης που πολεμοῦν τὸ δοτιαλισμό. Δὲν θὰ ήταν τίποτα τὸ τρο-

μερό, ἀν τὴ καθοδήγηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους ἦταν μαρξιστικὴ - λενιγιστικὴ. 'Ωστόσο, στὴ σημερινὴ Σοβιετικὴ "Ενωση, τὸ πρόβλημα εἶναι σοβαρό, γιατὶ τὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ σφετερίσθηκε τὴν καθοδήγηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους καὶ στὴν κοινωνία ξεπήδησε ἐνα προνομιούχο στρῶμα τῆς δοτικῆς τάξης.

Αὐτὸς εἶναι τὸ ζήτημα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἡμέσως παρακάτω.

**Τὸ προνομιούχο στρῶμα τῆς Σοβιετικῆς
"Ενωσης καὶ τὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ**

Στὴ σημερινὴ σοβιετικὴ κοινωνία, τὸ προνομιούχο στρῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἔκφυλιομένα στοιχεῖα τῶν καθοδηγητικῶν στελεχῶν τῶν κομματικῶν καὶ κυβερνητικῶν ὄργανων, τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν κολχῶν, καὶ τοὺς ἀστούς διανοούμενους. Τὸ στρῶμα αὐτὸς ἀντιτίθεται στοὺς ἐργάτες, στοὺς ἀγρότες καὶ στὴ μεγάλη μάζα τῶν διακοουμένων καὶ τῶν στελεχῶν. 'Αμέσως μετὰ τὴν 'Οκτωβριανὴ 'Επαγάσταση ὁ Λέγιν ἐπεσήμαγε πῶς τὴ δοτικὴ καὶ μικροαστικὴ θεολογία καὶ οἱ δοτικὲς καὶ μικροαστικὲς συνήθειες περικυκλώγουν καὶ ὑπογομεύουν ἀπὸ παγτοῦ τὸ προλεταριάτο καὶ μολύγουν δρισμένα στρῶματα. Αὐτὴ τὴ κατάσταση πραγμάτων γεγγάδει ἀγάμεσσα στοὺς ὑπαλλήλους, ὅχι μόνο γραφειοχράτες ξενομένους ἀπὸ τὶς μάζες, ἀλλὰ ἐπίσης γένα δοτικὰ στοιχεῖα. 'Ο Λέγιν δέειξε ἐπιπλέον πῶς οἱ ὑψηλὲς ἀποδοχές, ἀν καὶ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τοὺς ἀστούς τεχνικούς εἴδικούς ποὺ παρέμειναν στὶς θέσεις τους κάτω ἀπὸ τὴ σοβιετικὴ θέση, μάσκοιν μιὰ διαδρωτικὴ ἐπίδραση στὸ σοβιετικὸ καθεστώς.

Γι' αὐτὸς ἀκριβῶς ὑπογράμμισε θιαίτερα τὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ διεξάγεται ἀκατάπαυστος ἀγώνας ἐναντίον τῆς ἐπιρροῆς τῆς δοτικῆς καὶ μικροαστικῆς θεολογίας, νὰ κινητοποιοῦνται οἱ πλατειὲς μάζες γιὰ νὰ συμμετέχουν στὴν κρατικὴ διεύθυνση, νὰ καταγγέλλονται ἀκατάπαυστα οἱ γραφειοχράτες καὶ τὰ γένα δοτικὰ στοιχεῖα καὶ νὰ διώχγονται ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν σοβιετικῶν ὄργα-

γιασμῶν καὶ γὰρ θηριούργουνται συνθήκες ποὺ γὰρ ἔμποδίζουν τὴν
ὑπαρξην καὶ τὴν ἐπανεμφάνισην τῆς ἀστικῆς τάξης. Ὑπέδειξε
μὲν ἔντονο τρόπο πώς «χωρὶς συστηματικὸν καὶ ἐπίμονο ἀγώνα
γιὰ τὴν δελτίωση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, διακινδυνεύουμε γὰρ
χάσουμε, πρὶν τὴν θηριούργησουμε, τὴν δάση τοῦ σοσιαλισμοῦ»¹.

Ταυτόχρονα, έπειμενε ιδιαιτέρα στήν ἀνάγκη γὰ τὸ εφαρμοστεῖ
ἡ ἀρχὴ τῆς Κορμούνας τοῦ Παρισιοῦ σὲ δτὶς ἀφορᾶς τὴν πολιτικὴν
τῶν ἀποδοχῶν, δηλαδὴ στὸ δτὶς δλοὶ οἱ ὑπάλληλοι πρέπει γὰ παίρ-
γουν ἀποδοχὴς ἀντίστοιχες μὲν ἐκεῖνες τῶν ἔργατῶν, μὲν ἐξαίρεση
μόνο τοὺς ἀστοὺς εἰδίκους ποὺ θὰ παίργουν ὑψηλοὺς μισθούς. Οἱ
ἐντολὲς αὐτὲς τοῦ Λένιν ἐφαρμόσθηκαν βασικὰ στὴν περίοδο που
μεσολάβησε ἀπὸ τὴν Ὁκτωβριανὴν Ἐπαγάστασην μέχρι τὴν περίο-
δο τῆς ἀνασυγκρότησης τῆς Ἕθνικῆς οἰκονομίας. Οἱ ὑπεύθυνοι
τῶν κομματικῶν καὶ τῶν χυβερνητικῶν δργανισμῶν, οἱ ὑπεύθυνοι
τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ οἱ κομμουνιστὲς εἰδίκοι ποὺ ἐργάζονται
σ' αὐτές, ἐπαργαν μισθοὺς σχεδόν ίσους μὲν ἐκείνους τῶν ἔργατῶν.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα καὶ ἡ κυβέργηση τῆς Σεβιετικῆς "Ενωσης υἱοθέτησαν μία σειρὰ μέτρα, τόσο στὸ πολιτικὸν καὶ ιδεολογικὸν πεδίο θσο καὶ στὸ σύστημα διανομῆς, ποὺ ἔμπρόδιζαν κάθε κατάχρηση ἔξουσίας ἀπὸ μέρους τῶν καθοδηγητικῶν στελεχῶν στοὺς διάφορους τομεῖς καὶ ἀπέτρεπχν ἵδη κίνδυνο τοῦ γένος καὶ πολιτικοῦ ἐκφυλισμοῦ τους.

Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Στάλιν, τὸ ΚΚΣΕ ἐπιμένοντας στὴ δικτα-
τορία τοῦ προλεταριάτου καὶ στὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ, πολέ-
μησε ἀποφασιστικὰ τὶς χαπιταλιστικὲς ὕβριδες. Οἱ ἄγωνες πε-
διεξήγαγε δ Στάλιν ἔγαντίον τῶν τροτσικιστῶν, τῶν ζηγοσιεφικῶν
καὶ τῶν μπουχαριγικῶν ἦταν ἀπὸ τὸ ἔδιο τὸ χαρακτήρα τους, ἢ
ἀντανάκλαση στοὺς κόλπους τοῦ κόμματος, τῆς ταξικῆς πάλης
ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη, τῆς πάλης ἀνά-
μεσα στὸ σοσιαλιστικὸ καὶ στὸν χαπιταλιστικὸ δρόμο. Ἡ γιαν-
φόρα ἔκβαση τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἐπέτρεψε τὴ συντριβὴ τῆς συνω-

1. ΛΕΝΙΝ : «Σχέδιο της μπροστούρας „Ο χαρακτήρας της φορολογίας, Εργα, Τόμος 1ος.

μοσίας γιὰ τὴν καπιταλιστικὴ παλιγόρθωση στὴ Σοβιετικὴ ⁷ Ενωση ποὺ ἔξυφαίγονταν ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, πὼς πρὶν ἀπὸ τὸ θάγατο τοῦ Στάλιγκ ἐνας ἀριθμὸς ἀνθρώπων εὐνοοῦνταν ἀπὸ ἄνα καθεστῶς ὑψηλῶν ἀποδοχῶν καὶ δρισμένα στελέχη εἶχαν ἔκφυλισθεὶς σὲ ἀστικὰ στοιχεῖα. Στὸ 190 συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ ποὺ συγῆλθε τὸν Ὁκτώβριο τοῦ 1952, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΚΚΣΕ ἀνέφερε στὴν εἰσιτηγησὴ τῆς πὼς φαινόμενα ἔκφυλισμοῦ καὶ διαφθορᾶς εἶχαν ἐμφανισθεὶς σὲ δρισμένες δργαγώσεις τοῦ κόμματος. Οἱ καθοδηγητὲς δρισμένων δργαγώσεων τοῦ κόμματος τὶς εἶχαν μετατρέψει σὲ μικρὲς κοινότητες ἀποτελούμενες ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἀνθρώπους τους, «θέτοντας τὰ συμφέροντα τῆς δημόσιας τους πάνω ἀπὸ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους». Οἱ διευθυντὲς δρισμένων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων «ξέχασαν πὼς οἱ ἐπιχειρήσεις ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκαν τὴ διεύθυνση, θυγήκουν στὸ λάρατος καὶ προσπαθοῦν γὰ τὶς μετατρέψουν σὲ φέουδά τους». Ὁρισμένοι ὑπάλληλοι τῶν κομματικῶν δργαγώσεων, τῶν σοβιετικῶν καὶ ἀγροτο-οικονομικῶν δργαγώσεων, «ἀντὶ γὰ ἐπαγρυπνοῦν γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς δημόσιας οἰκονομίας τῶν κολχῶν, καταγίγονται γὰ κλέβουν τὴν κολχῶνικη περιουσίαν». Στὸν πολιτιστικὸν, καλλιτεχνικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τομέα, εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισὴ τους ἔργα ποὺ ἐπιτίθουνταν καὶ λέρωναν τὸ σοσιαλιστικὸν σύστημα καὶ σὲ δρισμένους κύκλους ἐπιστημόνων ἔκδηλωθῆκε ἄνα φαινόμενο ἀκαδημαϊκοῦ μονοπωλίου ἀλλὰ ⁸ Αραχτούργιεφ.

Μετὰ τὸ σφετερισμὸν τῆς καθοδηγησῆς τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους ἀπὸ τὸ Χρουστσώφ, ριζικὲς ἀλλαγὲς ἐπῆλθαν στὴν ταξικὴ πάλη στὴ Σοβιετικὴ ⁹ Ενωση.

‘Ο Χρουστσώφ εἰσήγαγε μία σειρὰ ρεβιζιονιστικὰ πολιτικὰ μέτρα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀστικῆς τάξης, καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸς οἱ καπιταλιστικὲς δυνάμεις μεγάλωσαν κατὰ τρόπο ἐκπληκτικὸν στὴ Σοβιετικὴ ¹⁰ Ενωση.

Κάτω ἀπὸ τὸ πρόσωχημα τῆς «πάλης ἐναντίον τῆς προσωπολατρείας» δυσφήμησε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ τὸ σοσιαλιστικὸν σύστημα, στρώνοντας στὴν πραγματικότητα τὸ δρόμο

⁷ Ο χρουστσώφικὸς φευδοκομμουνισμὸς

τῆς καπιταλιστικῆς παλινόρθωσης στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση. Ἀπορρίπτοντας ὅλοκληρωτικὰ τὸ ἔργο τοῦ Στάλιν, ἀπαρνήθηκε στὴν οὐσία, τὸ μαρξισμὸ - λενινισμὸ ποὺ δ Στάλιν εἶχε ὑπερασπίσει καὶ ἔτοι ἄνοιξε τοὺς φράκτες στὸ ρεβιζιονιστικὸ ρεῦμα.

Ἄυτικαθιστώντας μὲ τὸ «ὑλικὸ κίνητρο» τὴ σοσιαλιστικὴ ἀρχὴ «ἄπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἵκανοτητές του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὴν ἔργασία του», δ Χρουστσώφ, μακρὺν ἀπὸ τὸ νὰ μειώσει, ἀγτίθετα ἐγέτειγε τὴν διαφορὰ ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὸ εἰσόδημα μᾶς μειοψηφίας καὶ σὲ ἐκεῖνο τῶν ἔργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν διαγοσυμένων γενικά. Προώθησε τὰ ἐκφυλισμένα στοιχεῖα ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ σὲ καθοδηγητικὰ πόστα, τὰ ἐνεθάρρυνε γὰρ ἐπιδείχνουν μεγαλύτερη ἀκόμα ἀσυγειθησία στὴν κατάχρηση ἔξουσίας, στὴν ἰδιοπόληση τῶν καρπῶν τῆς ἔργασίας τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Ἔτσι, ἐπετάχυνε τὴν ταξικὴ διαφοροποίηση στὴ σοβιετικὴ κοινωνία.

Ο Χρουστσώφ σαμποτάρησε τὴ σχεδιασμένη σοσιαλιτικὴ οἰκονομία, ἐφάρμοσε τὴν ἀρχὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ κέρδους, ἀνέπτυξε τὸν καπιταλιστικὸ ἐλεύθερο ἀνταγωνισμὸ καὶ ὑπονόμευσε τὴ σοσιαλιστικὴ παλλαϊκὴ ἰδιοκτησία.

Ο Χρουστσώφ ἐπετέθηκε κατὰ τοῦ συστήματος τῆς σοσιαλιστικῆς σχεδιαποίησης τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, χαρακτηρίζοντας τὸ «γραφειοκρατικό», «περιττό». Ήπει μὲ ζῆλο μαθήματα ἀπὸ τοὺς ἀμερικάνους φάρμερες, ἐνεθάρρυνε τὸν τρόπο τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης, ὑποστήριξε τὴν οἰκονομία τῶν πλουσιοχωρικῶν καὶ ὑπονόμευσε τὴ σοσιαλιστικὴ συλλογικὴ οἰκονομία.

Ἐκθειάζει τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία, τὶς ἀστικὲς ἀντιλήψεις τῆς ἐλευθερίας, τῆς ισότητας, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἔμπασε στὸ σοβιετικὸ λαὸ τὴν μεταφυσικὴ καὶ τὸν ἀστικὸ ἰδεαλισμό, δπως καὶ τὶς ἀντιδραστικὲς ὕδεες ποὺ ἐκπροσωποῦν δ ἀτομικισμός, δ ἀστικὸς ἀνθρωπισμός καὶ δ πασιφισμός τῆς ἀστικῆς τάξης, καταστρέφοντας τὴ σοσιαλιστικὴ ἡθικὴ. Η παρακυρσμένη ἀστικὴ κουλτούρα τῆς Δύσης εἶναι τώρα τῆς μόδας στὴ Σοβ. Ἔνωση, ἐνῷ ἡ σοσιαλιστικὴ κουλτούρα ἔξοστραχίζεται καὶ καταπολεμεῖται.

Κάτω ἀπὸ τὴν ταμπέλλα τῆς «εἰρηνικῆς συγύπαρξης», δὲ Χρουστσώφ συνεργάζεται μὲ τὸν ἀμερικάνικο ὑπεριαλισμό, στὴν ὑπονόμευση τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ τοῦ θιεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος, ἀντιτίθεται στὴν ἐπαναστατικὴν πάλη τῶν καταπιεζομένων ἔθνων καὶ λαῶν, ἐφαρμόζει τὸ σωβινισμὸν μεγάλης δύναμης καὶ τὸν ἔθνικὸν ἔγωγον, προδίνει τὸν προλεταριακὸν διεθνισμό. Καὶ δλα αὐτὰ γιὰ τὴν προστασία τῶν συμφερόντων ποὺ ἀπόκτησαν μιὰ χούφτα ἀνθρωποί, ὑποτάσσοντας σ' αὐτὰ τὰ δασικὰ συμφέροντα τῶν λαῶν τῆς Σοβιετικῆς "Ἐνωσης, τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ δλου τοῦ κόσμου.

Ἡ γραμμὴ ποὺ ἀκολουθεῖ δὲ Χρουστσώφ εἶναι ρεβιζιονιστικὴ ἔκατὸς τοῖς ἔκατο. "Οχι μόνο βοήθησε τὰ παλιὰ ἀστικὰ στοιχεῖα νὰ ἀναδιώσουν ἀλλὰ ἀκόμα προήγαγε ἔνα μεγάλο ἀριθμὸν νέων ἀστικῶν στοιχείων ἀνάμεσα στὰ καθοδηγητικὰ στελέχη τοῦ σοβιετικοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης, ἀνάμεσα στοὺς ὑπεύθυνους τῶν κρατικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν κολχῶν, δπως καὶ ἀνάμεσα στοὺς διαγοούμενους ποὺ κατέχουν ὑψηλές θέσεις στοὺς τομεῖς τῆς κουλτούρας, τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς.

Στὴ σημερινὴ Σοβιετικὴ "Ἐνωση, τὰ νέα ἀστικὰ στοιχεῖα ἔχουν αὐξῆθει ἀριθμητικὰ κατὰ τρόπο χωρὶς προηγούμενο καὶ ἡ κοινωνικὴ τους θέση ἀλλαζει ριζικά. Πρὸς ἀνεβεῖ δὲ Χρουστσώφ στὴν ἔξουσία, δὲν κυριαρχοῦσαν στὴ σοβιετικὴ κοινωνία. Ἡ δραστηριότητά τους ὑποβαλλόταν σὲ περιορισμούς καὶ καταπολεμούνταν. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ δὲ Χρουστσώφ ἀνέβηκε στὴν ἔξουσία καὶ σφετερίστηκε δαθμιαῖα τὴν καθοδήγηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους, τὰ νέα αὐτὰ ἀστικὰ στοιχεῖα κατέλαβαν κυριαρχεῖς θέσεις στοὺς κόλπους τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης καὶ στὸν οἰκογομικό, πολιτιστικό, καὶ σὲ διλούς τομεῖς καὶ ἔγιναν ἔνα προνομιούνχο στρώμα τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας.

Τὸ προγομιούνχο αὐτὸς στρώμα εἶναι τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τῆς ἀστικῆς τάξης στὴ Σοβιετικὴ "Ἐνωση στὶς μέρες μας καὶ ἡ κύρια κοινωνικὴ δύση τῆς χρουστσωφικῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίνας. Καὶ αὐτὴ ἡ χρουστσωφικὴ ρεβιζιονιστικὴ κλίνα εἶναι δὲ πολε-

τικός ἐκπρόσωπος τῆς σοδιετικής ἀστικής τάξης, θίασίτερα τοῦ προγομμούχου στρώματος τῆς τάξης αὐτῆς.

Στὴν Κεντρικὴ ἔξουσία καὶ στὴν τοπικὴ ἔξουσία, στοὺς καθοδηγητικοὺς δργανισμοὺς τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης, στοὺς οἰκογομικοὺς τομεῖς, στὰ πολιτιστικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ θέρευτα, ἡ ρεδιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ προχωρεῖ σὲ διαδοχικὲς ἐκκαθαρίσεις σὲ δλη τῇ χώρᾳ, πάνει καὶ ἀντικαθίστα ἔνα μεγάλο ἀριθμὸς στελεχῶν, ἀπομακρύνει αὐτοὺς ποὺ θὲν τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη καὶ ἐγκαθίστα θηριουργήματά της στὶς καθοδηγητικὲς θέσεις.

"Ας θούμε γιὰ παράδειγμα τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΚΚΣΕ. Οἱ ἀριθμοὶ δείχγουν πώς ἀπὸ τὸ 20ο ὥς τὸ 22ο συέδριο τοῦ ΚΚΣΕ ποὺ συγήλθαν ἀντίστοιχα τὸ 1956 καὶ τὸ 1961, περίπου τὸ 70 τοῖς ἐκατὸ τῶν μελῶν της ποὺ εἶχαν ἐκλεγεῖ ἀπὸ τὸ 19ο συέδριο τοῦ ΚΚΣΕ τὸ 1952 θιώχτηκε καὶ περίπου τὸ 50 τοῖς ἐκατὸ τῶν μελῶν της ποὺ ἐκλέχτηκαν στὸ 20ο συέδριο ἐκκαθαρίστηκε στὸ 22ο συέδριο.

"Άλλο παράδειγμα: Οἱ τοπικὲς δργανώσεις τῶν διαφόρων διαθρίων. Σύμφωνα μὲ δχι πλήρη στοιχεῖα, τὴν παραμονὴ τοῦ 22ου συγεδρίου τοῦ ΚΚΣΕ ἡ ρεδιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ἐπεκαλέσθηκε τὸ πρόσχημα τῆς «ἀναγέωσης τῶν στελεχῶν» γιὰ γὰ θιώξει καὶ γὰ ἀντικαταστήσει τὸ 45 τοῖς ἐκατὸ τῶν μελῶν τῶν κεντρικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν δμοσπονδιακῶν θηριοχρατιῶν, τῶν κομματικῶν Ἐπιτροπῶν περιοχῶν καὶ τῶν περιφερειακῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὸ 40 τοῖς ἐκατὸ τῶν μελῶν τῶν ἀχτιθικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τῶν Ἐπιτροπῶν πόλης. Τὸ 1963, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς σύστασης «κομματικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὴ θιομηχανία» καὶ «κομματικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὴν ἀγροτικὴ οἰκογομία» ἡ κλίκα Χρουστσώφ ἔδιωξε καὶ ἀντικατέστησε πάνω ἀπὸ τὰ μισά μέλη τῶν κεντρικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν δμοσπονδιακῶν θηριοχρατιῶν καὶ τῶν κομματικῶν Ἐπιτροπῶν περιοχῆς.

"Όλες αὐτὲς οἱ μετανολές ἐπέτρεψαν στὸ προνομιούχο στρῶμα. νὰ ἐλέγχει τὸ κόμμα, τὴν κυβέρνηση καὶ τοὺς ἄλλους σημαντικοὺς τομεῖς.

Τὸ προγομοῦχο αὐτὸ στρῶμα μετέτρεψε τὴ θέση ποὺ κατέχε γιὰ νὰ ὑπηρετεῖ τὸ λαὸ σὲ θέση προγομακή, μὲ σκοπὸ νὰ ὑποτάξει τὶς λαϊκὲς μᾶζες στὴν χυριαρχία του καὶ καταχράστηκε τὴν ἐξουσία τῆς διαχειρησῆς τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ συγτήρησῆς, μὲ σκοπὸ νὰ ἴκανοποιήσει δικά του συμφέροντα.

Ίδιοποιοῦνται τοὺς χαρποὺς τῆς ἔργασίας τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ καὶ παίρνουν εἰσοδήματα ποὺ εἶναι δεκάδες φορὲς ἀκόμα καὶ ἑκατοντάδες φορὲς ἀνώτερα ἀπὸ ἕκεīνα τῶν ἔργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν. "Οχι μόνο ἐξασφαλίζουν τεράστιες εἰσπράξεις, κάτω ἀπὸ τὴ μορφὴ ὑψηλῶν μισθῶν, μεγάλων δρασείων, ὑψηλῶν συγγραφικῶν δικαιωμάτων καὶ ἀπὸ μᾶς μεγάλη ποικιλία παροχῶν, ἀλλὰ ἐπίσης χρησιμοποιοῦν τὴν προνομιακή θέση τους γιὰ νὰ προσβαλοῦν σὲ ἀπάτες, νὰ δέχονται δωροδοκίες καὶ νὰ ίδιοποιοῦνται τὴ δημόσια περιουσία. Ἐχοντας ἔχοπει δλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸν ἔργαζόμενο σοβιετικὸ λαὸ, ζούν τὴν παρασιτικὴ καὶ ἐκφυλισμένη ζωὴ τῆς ἀστικῆς τάξης.

Τὸ προγομοῦχο αὐτὸ στρῶμα ἐκφυλίστηκε δλοκληρωτικὰ στὸν θεολογικὸ τομέα, ἔχοփε τελείως ἀπὸ τὶς ἐπαναστατικὲς παραδόσεις τοῦ Μπολσεβίκικου κόμματος καὶ ἀπαρνήθηκε τὶς ὑπέροχες ιδέες τῆς σοβιετικῆς ἔργατικῆς τάξης. Βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μαρξισμὸ - λεγινοσμὸ καὶ τὸ σοσιαλισμὸ. Πρόδωσε τὴν ἐπανάσταση καὶ ἀπαγορεύει στοὺς ἄλλους νὰ κάνουν τὴν ἐπανάσταση. Δὲν ἐνδιαφέρεται παρὰ γιὰ τὴ στερέωση τῆς οἰκονομικῆς του θέσης καὶ τῆς πολιτικῆς του χυριαρχίας. Δὲν ἐνεργεῖ παρὰ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν του συμφερόντων.

Ἄφοῦ σφετερίσθηκε τὴν καθοδήγηση τοῦ σοβιετικοῦ κόμματος καὶ τοῦ σοβιετικοῦ κράτους, ἡ κύλικα Χρουστσώφ προσπάθησε νὰ μετατρέψει τὸ ΚΚΣΕ, τὸ μαρξιστικὸ - λεγινοστικὸ κόμμα, μὲ τὸ ἔνδοξο ἐπαναστατικὸ παρελθόν σὲ ἥνα ρεβιζιονιστικὸ κόμμα, νὰ μετατρέψει τὸ σοβιετικὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὲ ἥνα κράτος κάτω ἀπὸ τὴ δικτατορία τῆς ρεβιζιονιστικῆς κύλικας Χρουστσώφ, νὰ μετατρέψει βαθμαίᾳ τὴ σοσιαλιστικὴ παλλαϊκὴ θεοκτησία καὶ τὴ σοσιαλιστικὴ συλλογικὴ θεοκτησία σὲ ίδιοκτησία ἐνὸς προγομοῦχον στρῶματος.

Είναι γνωστό, πώς άπό τότε πού ή κλίκα Τίτο μπήκε στο δρόμο του ρεβιζιονισμού, παρά τη «σοσιαλιστική» σημαία πού έξαχολουθεί να χρατάει, στη Γιουγκοσλαβία διαμορφώθηκε βαθμιαία μιά γραφειοκρατική δοτική τάξη, άντιθετη στο γιουγκοβλάχικο λαό. Άπό χράτος τής δικτατορίας του προλεταριάτου, ή Γιουγκοσλαβία έγινε χράτος τής δικτατορίας τής γραφειοκρατικής δοτικής τάξης· και ή σοσιαλιστική της οίκονομία, ή στηριγμένη στη δημόσια ίδιοκτησία, μετατράπηκε σε χρατικό καπιταλισμό. Και έλέπουμε τώρα πώς ή κλίκα Χρουστσώφ άκολούθησε το δρόμο τής κλίκας Τίτο. 'Ο Χρουστσώφ τελευταία στο Βελιγράδι δύον πήγε γιά προσκύνημα, έξέφρασε έπαγειλημένα τὴν Ἐπιθυμία γάλ μελετήσει τὴν πείρα τῆς κλίκας Τίτο και δήλωσε πώς χύτες και ή κλίκα Τίτο «ἔχουν μιά και τὴν αὐτὴν θεολογία και καθοδηγούνται άπό τὴν ίδια θεωρία». Τίποτα το παράξενο σ' αὐτό.

Χάρη στο χρουστσωφικό ρεβιζιονισμό το πρώτο σοσιαλιστικό χράτος του χόρμου πού δημιουργήθηκε μὲ τὸ αἷμα τοῦ μεγάλου σοβιετικοῦ λαοῦ, άντιμετωπίζει σήμερα μὲ μιὰ σοβαρότητα χωρὶς προηγούμενο τὸ κίνδυνο τῆς παλιγνόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ.

Η κλίκα Χρουστσώφ προπαγανθίζει πώς «δὲν ὑπάρχουν πιὰ άνταγωνιστικὲς τάξεις οὔτε ταξικὴ πάλη στὴ Σοβιετικὴ "Ἐνωση», μὲ φανερὸ σκοπὸ γάλ κρύψει τὴν πραγματικότητα τῆς σκληρῆς ταξικῆς πάλης ποὺ διεξάγει ἐναντίον τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ.

Τὸ προνομιούχο στρώμα πού έκπροσωπεῖται άπό τὴ ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ δὲν άποτελεῖ παρά ἕνα δοτήμαντο ποσοστὸ τοῦ σοβιετικοῦ πληθυσμοῦ. Δὲν άποτελεῖ παρά μιὰ ἐλάχιστη μειοψηφία στὶς τάξεις τῶν σοβιετικῶν στελεχῶν. Βρίσκεται σὲ διαμετρικὴ άντίθεση μὲ τὸ σοβιετικὸ λαό ποὺ άποτελεῖ τὸ 90 τοῖς ἑκατὸ τοῦ πληθυσμοῦ, δρίσκεται σὲ άντίθεση μὲ τὶς πλατειὲς μάζες τῶν στελεχῶν και τῶν κομμουνιστῶν τῆς Σοβιετικῆς "Ἐνωσης". Η άντίθεση ἀνάμεσα σ' αὐτὴ και στὸ σοβιετικὸ λαό εἶναι σήμερα ή κύρια άντίθεση ποὺ ὑπάρχει στὴν ΕΣΣΔ, άντίθεση δουμφιλίωτη και άνταγωνιστικοῦ χαρακτήρα.

1. Συνομιλία τοῦ Χρουστσώφ μὲ τοὺς ξένους δημοσιογράφους στὸ Μπριόνι, 28 Αδγούστου 1963.

Τὸ ἔνδοξὸν ΚΚΣΕ ποὺ θεμελίωσε δὲ Λένιν καὶ δὲ μεγάλος σο-
βιετικὸς λαὸς ἐπέδειξαν στὴ Βιάρχεια τῆς Ὀκτωβριανῆς Σοσια-
λιστικῆς Ἐπανάστασης ἥγα πρωτοφανὲς στὴν ιστορία θημιουργικὸ
ἐπαναστατικὸ πνεῦμα καὶ στάθηκαν ἡρωες στὸ σκληρὸ φρόνιμα
ἔναντίον τῶν λευχοφρουρῶν καὶ τὴν ἔνοπλης ἐπέμβασης ποὺ
πραγματοποίησαν πάνω ἀπὸ δέκα ἵμπεριαλιστικὲς δυνάμεις. Κα-
τέκτησαν λαμπρὲς ἐπιτυχίες χωρὶς προηγούμενο στὴν πάλη γιὰ
τὴν ἔχθιομηχάνιση καὶ τὴν κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰ-
κονομίας. Στὸν πατριωτικὸ πόλεμο ἔναντίον τοῦ γερμανικοῦ φε-
σιομοῦ, ἐπέτυχαν μᾶλιστα μεγάλη γίνη ποὺ ξώσε δλόχληρη τὴν
ἀνθρωπότητα. Ἀκόμα καὶ πάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς κλίκας
Χρουστσόφ, ἡ μάζα τῶν μελῶν τοῦ ΚΚΣΕ καὶ δὲ σοβιετικὸς λαὸς
συνεχίζουν τὶς ἔνδοξες ἐπαναστατικὲς παραδόσεις ποὺ καλλιεργή-
θηκαν ἀπὸ τὸ Λένιν καὶ τὸ Στάλιν, παραμένουν προσηλωμένοι στὸ
σοσιαλισμὸ καὶ ἔμπνεονται ἀπὸ τὸν κομμουνισμό.

Η μεγάλη μάζα τῶν ἐργατῶν, τῶν κολχόδηνικων καὶ τῶν
σοβιετικῶν διανοούμενων ἔχωράζει τὴ δυσαρέσκειά της ἀπέναντι
στὴν καταπίεση καὶ ἔχειται τὸν καπιταλισμὸν ποὺ ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ προνο-
μιούχο στρῶμα. Γνωρίζει διαθῆματα τὸ ἀληθινὸν ρεβιζιονιστικὸ πρό-
σωπο τῆς κλίκας Χρουστσόφ ποὺ πρόδωσε τὸ σοσιαλισμὸ καὶ
προετοιμάζει τὴν παλιγόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἀνάμετα στὰ
σοβιετικὰ στελέχη, πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔξακολουθοῦν γὰρ πα-
ραμένουν προσηλωμένοι στὶς ἐπαναστατικὲς θέσεις τοῦ προλετα-
ριάτου καὶ στὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο, ποὺ τάσσονται σταθερὰ ἔναν-
τίον τοῦ χρουστσοφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Η μεγάλη πλειοψηφία τοῦ
λαοῦ, οἱ κομμουνιστὲς καὶ τὰ σοβιετικὰ στελέχη χρησιμοποιοῦν
ὅλα τὰ δυγατὰ μέσα γιὰ νὰ ἀντιστέχονται καὶ νὰ παλεύονται τὴ
ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ τῆς κλίκας Χρουστσόφ, γιὰ νὰ τὴν πα-
ρεμποδίσουν νὰ παλιγορθώσει τὸν καπιταλισμὸ. Ο μεγάλος σο-
βιετικὸς λαὸς ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὶς ἔνδοξες παρα-
δόσεις τῆς Μεγάλης Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης, γιὰ νὰ ὑπε-
ρασπίσει τὶς μεγάλες σοσιαλιστικὲς κατακτήσεις καὶ νὰ συντρί-
ψεις τὴ συγομωσία τῆς καπιταλιστικῆς παλιγόρθωσης.

Για τὸ «κράτος δλου τοῦ λαοῦ»

Στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, ὁ Χρουστσώφ σήκωσε ἀνοιχτὰ τὴν σημαία τῆς θάντιθεσης στὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου θιαχηρύσσουτας τὴν ἀντικατάσταση τοῦ κράτους τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου μὲ ἐνα «κράτος δλόκληρου τοῦ λαοῦ». Στὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ, ἀναφέρεται πῶς «.....ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.... ἔπαινε νὰ εἶναι ἀπαραίτητη στὴν ΕΣΣΔ. Τὸ κράτος ποὺ ἔμφανίσθηκε σὰν κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, μεταβλήθηκε στὸ σημερινὸ στάδιο σὲ κράτος δλου τοῦ λαοῦ».

“Ολοὶ ὅσοι ἔχουν κάποιες γνώσεις μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ γνωρίζουν πῶς τὸ κράτος εἶναι μὲ ταξικὴ ἔννοια. Ο Λένιν ἔλεγε: «Ἐτσι, τὸ διακριτικὸ γνώρισμα τοῦ κράτους, εἶναι ἡ ὑπαρξη μιᾶς θλαίτερης τάξης ἀνθρώπων ποὺ κατέχουν τὴν ἐξουσίαν¹. Τὸ κράτος εἶναι ἐνα δπλο τῆς ταξικῆς πάλης, ἐνας μηχανισμὸς μέσα τοῦ δποίου μὲ τάξη καταπιέζει μιὰν ὄλη. Κάθε κράτος εἶναι κράτος τῆς δικτατορίας μιᾶς δοσμένης τάξης, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὑπάρχει, εἶναι διδύνατο νὰ ὑπάρξει κράτος πάνω ἀπὸ τάξεις ἡ δλου τοῦ λαοῦ.

Τὸ προλεταριάτο καὶ τὸ κόμμα του δὲν κρύβουν ποτὲ τὶς ἀπόψεις τους. Διακηρύσσουν μὲ καθαρὸ καὶ ἀκριβὴ τρόπο πῶς ἡ προλεταριακὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ἔχει γιὰ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τῆς χυριαρχίας τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, καὶ πῶς μετὰ τὴν νικηφόρα σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, τὸ προλεταριάτο καὶ τὸ κόμμα του δφείλουν γὰρ ἔργασθον ἀκατάπαυστα γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ιστορικῶν καθηκόντων τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὴν ἐξάλειψη δλων τῶν τάξεων καὶ τῶν ταξικῶν διαφορῶν, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἐπιτρέψει τὸ μαρασμὸ τοῦ κράτους. Μόγο ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ τὰ κόμματά της, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὶς μάζες ἐπιζητοῦν μὲ κάθε μέσο γὰρ κρύψουν τὸν ταξικὸ χαρακτήρα τῆς κρατικῆς ἔξουσίας καὶ παρουσιάζουν τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ ποὺ ἔχουν

1. ΛΕΝΙΝ : «Τὸ οἰκονομικὸ περιεχόμενο τοῦ ναροντνικισμοῦ», "Εργα, Τόμος 1ος.

ύπό τὸν ἔλεγχό τους πώς ἀνήκει σὲ «ὅλο τὸ λαό» καὶ εἶναι πάνω ἀπὸ τάξεις.

Τὸ γεγονός πώς δὲ Χρουστσώφ ἀνήγγειλλε τὴν κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴν Σοβιετικὴν Ἐπωσην καὶ πρό-
βαλλεις στὴν θέση της τὸ «κράτος δικού τοῦ λαοῦ» δείχνει πώς ἀντι-
κατέστησε τὴν μαρξιστικὴν - λεγινιστικὴν θεωρία γιὰ τὸ κράτος μὲ
τὰ ἀστικὰ φεύδη.

Οταν οἱ μαρξιστὲς - λεγινιστὲς χριτικάρουν τὶς ἀνοησίες αὐ-
τῶν, ηρεμίαςιστικὴ κλίνα Χρουστσώφ σπεύδει γὰρ δικαιολογηθεῖ
καὶ προσπαθεῖ γὰρ κατασκευάσει «θεωρητικὲς» δάσεις γιὰ τὸ «κρά-
τος δικού τοῦ λαοῦ». Ισχυρίζεται τώρα πώς η ιστορικὴ περίοδος
τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴν διποίαν μιλούσαν δὲ
Μάρξ καὶ δὲ Λένιν δὲν ἀφορᾶ παρὰ τὴν περίοδο τοῦ περάσματος
ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸν στὸ πρῶτο στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ
δχὶ στὸ διγύτερό του στάδιο. Ισχυρίζεται ἐπιπλέον πώς «ἡ δικτα-
τορία τοῦ προλεταριάτου χάνει τὸ λόγο τῆς ὑπαρξής της πρὶν ἀκόμα
ἀπὸ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ κράτους»¹ καὶ πώς μετὰ τὴν δικτατορία
τοῦ προλεταριάτου, ὑπάρχει ἀκόμα ἔνα στάδιο, τὸ στάδιο τοῦ «κρά-
τους δικού τοῦ λαοῦ».

Αὐτὸς εἶναι καθαρὴ καὶ δλοφάνερη σοφιστεία.

Στὴν «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος Γκότα», δὲ Μάρξ δικτύπωσε
τὴν περίφημη θέση γιὰ τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, σὰν κρά-
τους τῆς μεταβατικῆς περίοδου ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸν στὸν κομμουνι-
σμό. Καὶ δὲ Λένιν φώτισε καθαρὰ τὴν μαρξιστικὴν αὐτὴν θέσην.

Ο Λένιν εἶπε: «Ο Μάρξ στὴν κριτικὴ του γιὰ τὰ πρό-
γραμμα Γκότα γράφει: «ἀνάμεσα στὴν καπιταλιστικὴν κοινωνίαν
καὶ στὴν κομμουνιστικὴν κοινωνίαν τοποθετεῖται η περίοδος τοῦ
ἐπαναστατικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς μιᾶς στὴν ἄλλη. Σ' αὐτὴ
ἀντιστοιχεῖ μιὰ μεταβατικὴ πολιτικὴ περίοδος διου τὸ κράτος
δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴν δικτατο-
ρία τοῦ προλεταριάτου». Μέχρι τώρα η ἀλήθευτα κύτη ἦταν ἐκτὸς

1. «Τὸ Πρόγραμμα τῆς οἰκοδόμησης τοῦ κομμουνισμοῦ», Ἀρθρο τῆς
Σύνταξης τῆς «Πράθη», 18 Αὐγούστου 1961.

συζήτησης γιὰ τοὺς σοσιαλιστές· ἐπομένως ἐπισάλλει τὴν ἀναγνώριση τοῦ κράτους ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ δὲ νικηφόρος σοσιαλισμὸς θὰ περάσει στὸν διλοκληρωμένο κομμουνισμὸς¹.

Ο Λένιν εἶπε ἐπιπλέον: «Αὐτοὶ μόνο ἔχουν χρονοιώτες τὴν οὖσα τῆς θεωρίας τοῦ Μάρξ γιὰ τὸ κράτος, ποὺ λατανοῦν πώς ἡ δικτατορία μὲ διατάξεις εἶναι ἀναγκαῖα δχι μόνο γιὰ κάθε ταξικὴ κοινωνία γενικά, δχι μόνο γιὰ τὸ πρόλεταριάτο ποὺ θὰ ἔχει ἀνατρέψει τὴν ἀστικὴ τάξη, ἀλλὰ ἀκόμα γιὰ δλη τὴν ίστορια καὶ περίοδο ποὺ χωρίζει τὸν καπιταλισμὸν ἀπὸ τὴν «ἀταξικὴ κοινωνία», τὸν κομμουνισμὸν².

Είναι ἔντελῶς φχνερὸ πώς ἡ ίστορικὴ περίοδος, ποὺ στὴ διάρκεια τῆς ὑπάρχει τὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὴν δύοια μίλοῦν δὲ Μάρξ καὶ δὲ Λένιν, δὲν καλύπτει μόνο, δπως τὸ ισχυρίζεται ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ, τὴν περίοδο τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸ πρώτο στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ ἀναφέρεται στὴν περίοδο τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸ σοσιαλισμὸ στὸν «διλοκληρωμένο κομμουνισμὸ», δπου δλεισ οἱ ταξικὲς διαφορὲς θὰ ἔχουν ἐξαλειφθεῖ καὶ δπου θὰ ἔχεις ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ ἀταξικὴ κοινωνία, δηλαδὴ τὴν περίοδο τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸ ἀνώτερο στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ.

Είναι ἐπίσης ὀλοφάνερο πώς τὸ κράτος τῆς μεταδικτυκῆς περίοδου, γιὰ τὸ δύοιο μίλησαν δὲ Μάρξ καὶ δὲ Λένιν δὲν μπορεῖ παρὰ γὰ εἶγαι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ δχι κάποιο ἄλλο πρᾶγμα. Η δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶγαι ἡ κρατικὴ μορφὴ τῆς μεταδικτυκῆς περίοδου ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸ ἀνώτερο στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐπίσης ἡ τελευταῖα μορφὴ κράτους στὴν ίστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Ο μαρασμὸς τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου σημαίνει τὴν ἐξαφάνιση τοῦ κράτους. Ο Λένιν εἶπε: «ἄπὸ δλη τὴν ίστορία τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς πολιτικῆς πάλης,

1. ΛΕΝΙΝ: «Ἐκθεση σχετικὰ μὲ μία συζήτηση γιὰ τὸ δικαίωμα τῶν θηνῶν», «Ἐργα, Τόμος 22ος.

2. ΛΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐπανάσταση», «Ἐργα, Τόμος 25ος.

δ Μάρξ κατέληξε στὸ συμπέρασμα πώς τὸ κράτος θὰ ξαφανισθεῖ καὶ πώς ἡ μεταβατικὴ μορφὴ γιὰ τὴν ξαφάνισή του (πέρασμα ἀπὸ τὸ κράτος στὸ μὴ κράτος) θὰ είναι «τὸ προλεταριάτο δργαγωμένο σὲ κυρίαρχη τάξη»¹.

Στὴν πορεία τῆς ιστορίας ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου μπορεῖ νὰ πάρει διάφορες μορφὲς σ' αὐτὴ ἢ στὴν ἄλλη χώρα, σ' αὐτὴ ἢ στὴν ἄλλη περίοδο, ἀλλὰ δὲ χαρακτήρας τῆς θὰ παραμένει ἀμετάβλητος. Ὁ Λένιν εἶπε: «Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμὸ θὲν μπορεῖ θέναια, παρὰ νὰ παρουσιάσει μιὰ μεγάλη ἀφθονία καὶ μιὰ πλατειὰ ποικιλία πολιτικῶν μορφῶν, ἀλλὰ ἡ οὐσία τους θὰ είναι ἀναπόφευκτα μιὰ: ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου².

Βλέπουμε ἐπομένως, δτι τὸ γὰρ ὑποστηρίζεται πώς ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου χάνει τὸ λόγο τῆς ὑπαρξῆς τῆς πρὶν τὴν ξαφάνιση τοῦ κράτους καὶ πώς μετὰ τὴν ξαφάνιση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, θὰ ὑπάρχει ἀκόμα ἔνα στάδιο, τὸ στάδιο τοῦ «κράτους ὅλου τοῦ λαοῦ», δὲν ἔχει καμιὰ ἀπολύτως σχέση μὲ τὶς ἀπόψεις τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λένιν, καὶ θὲν ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ ἐπιγόνηση τοῦ ρεβιζιονιστῆ Χρουστσώφ.

Ὑπερασπίζοντας τὶς ἀντιμαρξιστικὲς τους ἀπόψεις, τὰ μέλη τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίκας Χρουστσώφ ἴδρωσαν κυριολεκτικὰ γιὰ νὰ βροῦν μιὰ φράση τοῦ Μάρξ καὶ τὴν παραμόρφωσαν ξεκόδουντάς την ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο κείμενο. Ισχυρίζονται πώς «δὲ χαρακτήρας τοῦ μελλοντικοῦ κράτους (Staatswesen στὰ γερμανικά), στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία» ποὺ ἀναφέρει δὲ Μάρξ στὸ ἔργο του «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος Γκότα» είναι «τὸ πρῶτο στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία» ποὺ θὲν είναι πιὰ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Διακρίσσεις ἀλλαγονικὰ πώς οἱ κινέζοι θὲν τολμοῦν νὰ ἀναφερθοῦν στὴ φράση αὐτὴ τοῦ Μάρξ. Η ρεβιζιονιστικὴ κλίκα τοῦ Χρουστσώφ θεωρεῖ φαίνεται, πώς θὰ μποροῦσε αὐτὴ ἡ φράση τοῦ Μάρξ, γὰρ ἔχει γιὰ αὐτοὺς πραγματικὰ κάποια χρησμότητα.

1. ΛΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐπανάσταση», "Ἐργα, Τόμος 25ος

2. ΛΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐπανάσταση», "Ἐργα, Τόμος 25ος.

Φαίνεται πώς διάλεκτοι πώς οι ρεβιζιονιστές θάλασσαν στή φράση αυτή για να παραπομπούν το μαρξισμό. Καὶ γι' αὐτὸν ξέκανε μάλιστα έρμηνεια της στὸ τετράδιο «Ο μαρξισμός σχετικά μὲ τὸ κράτος». «Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, λέει, εἶναι μιὰ μεταβατικὴ πολιτικὴ περίοδος», «ἄλλα δὲ Μάρκος συνεχίζει νὰ μιλάει γιὰ τὸ «μελλοντικὸ χαρακτήρα τοῦ κράτους (Staatswesen—στὰ γερμανικά) στὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία»!! λοιπόν, θὰ υπάρχει κράτος ἀκόμα στὴν «κομμουνιστικὴ καὶ γενικὴ!!.. Δὲν υπάρχει ἔδω μιὰ ἀντίφαση; «δχι», ἀπαντάει διάλεκτος Λένιν, δίνοντας σὲ συγένεια τὸ σχῆμα τῶν τριῶν σταδίων τοῦ προτοτέρου τῆς ἀνάπτυξης, ἀπ' τὸ ἀστικὸ κράτος ὡς τὸ μαρασμὸ τοῦ κράτους:

Τὸ πρῶτο: στὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία, ἡ ἀστικὴ τάξη ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κράτος καὶ αὐτὸν εἶναι τὸ ἀστικὸ κράτος.

Τὸ δεύτερο: στὴν περίοδο τοῦ περάσματος ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμό, τὸ προλεταριάτο ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα κράτος, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Τὸ τρίτο: στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία, τὸ κράτος παύει νὰ εἶναι ἀναγκαῖο, μαραίνεται.

Ο Λένιν καταλήγει μὲν αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἀπολύτως λογικό καὶ καθαρὸ συμπέρασμα!!».

Στὸ σχῆμα αὐτὸν δὲν προβάλλονται παρὰ τὸ ἀστικὸ κράτος, τὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, καὶ διάλεκτος τοῦ κράτους. Μὲ αὐτὸν ἀκριβῶς διάλεκτος Λένιν ἀπέδειξε πώς μὲ τὸν κομμουνισμό, τὸ κράτος θὰ μαραθεῖ καὶ τὸ κράτος θὰ πάψει νὰ υπάρχει.

Αποτελεῖ εἰρωνεία τὸ γεγονός ότι, προσπαθώντας νὰ δικαιολογήσει τὰ λάθη της, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ ζητάει ἀκόμα ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἐπικαλεῖται, κι' αὐτὴ ἐπίσης, τὴν ἴδια παράγραφο ἀπὸ τὸ τετράδιο τοῦ Λένιν: «Ο μαρξισμός σχετικά μὲ τὸ κράτος». Καὶ μετὰ τὴν ἐπίκληση, νὰ τί διακηρύσσει ἀκόμα: «Στὴ χώρα μας τὰ δύο πρώτα στάδια, ἔτοι δπως τὰ δύο γραμμῆς: διάλεκτος Λένιν, στὴ διατύπωσή του, ἀνήκουν τῇ στὸ παρελθόν. Στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση Έμφανίστηκε τὸ κράτος δλου τοῦ λαοῦ — τὸ

χομμουγιστικό χράτος δηλαδή τὸ χράτος τοῦ πρώτου σταδίου τοῦ χομμουγισμοῦ, ποὺ δέν γίνεται γὰρ ἀγαπτύσσεται»¹.

”Αν τὰ δυού πρῶτα στάδια γιὰ τὰ δποῖα μιλᾶσι δὲ Λένιν εἶναι πράγματα τοῦ παρελθόντος γιὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, τότε τὸ χράτος θὰ εἴχε ἥδη μαραθεῖ. Καὶ ἀπὸ ποὺ θὰ μποροῦσε γὰρ προέλθει αὐτὸ τὸ «χράτος δλου τοῦ λαοῦ»; ”Αν τὸ χράτος δὲν ἔχει μαραθεῖ, αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ γὰρ εἶναι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ σὲ καμία περίπτωση ἔγα «χράτος δλου τοῦ λαοῦ»

”Περασπίζοντας τὸ «παλλαϊκὸ χράτος» τῆς, ἡ ρεδιζιογιστικὴ κλίκα Χρουστσόφ δὲν παύει γὰρ συκοφαντεῖ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, γὰρ ἴσχυρίζεται πώς αὐτὴ δὲν εἶναι δημοκρατική. Βεδαίωγε: πώς ἡ δημοκρατία δὲν μπορεῖ γὰρ ἀναπτυχθεῖ καὶ γὰρ μετατραπεῖ σὲ μιὰ «πραγματικὴ δημοκρατία δλου τοῦ λαοῦ», παρὰ μὲ τὴν ἀντικατάσταση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου μὲ τὸ «χράτος δλου τοῦ λαοῦ». Ο Χρουστσόφ ἔφθασε ἀκόμα μέχρι τοῦ γὰρ καυχηθεῖ πώς ἡ κατάργηση αὐτὴ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου δείχγει «τὴ γραμμή τῆς ἀνάπτυξης στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ τῆς δημοκρατίας», πώς «ἡ προλεταριακὴ δημοκρατία μετατρέπεται βαθμαῖα σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ δημοκρατία τοῦ λαοῦ»².

Τὰ λόγια αὐτὰ δείχνουν μόνο πώς δὲ δημουργός τους ἀγνοεῖ δλοκληρωτικὰ τὴ μαρξιστικὴ - λεγινιστικὴ θεωρία γιὰ τὸ χράτος ἡ πώς τὴν παραμορφώνει μὲ ἀνέντυμο σκυπό.

”Ολοὶ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν κάποιες μαρξιστικὲς - λεγινιστικὲς γνώσεις γνωρίζουν πώς σὰν χρατικὴ μορφὴ ἡ δημοκρατία είναι μιὰ ταξικὴ ἔννοια ἀκριβῶς ὅπως ἡ δικτατορία. Δὲν μπορεῖ γὰρ ὑπάρχει παρὰ ταξικὴ δημοκρατία καὶ δχι «δημοκρατία δλου τοῦ λαοῦ».

”Ο Λένιν λέει: «Δημοκρατία γιὰ τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ καὶ καταπίεση μὲ τὴ διά, δηλαδή ἀποκλεισμὸς τῆς δημοκρατίας γιὰ τοὺς ἐκμεταλλευτές, τοὺς καταπιεστές τοῦ λαοῦ,

1. «Ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς ἀργατικῆς τάξης στὸ κόμμα δλου τοῦ λαοῦ», Αρθρο τῆς Σύνταξης τῆς «Πάρτι της Ζίζν», Αρ. 8 1964.

2. ”Ἐκθεση δράσης καὶ ”Ἐκθεση γιὰ τὸ Πρόγραμμα ποὺ καρουσίασε δὲ Χρουστσόφ στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, Οκτώβριος 1961.

—αύτή είναι ή άλλαγή που έπερχεται στη δημοκρατία κατά τη διάρκεια τής μετάβασης από τὸν καπιταλισμὸν στὸν κομμουνισμὸν¹. Δικτατορία απέναντι στὶς ἐκμεταλλεύτριες τάξεις καὶ δημοκρατία γιὰ τὸν ἔργαζόμενο λαό, νὰ οἱ δυὸς πλευρὲς τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Μόνο η δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐπιτρέπει στη δημοκρατία τῶν ἔργαζόμενων μᾶζῶν νὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ νὰ ἐπεκταθεῖ σ' ἕνα θαθὺ χωρὶς προηγούμενο. Χωρὶς δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει πραγματικὴ δημοκρατία γιὰ τὸν ἔργαζόμενο λαό.

Ἐκεὶ δπου ὑπάρχει ἀστικὴ δημοκρατία, δὲν ὑπάρχει προλεταριακὴ δημοκρατία ἐκεὶ δπου ὑπάρχει προλεταριακὴ δημοκρατία δὲν ὑπάρχει ἀστικὴ δημοκρατία. Ἡ μίᾳ ἀποκλείει τὴν ἄλλη. Τὸ πρᾶγμα είναι ἀναπόφευκτο καὶ δὲν ὑπάρχει συμβιβασμός. "Οσο πιὸ ριζικὰ ἔξαλείφεται η ἀστικὴ δημοκρατία, τόσο πιὸ πλατειὰ ἀναπτύσσεται η προλεταριακὴ δημοκρατία. Γι' αὐτό, γιὰ τὴν ἀστικὴ τάξη, κάθε χώρα ὅπου πραγματοποιεῖται αὐτὸ παύει νὰ είναι δημοκρατική. Στὴν πραγματικότητα δημοκρατία καὶ ἔξαλείφεται η ἀστικὴ δημοκρατία. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς προλεταριακῆς δημοκρατίας ἔξαλείφει τὴν ἀστικὴ δημοκρατία.

Ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ἀντιτίθεται σ' αὐτὴ τὴ θεμελιώδη μαρξιστικὴ - λεγινιστικὴ ἀποψη. Στὸ θάθος, θεωρεῖ πῶς δὲν ὑπάρχει δημοκρατία ἐφόσον οἱ ἔχθροι είναι ὑποταγμένοι στὴ δικτατορία, καὶ πῶς γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ η δημοκρατία, τὸ μόνο μέσο που ὑπάρχει είναι η κατάλυση τῆς δικτατορίας καὶ τῆς καταπίεσης ἀπέναντι στὸν ἔχθρο καὶ η ἐγκαθίδρυση τῆς «δημοκρατίας δλου τοῦ λαοῦ».

Ἡ ἀποψη είναι δηγαλμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο καλοῦπι μὲ τὴν ἀντίληψη τῆς «καθαρῆς δημοκρατίας» τοῦ ἀποστάτη Κάουτσου.

Κριτικάροντας τὸν Κάουτσου, ὁ Λέγιν ξελεγε: «Ἡ καθαρὴ δημοκρατία» είναι δχι μόνο μίᾳ ἀγόητη φόρμουλα που δὲν ἀντιλαμβάνεται καθόλου τὴν ταξικὴ πάλη οὕτε τὸ χαρακτήρα τοῦ

1. ΔΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ η Ἐπανάσταση», "Εργα, Τόμος 25ος.

χράτους, ἀλλὰ ἀκόμα μιὰ φύρμουλα τρεῖς φορὲς κούφια, γιατὶ στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία, ἡ δημοκρατία μετασχηματίζεται καὶ γίνεται μιὰ συγήθεια, μαραίνεται, ἀλλὰ ποτὲ θὲν θὰ γίνει μιὰ «καθαρὴ δημοκρατία».

‘Ο Λένιν υπογράμμισε ἐπίσης: «Ἀπὸ τὴν ἀπολυταρχία στὴν ἀστικὴ δημοκρατία, ἀπὸ τὴν ἀστικὴ δημοκρατία στὴν προλεταριακὴ δημοκρατία, ἀπὸ τὴν προλεταριακὴ δημοκρατία στὴ μὴ—δημοκρατία — τέτια εἶναι ἡ διαλεκτικὴ ἀνάπτυξη (προτοσέρ)’¹. Αὐτὸς σημαίνει πώς στὸ ἀνώτερο στάδιο τοῦ κομμουνισμοῦ, ἡ προλεταριακὴ δημοκρατία θὰ ἔξαφανισθεῖ μαζὶ μὲ τὴν ἔξαλειψη τῶν τάξεων καὶ τὸ μαρασμὸν τῆς προλεταριακῆς δικτατορίας.

Γιὰ νὰ μιλήσουμε καθαρά, ἡ «δημοκρατία δλου τοῦ λαοῦ», γιὰ τὴν δποία δ Χρουστσώφ κάνει τόσο μεγάλο θέρυνο δὲν εἶναι δπως καὶ τὸ «χράτος δλου τοῦ λαοῦ» παρὰ μιὰ καθαρὴ ἀπάτη. ‘Αν δ Χρουστσώφ μαζεύει δλα τὰ κάλπικα φράγκα τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ δλεις τὶς ρεβιζιονιστικές παλιατσούρες γιὰ νὰ τὶς μπαλώσει ἐπιχολλώντας σ’ αὐτές τὴν ἐτικέττα του, τὸ κάνει ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ σκοπὸν γὰρ ἔξαπατήσει τὸ σοβιετικὸν λαὸν καὶ τοὺς ἐπαγαστάτες δλου τοῦ κόσμου καὶ γιὰ νὰ σκεπάσει τὴν προδοσία του τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, τὴν ἀντίθεσή του στὸ σοσιαλισμὸν

Ποιὰ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ «παλλαϊκοῦ χράτους» του;

‘Ο Χρουστσώφ κατάργησε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ ἔγκαθιδρυσε στὴ Σοβιετικὴ ‘Ἐγωση τὴ δικτατορία τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίκας τῆς δποίας εἶναι ἐπικεφαλῆς, δηλαδὴ τὴ δικτατορία ἐνδὲ προνομιούχου στρώματος τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Σοβιετικῆς ‘Ἐγωσης. Τὸ «παλλαϊκὸν χράτος» του δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὸ χράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἀλλὰ εἶναι ἔνα χράτος δπου ἡ δλιγάριθμη ρεβιζιονιστικὴ κλίκα δσκεῖ τὴ δικτατορία τῆς πάνω στὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν, τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν ἐπαγαστῶν διανοούμενων. Κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς κλίκας Χρουστσώφ, δὲν ὑπάρχει οὕτε ἡ ἐλάχιστη δημοκρα-

1. ΔΕΝΙΝ: «Τὸ Χράτος καὶ ἡ ‘Ἐπανάσταση», ‘Ἐργα, Τόμος 25ος.

2. Στὸ ίδιο.

τία γιὰ τὸν ἔργαδόμενο λαὸ — δὲν ὑπάρχει δημοκρατία παρὰ γιὰ μιὰ χούφτα ἀνθρώπων τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίνας Χρουστσώφ, γιὰ τὸ προνομιούχο στρῶμα, γιὰ τὰ νέα καὶ παλιὰ δυτικὰ στοιχεῖα. Γι' αὐτὸν ἡ «δημοκρατία δλου τοῦ λαοῦ» εἶναι μιὰ δυτικὴ δημοκρατία ἐκατὸ τῆς ἐκατό, ἡ γιὰ νὰ τὸ πούμε ἀλλιώτικα, εἶναι: ἡ δικτατορία τῆς κλίνας Χρουστσώφ πάνω στὸ σοβιετικὸ λαό.

Σήμερα, στὴ Σοβιετικὴ "Εγωση", δῆλοι αὐτοὶ ποὺ στέκονται πιστοὶ στὴν προλεταριακὴ θέση, ποὺ παραμένουν προστηλωμένοι στὸ μαρξισμὸ - λενινισμὸ καὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ μιλᾶνε, νὰ ἀντιστέκονται καὶ νὰ διγωνίζονται, ἐπιτηρούνται, παρακολουθούνται, καλούνται σὲ ἀγακρίσεις καὶ ἀκόμα συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται. Τοὺς μεταχειρίζονται σὰν «διανοητικὰ δυθενεῖς» καὶ τοὺς στέλνουν σὲ «δεσμὸ ψυχοπαθῶν». Τελευταῖα, δὲ σοβιετικὸς τύπος ἀγαφέρει πώς θὰ «διεξαχθεῖ ἀγώνας» ἐναντίον δλων αὐτῶν ποὺ ἐκδηλώνουν τὴν ἐλάχιστη δυσαρέσκεια. Ἀκόμα αὐτοὺς ποὺ λέγε «ἀγόητα ἀστεῖα» καὶ ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ σαρκάζουν τὴν ἀγροτικὴ πολιτικὴ τοῦ Χρουστσώφ ἀντιμετωπίζονται σὰ «σάπιοι» καὶ ἀπειλούνται μὲ «ἀγελέητα χτυπήματα¹». Αὐτὸν εἶναι: Ιδιαίτερα ἐκπληκτικὸ εἶναι πώς ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίνα Χρουστσώφ κατέφυγε σὲ πολλὲς περιπτώσεις στὴν αἰματηρὴ καταπίεση ἐναντίον τῶν ἔργατῶν καὶ τῶν μαζῶν ποὺ ἀντιστέκονταν.

Ἡ διατύπωση «κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ ὑπεράσπιση τοῦ «κράτους δλου τοῦ λαοῦ», ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸ τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίνας Χρουστσώφ² ἀντιτάσσεται στὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ἐνῷ ταυτόχρονα γαντζώνται ἀπεγνωσμένα ἀπὸ τὴν ἔξουσία.

Ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίνα Χρουστσώφ ὑπολογίζει πολὺ καλὰ τὴν ἔξαιρετικὴ σημασία ποὺ ἔχει ἡ κατοχὴ τῆς κριτικῆς ἔξουσίας. "Εχει ἀνάγκη ἀπὸ ἔνα κρατικὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ καταπιέζει τὸν ἔργαδόμενο λαὸ καὶ τοὺς μαρξιστὲς - λενινιστὲς τῆς Σοβιετικῆς "Εγωσης. "Εχει ἀνάγκη ἀπὸ ἔναν κρατικὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ στρώνει τὸ θρόμο τῆς παλιγδρθωσῆς τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ

1. «Ισβέστια», 10 Μαρτίου 1964.

Σοδιετική "Ευωση". Νά σι σκοποί ποι ἐπιθιώκει στὴν πραγματικότητα δ Χρουστσώφ ύψωνοντας τὴ σημαία τοῦ «χράτους δλου τοῦ λαοῦ» καὶ τῆς «δημοκρατίας δλου τοῦ λαοῦ».

Γιὰ τὸ «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ»

Στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, δ Χρουστσώφ σήκωσε ἐπίσης ἀνοιχτὰ μιὰ ἄλλη σημαία, τὴ σημαία τῆς ἀλλοίωσης τοῦ προλεταριακού χαρακτήρα τοῦ ΚΚΣΕ. Διακήρυξε τὴν ἀντικατάσταση τοῦ κόμματος τοῦ προλεταριάτου μὲ τὸ «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ». Τὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΣΕ ἀναφέρει σχετικὰ μὲ τὸ θέμα αὐτό: «Σὰ συγέπεια, τῆς νίκης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ, τῆς ἐνίσχυσης τῆς ἐνότητας τῆς σοδιετικῆς κοινωνίας, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔγινε ἡ πρωτοπορεία τοῦ σοδιετικοῦ λαοῦ, τὸ κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ». Ἡ ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ ισχυρίζεται πὼς τὸ κόμμα «ἔγινε μιὰ πολιτικὴ δργάνωση ὅλου ληρού τοῦ λαοῦ».

Τί ἀνόητος καὶ γελοῖος ίσχυρισμός!

Οἱ στοιχειώδεις γγώσεις τοῦ μαρξισμοῦ-λεγινισμοῦ μᾶς ὑποδείχνουν πώς, δπως ἀκριβῶς τὸ χράτος, τὸ πολιτικὸ κόμμα εἶναι ἔνα δργανο τῆς τάξικῆς πάλης. "Ολα τὰ πολιτικὰ κόμματα ἔχουν τάξικὸ χαρακτήρα. Τὸ πνεῦμα τοῦ κόμματος εἶναι ἡ συμπυκνωμένη ἔκφραση τοῦ τάξικοῦ του χαρακτήρα. Δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ κόμμα ἔξω ἢ πάνω ἀπὸ τάξεις, καὶ δὲν ὑπάρχει «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ», που γὰ μὴν ἐκπροσωπεῖ τὰ σημφέροντα μᾶς δρισμένης τάξης.

"Ἐνα προλεταριακὸ κόμμα οἰκοδομεῖται σύμφωνα μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ τὸ ἐπαναστατικὸ στῦλ τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινισμοῦ συγχροτεῖται ἀπὸ τὰ πρωτοπόρα στοιχεῖα ποὺ εἶναι πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα στὴν ιστορικὴ ἀποστολὴ τοῦ προλεταριάτου, ἀποτελεῖ τὸ πρωτοπόρο καὶ δργανωμένο ἀπόσπασμα τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴν ἀνώτερη μορφὴ δργάνωσής του. Τὸ προλεταριακὸ κόμμα ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου καὶ ἀποτελεῖ τὴ συμπυκνωμένη ἔκφραση τῆς θέλησής του.

Τὸ κόμμα τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἐπίσης τὸ μόνο κόμμα

*Ο χρουστσώφικὸς φενδοκομμουνισμός

ποὺ μπορεῖ νὰ ἔκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ 90 καὶ πάγω τοῖς ἑκατὸ τοῦ πληθυσμοῦ, κι' αὐτὸ γιατὶ τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου ταυτίζονται μὲ ἔχενα τῶν πλατειῶν ἔργαδ' ομένων μαζῶν γιατὶ εἶναι ίνανδ γὰρ ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα μὲ βάση τὴ θέση ποὺ κατέχει τὸ προλεταριάτο στὴν ιστορία, μὲ βάση τὰ σημερινὰ καὶ μελλοντικὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν ἔργαδόμενων μαζῶν καὶ γιατὶ εἶναι ίνανδ νὰ ἀντιμετωπίζει τὰ προβλήματα μὲ βάση τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, καὶ εἶναι ίνανδ νὰ ἔξασφαλίζει μιὰ σωστὴ καθοδήγηση σύμφωνα μὲ τὸ μαρξισμό - λεγινισμό.

Τὸ προλεταριακὸ κόμμα περιλαμβάνει στοὺς κόλπους του ἔκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὲς ἔργατικῆς προέλευσης, καὶ ἀγωνιστὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄλλες τάξεις. Ἀλλὰ οἱ μὴ προλεταριακῆς προέλευσης ἀγωνιστὲς ποὺ προσχωροῦν στὸ κόμμα δὲν ἔκπροσωποῦν τὶς τάξεις ἀπὸ τὶς ὅποιες προέρχονται. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς προσχώρησῆς τους πρέπει νὰ ἀπαργοῦνται τὶς θέσεις τῆς τάξης ἀπὸ τὴν ὅποια προέρχονται καὶ νὰ υποτάσσονται στὶς θέσεις τοῦ προλεταριάτου. Ὁ Μάρκος καὶ ὁ "Ἐνγκελᾶς ἔχουν πεῖ: «Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἄλλες τάξεις καὶ προσχωροῦν στὸ προλεταριακὸ κίνημα, ὁ πρῶτος ὅρος εἶναι πώς δὲν πρέπει νὰ φέρουν μαζὶ τους καμμιὰ ἐπιβίωση ἀστικῶν, μικροαστικῶν κλπ. προλήψεων, ἀλλὰ νὰ υἱοθετοῦν μὲ δλῆ τους τὴν καρδιὰ τὴν προλεταριακὴ κοσμοσαγτίληψη»¹.

"Ἐχει περάσει πολὺς καιρὸς ποὺ δλεις αὐτὲς οἱ θεμελιακὲς ἀρχὲς ποὺ ἀφοροῦν τὸ χαρακτήρα τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος ἔχουν φωτισθεῖ ἀπὸ τὸ μαρξισμό - λεγινισμό. Ἀλλὰ στὰ μάτια τῆς ρεβιζιονιστικῆς χλίκας Χρουστσώφ αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ «στερεότυπες φόρμουλες» ἐνῶ τὸ «παλλαϊκὸ κόμμα» τους ἀνταποκρίνεται στὶς ἀπαιτήσεις τῆς «διαλεκτικῆς καὶ πραγματικῆς ἀνάπτυξης τοῦ κόμματος»².

1. «Ἐγκόκλιος», τῶν Μάρκος καὶ Ἐνγκελᾶς στοὺς Μπέμπελ, Λήμπνεχτ, 17—18 Σεπτεμβρίου 1879.

2. «Ἀπὸ τὸ κόμμα τῆς ἔργατικῆς τάξης στὸ κόμμα δλου τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ», "Ἄρθρο τῆς Σύνταξης τῆς «Παρτίζ Ζίζν», Ἀρ. 8, 1964.

Η ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ θέρωσε για δρεπέ μερικές δικαιολογίες γιά το «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ». Στις συνομιλίες μεταξύ τοῦ χιγέζικου καὶ σοδιετικοῦ κόμματος τὸν Ἰούλιο τοῦ 1963 καὶ στὸ σοδιετικὸ τῦπο, ίσχυρίστηκε πῶς μετέτρεψε τὸ ΚΚΣΕ σὲ ένα «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ», θιέτι:

- 1) Τὸ ΚΚΣΕ «έκφράζει τὰ συμφέροντα δλου τοῦ λαοῦ».
- 2) ‘Ολόκληρος δ λαὸς ἀποδέχτηκε τὴ μαρξιστικὴ - λενινιστικὴ κοσμοαντίληψη, τὴν κοσμοαντίληψη τῆς έργατικῆς τάξης καὶ δ σκοπὸς τῆς έργατικῆς τάξης, θηλαδὴ γη οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ ἔγινε σκοπὸς δλου τοῦ λαοῦ.
- 3) Οἱ τάξεις τοῦ ΚΚΣΕ συγχροτοῦνται ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἐκπροσώπους τῶν έργατῶν, τῶν κολχόδνικων καὶ τῶν θιανούμενών. Τὸ ΚΚΣΕ ἔγώνει τοὺς κομμουνιστὲς ἐκατὸ καὶ πλέον ἔθνοτήτων καὶ φυλῶν.
- 4) Οἱ δημοκρατικὲς μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴ δραστηριότητα τοῦ κόμματος δρίσκονται ἐπίσης σὲ ἀρμονίᾳ μὲ τὸ χαρακτήρα τοῦ κόμματος δλου τοῦ λαοῦ. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ φανεται πῶς ἀπὸ δλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ποὺ ἐπιγόησε γη ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ, δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ γὰρ ἐπιτρέπει γὰρ ποῦμε πῶς ἀντιμετωπίζει σὲ σοδαρότητα ἔνα πρόβλημα ποὺ εἶναι σοδαρό.

Στὴν πάλη του ἔναγτίον τῶν διππορτουνιστῶν ποὺ ἔλεγαν ἀνοησίες, δ Λένιν ἔλεγε: «Μπορεῖ κανεὶς γὰρ συζητήσει σὲ σοδαρό τόνο μὲ ἀνθρώπους ποὺ φανερώνονται ἀνίκανοι γὰρ ἀντιμετωπίζουν μὲ σοδαρότητα, σοδαρὰ προσβλήματα; Εἴναι δύσκολο σύντροφοι, πολὺ δύσκολο! Ωστόσο, ἔνας ζήτημα τὸ ὅποιο δριψμένοι εἶναι ἀνίκανοι γὰρ τὸ ἀντιμετωπίσουν σοδαρὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ίδιο ἀρκετὰ σοδαρό· ώστε γὰρ μὴν εἶναι θνάτφελο γὰρ ἀναλύσουμε τὶς ίδιες τὶς Ἐλάχιστα σοδαρές, δπως εἶναι δλοφάνερο, ἀπαντήσεις, ποὺ δίγουν σ' αὐτό»¹.

Ἐτοι καὶ τώρα, τίποτα δὲν μᾶς διλάφτει γὰρ ἀναλύσουμε τὴν ἀπάντηση ποὺ ξέδωσε γη ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ καὶ ποὺ

1. ΔΕΝΙΝ: «Η καθαρότητα πρὶν ἀπὸ δλα», . "Εργα, Τόμος 20ός.

φανερώνει ἐλάχιστη σοβαρότητα σ' ἔνα τόσο σοβαρὸ πρόβλημα δπως τοῦ κόμματος τοῦ προλεταριάτου.

Σύμφωνα μὲ δσα λέει ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ, τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα θὰ ἔπρεπε γὰ γίνει ἔνα «κόμμα δλόκληρον τοῦ λαοῦ» γιατὶ ἐκφράζει τὰ συμφέροντα δλόκληρου τοῦ λαοῦ. Ἀπ' αὐτὸ δὲν ἀπορρέει πῶς τὸ κόμμα αὐτὸ θὰ ἔπρεπε γὰ εἴταν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δημιουργήθηκε ἔνα «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ», καὶ δχὶ ἔνα κόμμα τοῦ προλεταριάτου;

Σύμφωνα μὲ δσα λέει ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα θὰ ἔπρεπε γὰ γίνει ἔνα «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ» γιατὶ δλος δ λαδς ἀποδέχθηκε τὴ μαρξιστικὴ - λενινιστικὴ κοσμοαντίληψη, τὴν κοσμοαντίληψη τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἀλλὰ πῶς μποροῦν γὰ διαβεβαιώνουν πῶς ἡ μαρξιστικὴ - λενινιστικὴ κοσμοαντίληψη ἔχει γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ δλους σ' αὐτὴ τὴ σοβιετικὴ κοινωνία ποὺ γνωρίζει μιὰ ισχυρὰ ταξικὴ διαφοροποίηση καὶ μὲ πεισματώδη ταξικὴ πάλη. Τὰ παλιὰ καὶ τὰ γέα ἀστικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπολογίζονται στὴ χώρα σας σὲ δεκάδες χιλιάδες, εἶναι δλοι τους μαρξιστὲς - λενινιστὲς; "Αν, τὸ πιστεύετε αὐτὸ καὶ διν δ μαρξισμὸς - λενινισμὸς ἔγιγε πραγματικὰ ἡ κοσμοαντίληψη δλου τοῦ λαοῦ, δὲν δηγαίνει ἀπὸ δῶ πῶς δὲν ὑπάρχει πιὰ καμιὰ διαφορὰ στὴν κοινωνία ἀνέμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κόμμα καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ πῶς ἐπομένως τὸ κόμμα δὲν ἔχει κανένα λόγο ὑπαρξῆς; καὶ τότε, γιατὶ γὰ ὑπάρχει ἔνα «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ»;

Σύμφωνα μὲ δσα λέει ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ, τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα θὰ ἔπρεπε γὰ γίνει ἔνα «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ» γιατὶ τὰ μέλη του εἶναι ἐργάτες, ἀγρότες, διανοούμενοι, ἀπὸ διάφορες ἐθνότητες καὶ φυλές. Σημαίνει αὐτὸ πῶς πρὶν ἀπὸ τὸ 22ο συνέδριο, δπου συγχροτήθηκε τὸ «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ», τὸ ΚΚΣΕ δὲν εἶχε μέλη ποὺ γὰ προέρχονται ἀπὸ ἄλλη τάξη ἔκτος ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη; Σημαίνει αὐτὸ πῶς τὰ μέλη τοῦ κόμματος προέρχονται ἀπὸ μιὰ καὶ μόνη ἐθνότητα, καὶ ἀποκλείονται οἱ ἄλλες ἐθνότητες καὶ φυλές; "Αγ δ χαρακτήρας ἔνδεις κόμματος καθαρίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ σύνθεση τῶν

μελών του, δὲν δημιουργεί πώς πολλά πολιτικά κόμματα που υπάρχουν στὸν κόσμο και που τὰ μέλη τους προέρχονται ἐπίσης ἀπὸ διάφορες τάξεις, ἔθνοτητες και φυλές, εἶναι όλα «κόμματα όλου τοῦ λαοῦ»;

Σύμφωνα μὲ δσα λέει ἡ ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ, τὸ κόμμα εἶναι ἔνα «κόμμα όλου τοῦ λαοῦ» γιατὶ οἱ μέθοδοι που χρησιμοποιεῖ στὴ δράση του εἶναι δημοκρατικοὶ στὸ χαρακτήρα τους. Τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα ἔχει γιὰ θεμέλιο, ἀπὸ τὸ ξεκίνημά του, τὴν ἀρχὴ τοῦ δημοκρατικοῦ συγχεντρωτισμοῦ και διεβλέπει νὰ ἐφαρμόζει τὴν γραμμὴ τῶν μαζῶν και τὴν δημοκρατικὴ μέθοδο τῆς πειθοῦς και τῆς διαπαιδαγώγησης, στὴ δουλειά του ἀνάμεσα στὸ λαό. Αὐτὸ δὲ σημαίνει, πώς εἶναι ἔνα «κόμμα όλου τοῦ λαοῦ» ἀπὸ τὴν ἕδια τὴν ἡμέρα τῆς δημουργίας του;

Μὲ δυὸ λόγια, τίποτα ἀπὸ δσα ἐπικαλεῖται ἡ ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ δὲν ἀντέχει στὴ παραμικρότερη κριτική.

Ο Χρουστσώφ ποὺ δὲν παύει νὰ κάνει μεγάλο θέρινο σχετικὰ μὲ τὸ «κόμμα όλου τοῦ λαοῦ» — χώρισε τὸ κόμμα σὲ «διοικηχανικὸ κόμμα» και σὲ «ἄγροτικὸ κόμμα» κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «θεμελίωσης τῶν δργανώσεων τοῦ κόμματος στὴ βάση τῆς παραγωγῆς»¹.

Η ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ δεδαιώνει πώς ἐνεργεῖ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γιατὶ «στὶς συνθῆκες τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἡ οἰκονομία ἔχει πιὸ μεγάλη σημασία παρὰ ἡ πολιτικὴ»² και πώς θέλει «νὰ θέσει τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα και τὰ προβλήματα παραγωγῆς ποὺ ἡ κυριαρχικὴ τους σημασία ἐπιβεβαιώθηκε σὲ δλο τὸ προτσὲς τῆς οἰκοδόμησης τοῦ κομμουνισμοῦ, στὸ κέντρο τῆς δραστηριότητας τῶν κομματικῶν δργανώσεων και νὰ δώσει στὰ προβλήματα αὐτὰ τὴν προτεραιότητα στὴ δουλειά τῶν δργανώσεων αὐτῶν»³.

1. ΧΡΟΥΣΤΣΩΦ: Δόγος στὴν 'Ολομέλεια τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, Νοέμβριος 1962.

2. «Νὰ μελετοῦμε, νὰ μαθαίνουμε και νὰ δροῦμε», "Ἀρθρο τῆς 'Εκονομίτσοςκαγια Γκαζέτας", 'Αρ. 50, 1962.

3. «Οι κομμουνιστές και ἡ παραγωγή», "Ἀρθρο τοῦ Κομμουνιστ., 'Αρ. 2, 1963.

‘Ο Χρουστσώφ έχει πει «Γιά νὰ μιλήσουμε καθαρά, τὸ χυριώτερο πράγμα στὴ θουλειὰ τῶν κομματικῶν ὀργανώσεων, εἶναι ἡ παραγωγὴ¹. ’Ακόμα περισσότερο, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα ἀποδίδει παρόμοια ἀποψη στὸ Λέγιν Ισχυρίζομενη πώς ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὶς λεγιγιστικὲς ἀρχές.

‘Ωστόσο, ἀρκεῖ νὰ ἔχει κανεὶς ἐστω καὶ μικρὴ γνῶση τῆς ιστορίας τοῦ ΚΚΣΕ, γιὰ νὰ ἔρει πῶς θὲν πρόκειται καθόλου γιὰ ἀποψη τοῦ Λέγιν, ἀλλὰ ἀντίθετα, γιὰ μὰ ἀντιλενιγιστικὴ ἀποψη τοῦ Τρότσκυ. Κι’ ἔνδι ἐπίσης, ὁ Χρουστσώφ ἀναδείχνεται καλὸς καὶ πιστὸς μαθητὴς τοῦ Τρότσκυ.

Κριτικάρουτας τὸν Τρότσκυ καὶ τὸν Μπουχάριν ὁ Λέγιν ἔλεγε: «Ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ συμπυκνωμένη ἔκφραση τῆς οἰκονομίας... Ἡ πολιτικὴ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχει τὴν προτεραιότητα πάνω στὴν οἰκονομία... Τὸ νὰ σκεφτόμαστε ἀλλοιώτικα σημαίνει νὰ ξεχυοῦμε τὸ ἀλφαριθμῆτα τοῦ μαρξισμοῦ». Καὶ πρόσθεσε: «...χωρὶς μὰ δρθῆ πολιτικὴ θέση, μὰ δοσμένη τάξη δὲν μπορεῖ νὰ διατηρήσει τὴν κυριαρχία τῆς καὶ κατὰ συνέπεια, δὲν μπορεῖ πολὺ περισσότερο νὰ ἐκπληρώσει τὰ καθηγούμενα τὰ στήν παραγωγῆς².

Τὰ πράγματα εἶναι περισσότερο ἀπὸ ζεκάθαρα: ὁ πραγματικὸς σκοπὸς ποὺ ἐπιθέωκει ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ δταν προβάλλει τὴ φόρμουλα τοῦ «κόμματος θλου τοῦ λαοῦ» εἶναι ὁ ριζικὸς μετασχηματισμὸς τοῦ προλεταριακοῦ χαρακτήρα τοῦ ΚΚΣΕ καὶ ἡ μετατροπὴ του ἀπὸ μαρξιστικὸ - λεγιγιστικὸ κόμμα σὲ ἕνα ρεβιζιονιστικὸ κόμμα.

Τὸ μεγάλο ΚΚΣΕ δρίσκεται μπροστὰ σ’ ἕνα σοδχρὸ κίνδυνο, στὸν κίνδυνο νὰ ἐκφυλισθῇ ἀπὸ ἕνα προλεταριακὸ κόμμα σὲ ἕνα ἀστικὸ κόμμα, ἀπὸ μαρξιστικὸ - λεγιγιστικὸ κόμμα σὲ ἕνα ρεβιζιονιστικὸ κόμμα.

1. Δόγος τοῦ Χρουστσώφ στὴ συγκέντρωση ποὺ δργανώθηκε στὶς 27 Φεβρουαρίου 1963, στὴν περιφέρεια Καλίνιν τῆς πόλης τῆς Μόσχας, Πρᾶσα, 28 Φεβρουαρίου 1963.

2. ΔΕΝΙΝ: «Ζανὰ γιὰ τὰ συγδικάτα. τὴ σημερινὴ κατάσταση καὶ τὰ λάθη τῶν Τρότσκυ καὶ Μπουχάριν», "Ἐργα", Τόμος 32ος.

Ο Λέγιν ξέλεγε: «Ένα κόμμα που θέλει νὰ υπάρχει δὲν μπορεῖ νὰ έπιτρέπει τὶς παραμυχρότερες ταλαιπωσίες στὸ πρόβλημα τῆς θπαρξῆς του, οὗτε κανένα συμβιβασμὸ μὲ αὐτοὺς που θὰ θήθελαν νὰ τὸ θέλφουν»¹.

Ακριβῶς αὐτὸ τὸ σοβαρὸ πρόβλημα ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ζρχεται νὰ τὸ θέσει γιὰ διλῆτη μιὰ φορὰ στὴ μάζα τῶν μελῶν τοῦ μεγάλου ΚΚΣΕ.

Ο χρονοτσωφικὸς φενδοκομμονισμὸς

Στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, δ Χρουστσώφ θιεκήρυξε τὴν εἰσοδὸ τῆς Σοβιετικῆς "Ενωσης στὴ φάση τῆς ἀναπτυγμένης οἰκοδημῆσης τῆς κομμουνιστικῆς κοινωγίας καὶ πρόσθεσε: «....θὰ οἰκοδομήσουμε τὴν κομμουνιστικὴ κοινωγία βασικὰ σὲ 20 χρόνια»². Αὐτὸ εἶναι καθαρὴ ἀπάτη.

Πῶς μπορεῖ νὰ γίνεται λόγος γιὰ οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ θταν ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ὄδηγετ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωση στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὸν καπιταλισμὸ καὶ δ σοβιετικὸς λαὸς ἀγτιμετωπίζει τὸ μεγάλο κίνδυνο νὰ χάσει τὶς σοσιαλιστικὲς του κατακτήσεις;

Ο πραγματικὸς σκοπὸς που ἔκανε τὸ Χρουστσώφ νὰ σηκώσει τὴ σημαία τῆς «οἰκοδόμησης τοῦ κομμουνισμοῦ» εἶγαι ἡ ἀπόκρυψη τοῦ ἀληθινοῦ ρεβιζιονιστικοῦ του προσώπου. Ωστόσο, ἡ ἀποκάλυψη μιᾶς τέτιας ἀπάτης δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη. Όπως τὸ μάτι του φαριοῦ δὲν μπορεῖ νὰ περάσει γιὰ μαργαριτάρι, ξτοι κι ὁ ρεβιζιονισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ περάσει γιὰ κομμουνισμός.

Ο ἐπιστημονικὸς κομμουνισμὸς ἔχει καθορισθεῖ μὲ ἀκριβὴ τρόπο. Σύμφωνα μὲ τὸ μαρξισμὸ - λενινισμὸ, ἡ κομμουνιστικὴ κοινωγία εἶναι μιὰ κοινωνία δπου οἱ τάξεις καὶ οἱ ταξικὲς διαφορὲς ἔχουν δλοκληρωτικὰ καταργηθεῖ καὶ δπου θλόκληρος δ

1. ΛΕΝΙΝ: «Πῶς ἡ Βέρα Ζασούλιτς διαλύει τὸ λικνινταρισμό», "Ἐργα, Τόμος 1905.

2. "Εκθεση τοῦ Χρουστσώφ σχετικὰ μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ παρουσίασε στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, 'Οκτώβριος 1961.

λαδός έχει ἀποκτήσει ἔνα ύψηλό διαθιμό πολιτικής συνεδρησης και ἀσυγχράτητο ἐνθουσιασμό στὴν θουλειά, ὅπου τὰ κοινωνικὰ προϊόντα δρίσκονται σὲ ἀφθονία, ὅπου ισχύει ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἴκανότητές του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες του», ὅπου τὸ κράτος έχει μαραθεῖ.

‘Ο Μάρξ υπογραμμίζει: «Σὲ μὰ ἀνώτερη φάση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας, θταν θὰ έχει ἔξαφανισθεῖ ἡ θούλικη υποταγὴ τῶν ἀτόμων στὸν καταμερισμὸν τῆς ἔργασίας, καὶ μᾶλιστα μὲ τὴν χειρογακτικὴν ἔργασίαν θταν ἡ ἔργασία θὲν θὰ εἶγαι μόνο μέσο διαβίωσης, ἀλλὰ θὰ γίνει ἡ θεια ζωτικὴ πρώτη ἀνάγκη, θταν μὲ τὴν πολύμορφη ἀνάπτυξη τῶν ἀτόμων, οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις θὰ ἀναπτυχθοῦν ἐπίσης καὶ θὰ ἀναβλύσσουν θλες οἱ πηγὲς τοῦ συλλογικοῦ πλούτου μὲ ἀφθονία, τότε μόνο τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ ἀστικοῦ θικαίου θὰ μπορέσουν νὰ ξεπερασθοῦν δροστικὰ καὶ ἡ κοινωνία θὰ μπορέσει νὰ γράψει στὶς σημαῖες τῆς «ἀπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἴκανότητές του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες του!»¹.

Σύμφωνα μὲ τὴν μαρξιστικὴν θεωρία, ἡ διατήρηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλέτεριάτου στὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας έχει ἀκριβῶς σὰν σκοπὸν τὴν πρόσδοτο πρὸς τὸν κομμουνισμό. ‘Ο Λένιν έχει πεῖ: «Ἡ πορεία πρὸς τὰ ἐμπρός, δηλαδὴ πρὸς τὸν κομμουνισμό, πραγματοποιεῖται μέσο τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ θὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἀλλιώτικα»². Αφοῦ ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ἐγκατέλειψε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση, αὐτὸν σημαίνει πώς θὲν υπάρχει πρόσδοτος ἀλλὰ δημοσθενής πρόσδοτος πρὸς τὸν κομμουνισμό ἀλλὰ δημοσθενής πρόσδοτος τὸν καπιταλισμό.

Ἡ πορεία πρὸς τὸν κομμουνισμό σημαίνει ἀνάπτυξη μὲ τὴν ἔννοια τῆς κατάργησης δλων τῶν τάξεων καὶ τῶν ταξικῶν

1. ΜΑΡΞ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος Γκότα».

2. ΛΕΝΙΝ: «Τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἐπανάσταση», "Εργα, Τόμος 25ος.

διαφορῶν. Εἶναι διδιανόητη μάκι κομμουνιστική κοινωνία δπου διατηρούνται τάξεις καὶ πολὺ περισσότερο ἔχμεταλλεύτριες τάξεις. Καὶ δημος ὁ Χρουστσώφ ξέπει γὰρ θυγαμώσει τὴ διαφοροποίηση στοὺς κόλπους τῶν τάξεων ἔχτρέφοντας μάκι γένα δοτική τάξη, ἀποκαθιστώντας καὶ ἀκαπτύσσοντας τὸ σύστημα ἔχμετάλλευσης στὴ Σοβιετική Ἐνωση. Ἐνα προνομούχο δοτικό στρῶμα ποὺ ἀγτιτθέται στὸ σοβιετικό λαὸ κατέχει τώρα τὴν κυριαρχηθέση στοὺς κόλπους τοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβέρνησης καὶ στὸν οἰκονομικό, πολιτιστικό καὶ θύλους τομεῖς. Ὑπάρχει τίποτα τὸ κομμουνιστικό σ' αὐτά;

Ἡ πρόσδος πρὸς τὸν κομμουνισμὸ σημαίνει ἀνάπτυξη μὲ τὴν ἔννοια ἐνὸς ἐνιαλου συστήματος παλλαῖχῆς ιδιοκτησίας στὰ μέσα παραγωγῆς· εἶναι διδιανόητη μάκι κομμουνιστική κοινωνία δπου συγυπάρχουν πολλὰ συστήματα ιδιοκτησίας. Καὶ δημος ὁ Χρουστσώφ καταγίνεται γὰρ ἐκφυλίσει βαθμαῖα τὶς ἐπιχειρήσεις παλλαῖχῆς ιδιοκτησίας σὲ ἐπιχειρήσεις καπιταλιστικοῦ χαρακτήρα καὶ τὴ συλλογικὴ ιδιοκτησία τῶν κολχῶν σὲ κουλάκικη οἰκονομία. Ὑπάρχει ἐπίσης σ' αὐτὰ τίποτα τὸ κομμουνιστικό;

Ἡ πρόσδος πρὸς τὸν κομμουνισμὸ σημαίνει ἀνάπτυξη μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐξαιρετικῆς ἀρθρούλας τῶν κοινωνικῶν προϊόντων καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἵκανότητές του στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες του». Εἶναι διδιανόητη μάκι κομμουνιστική κοινωνία στηριγμένη στὸν πλουτισμὸ μᾶς χούφτας ἀνθρώπων καὶ στὴν πτώχευση τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ. Κάτω ἀπὸ τὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα, ὁ μεγάλος σοβιετικὸς λαὸς ἀνάπτυξε μὲ ἑνα ρυθμὸ χωρὶς προηγούμενο τὶς κοινωνικὲς παραγωγικὲς θυγάμεις. Ωστόσο, ἡ ρεβιζιονιστικὴ χρουστσώφικὴ θεομηγία ἐπέφερε μεγάλες καταστροφὲς στὴ σοβιετικὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία. Μπλεγμένος σὲ ἀναρθρώμητες ἀντιθέσεις, ὁ Χρουστσώφ κάνει συχνὰ ἀπότομες μεταβολές, ἀλλάζει πολιτικὴ σχετικὰ μὲ τὴν οἰκονομία ἀπὸ τὴ μάκι μέρα στὴν ἄλλη, ἀθώντας τὴ λαϊκὴ οἰκονομία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης στὸ χάος. Ο Χρουστσώφ εἶναι ἑνας διδιόρθωτος θιασταθστής. Διασπάθισε δλα τὰ ἀποθέματα τροφίμων ποὺ είχαν συσταθεῖ τὴν ἐποχὴ τοῦ

Στάλιν καὶ προξένησε μεγάλες δυσκολίες στὴ ζωὴ τοῦ σοδιετικοῦ λαοῦ. Παραμόρφωσε καὶ υπονόμευσε τὴν ἀρχὴν τῆς σοσιαλιστικῆς κατανορθῆς ἀπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἴκανοτητες του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὴν ἔργασία του», ἐπιτρέποντας ἐτοι σὲ μιὰ χούφτα ἀνθρώπους, γὰρ σφετερίζονται τοὺς καρποὺς τῆς ἔργασίας τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ σοδιετικοῦ λαοῦ. Καὶ μόνο ἀπὸ τὴν ἀποψην ἀντὴ ἀνέτασε κανεὶς τὰ πράγματα διαπιστώνει πῶς ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ Χρουστσώφ σημαίνει ἀπομάχρυνση ἀπὸ τὸν κομμουνισμό.

Ἡ πρόσδοσ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν σημαίνει ἀνάπτυξη μὲ τὴν ἔννοια τῆς διαρκοῦς ἀνδρου τῆς κομμουνιστικῆς πολιτικῆς συνελθοσης τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Εἶναι ἀδιανόητη μιὰ κομμουνιστικὴ κοινωνία δπου οἱ δοτικές θέες διαδίδονται ἀσύδοτα. Καὶ δημος ὁ Χρουστσώφ ἔργαζεται μὲ ζῆλο γιὰ νὰ ἀναστήσει τὴν δοτικὴ ἔνεολογία στὴ Σοδιετικὴ "Ἐνωση καὶ ἐνεργεὶ σὰν ἔνας ἱεραπόστολος ὑπὲρ τῆς παρακμασμένης ἀμερικάνικης κουλτούρας. Ἐκθειάζοντας τὸ ὄλικὸ κίνητρο, δδηγεὶ τὶς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους σὲ σχέσεις μὲ τὸ χρῆμα καὶ ἀναπτύσσει τὸν ἀτομικισμὸ καὶ τὸν ἔγωγισμό. "Ἐφριξε ἔναν στὴν περιφρόνηση τὴ σωματικὴ ἔργασία καὶ ἔγκωμαζει τὶς ἀπολαύσεις ποὺ δγαινουν ἀπὸ τὴν οἰκειοποίηση τῶν καρπῶν τῆς ἔργασίας τῶν ἀλλων. Τὸ ἥθικὸ κλῖμα καὶ τὰ ἥθη ποὺ ἐνθαρρύνονται ἀπὸ τὸ Χρουστσώφ δρίσκονται δέκα χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὸν κομμουνισμό.

Ἡ πρόσδοσ πρὸς τὸν κομμουνισμὸν σημαίνει ἀνάπτυξη μὲ τὴν ἔννοια τοῦ μαρασμοῦ τοῦ κράτους. Εἶναι ἀδιανόητη μιὰ κομμουνιστικὴ κοινωνία ποὺ διαθέτει ἔναν κρατικὸ μηχανισμὸ ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν καταπίεση τοῦ λαοῦ. Τὸ κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου δὲν εἶναι πιὰ ἔνα κράτος μὲ τὴν ἀρχικὴ του ἔννοια, γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ ἔνας μηχανισμὸς ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ μιὰ μειοψηφία ἐκμεταλλευτῶν γιὰ νὰ καταπιέζει τὴ συντριπτικὴ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἔνας μηχανισμὸς ποὺ ἔξασφαλίζει τὴ δημοκρατία στὴν τελευταία καὶ ἀσκεῖ τὴ δικτατορία ἀποκλειστικὰ πάνω σὲ μιὰ ἐλάχιστη μειοψηφία ἐκμεταλλευτῶν. Ἀλλάζοντας τὸ χαρακτήρα τῆς σοδιετικῆς ζέουσίας, ὁ Χρουστσώφ ἔχει φυλίζει

τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου σὲ ἔνα δργανό μὲ τὸ δποτὸ μιὰ χούφτα ἀστικῶν στοιχείων, τὸ προνομιούχο στρώμα, ἀσκεῖ δικτατορία πάνω στὶς πλατειές μάζες τῶν σοβιετικῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καὶ θιαγοσυμένων. Ὁ Χρουστσώφ συνεχίζει νὰ ἔνισχύει τὸ δικτατορικὸ κρατικὸ μηχανισμὸ του καὶ ἔντείνει τὴν καταπίεση του σὲ βάρος τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Νὰ μιλήσει γιὰ κομμουνισμὸ ὑπὲν αὐτὲς τὶς συνθῆκες θὲν ἀποτελεῖ μεγάλη κοροϊδία;

Ἡ σύγκριση ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κομμουνισμοῦ δείχγει ἀμέσως πῶς ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ ἀπομακρύνει ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπόφεις τῆς Σοβιετικής. Ἔνωση ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τὴν ὅδηγει στὸ δρόμο τοῦ καπιταλισμοῦ, καὶ κατὰ συνέπεια θντὶ νὰ τὴν πλησίάζει τὴν ἀπομακρύνει θαθματία, ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἀρχή, «ἀπὸ τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς ἴχαντητές του, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὴν ἐργασία του».

Ὁ Χρουστσώφ τρέφει ἀνομολόγητους σκοποὺς ὅταν ὑψώνει τὴν ταμπέλλα τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὴν χρησιμοποιεῖ δχι μόνο γιὰ νὰ ἔξαπατε τὸν σοβιετικὸ λαό καὶ νὰ ἔξωραΐζει τὴν παλιγόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ, ἀλλὰ ἐπίσης γιὰ νὰ ἔξαπατε τὸ θιεθνὲς προλεταριάτο, τοὺς ἐπαγαστάτες ὅλου τοῦ κόσμου καὶ γιὰ νὰ προδίνει τὸν προλεταριακὸ θιεθνισμό. Κάτω ἀπὸ τὸ κάλυμμα ἀκριβῶς αὐτὸν ἡ κλίκα Χρουστσώφ ἀπαρυεῖται τὸ προλεταριακὸ διεθνιστικὸ καθήκον της, ἐπιζητεῖ τὴν συνεργασία μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ γιὰ τὴν θιανομή τοῦ κόσμου, καὶ προσπαθεῖ νὰ κάνει τὶς ἀδελφὲς σοσιαλιστικὲς χῶρες νὰ ὑπηρετοῦν δικά της συμφέροντα, τὶς ἀπαγορεύει νὰ πολεμοῦν τὸν ἰμπεριαλισμό, νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἐπανάσταση τῶν καταπιεζόμενων θηθών καὶ λαῶν καὶ ἐπιζητεῖ νὰ τὶς ὑποτάξει στὸ πολιτικό, οἰκονομικὸ καὶ στρατιωτικὸ τους ἔλεγχο γιὰ νὰ τὶς μετατρέψει σὲ πραγματικὲς ἀποκλίες καὶ ἔξαρτημένες χῶρες. Θέλει ἐπίσης νὰ κάνει ὅλους τοὺς καταπιεζόμενους λαοὺς καὶ θηθνη νὰ ὑποταχθοῦν στὰ δικά της συμφέροντα, νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς ἐπαγαστατικούς τους ἀγῶνες, γιὰ νὰ μὴν διαταράσσουν τὸ γλυκό της δυνειρό τῆς συνεργασίας μὲ τὸν ἰμπεριαλισμὸ γιὰ τὸ μοίρασμα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ

ύποταχθούν στήν ύποδούλωση και στήν καταπίεση τῶν Ιμπεριαλιστών και τῶν λακόθων τους.

Μή θυδ λόγια, «ἡ οἰκοδόμηση τοῦ κομμουνισμοῦ βασικὰ σὲ 20 χρόνια», στὴ Σοβιετικὴ Ἔνωση, τὸ σύνθημα αὐτὸ τοῦ Χρουστσώφ εἶναι ταυτόχρονα ύποκριτικὸ δόπιος και ἀντιθραστικό.

Οἱ κινέζοι «έφθασαν ἀκόμα γὰρ ἀμφισβητοῦν στὸ κόμμα μας, στὸ λαό μας τὸ Βικαίωμα γὰρ οἰκοδομήσουν τὸν κομμουνισμό¹», ἴσχυρίζεται ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ θέσαιρετικὰ ἀδέξια ἀπόπειρα ποὺ ἀποσκοπεῖ γὰρ ἐξαπατῆσει τὸ σοβιετικοῦ λαοῦ, και τοῦ στερεῖ τὸ Βικαίωμα γὰρ προχωρήσει στὸν και τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Ἐμεῖς ποτὲ δὲν ἀμφισβητήσαμε πῶς διμεγάλος σοβιετικὸς λαὸς θὰ φθάσει μιὰ μέρα στήν κομμουνιστικὴ κοινωνία. Ωστόσο, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ δρίσκεται στὸ δρόμο τῆς καταστροφῆς τῶν ἐπαναστατικῶν κατακτήσεων τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ, και στερεῖ τὸ Βικαίωμα γὰρ προχωρήσει στὸν κομμουνισμό. Στὶς συνθῆκες αὖτές, μπροστὰ στὸ σοβιετικὸ λαὸ δὲν τίθεται τὸ ζῆτημα πῶς θὰ οἰκοδομήσει τὸν κομμουνισμό, ἀλλὰ πῶς θὰ καταπολεμήσει και θὰ ἀγατρέψει τὶς ἀπόπειρες παλιγόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ ἀπὸ τὸ Χρουστσώφ.

Ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ λέει ἐπίσης πῶς «κατηγορώντας μας γιὰ τὸ γεγονός θτὶ τὸ κόμμα μας θεωρεῖ καθῆκον του τὸν ἄγώνα γιὰ μιὰ καλύτερη ζωὴ τοῦ λαοῦ, οἱ καθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΚ μιλάνε γιὰ «ἀστοποίηση» και «έκφυλισμό» τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας². Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀγόητη και ἐλεεινὴ ἀπόπειρα γιὰ γὰρ προκαλέσουν τὴ δυσαρέσκεια τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Στὸ σοβιετικὸ λαό, εδχόμαστε εἰλικρινὰ τὴ ζωὴ του γὰρ εἶναι κάθε μέρα και καλλίτερη. Ἀλλὰ τὴ «φροντίδα γιὰ τὴν καλοπέραση τοῦ λαοῦ» και τὸ «ν' ἀφήσουμε τὸν καθένα γὰρ ζῆσει μιὰ ώραια ζωὴ» γιὰ τὰ δποῖα καυχιέται δι Χρουστσώφ εἶναι ἀπάτη και θημαγωγία τῆς

1. «Ἐκθεση ποὺ παρουσίασε δ Σευσλώφ στήν «Ολομέλεια τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ, 14 Φεβρουαρίου 1964.

2. «Ἀνοιχτὴ ἀπιστολὴ τῆς Κεντρικῆς Επιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ενωσης, πρὸς δλες τὶς δργανώσεις τοῦ Κόμματος και σ' δλους τοὺς κομμουνιστὲς τῆς Σοβιετικῆς Ενωσης».

πιὸ καθαρῆς μορφῆς. Γιὰ τὴν πλειοψηφία τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ ἡ ζωὴ στὰ χέρια τοῦ Χρουστσόφ εἶναι κιβλας ἀρκετὰ θυστυχισμένη. Ή ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσόφ ἐπιζητεῖ ἀποκλειστικά μὲν «καλλίτερη ζωὴ» γιὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ προγομνούχου στρώματος, γιὰ τὰ νέα καὶ τὰ παλιὰ ἀστικὰ στοιχεῖα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ σφετερίζονται οὓς καρποὺς τῆς θουλειᾶς τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ καὶ ζοῦν μὲν ἡγεμονικὴ ζωὴ. "Ἐχουν ἀστοποιηθεῖ ἐκατὸ τοῖς ἑκατό.

Ο χρουστσωφικὸς «κομμουνισμὸς» εἶναι στὴ οδοία του μιὰ παραλλαγὴ τοῦ ἀστικοῦ σοσιαλισμοῦ. Γι' αὐτὸν, δοκιμουνισμὸς δὲν εἶναι ἡ δλοκληρωτικὴ κατάργηση τῶν τάξεων καὶ τῶν ταξικῶν θιαφορῶν, καὶ τὸν περιγράφει σὰν «ἔνα πιάτο γεμάτο ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς σωματικῆς ἔργασίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἔργασίας, ποὺ δοκιμεῖται γὰρ ἀποκτήσει». Γι' αὐτὸν ἡ ταξικὴ πάλη τῆς ἔργατικῆς τάξης γιὰ τὸν κομμουνισμὸν δὲν εἶναι μιὰ πάλη γιὰ τὴν πλήρη χειραφέτηση τῆς ἔργατικῆς τάξης καὶ δλοκληρησης τῆς ἀνθρωπότητας καὶ τὴν περιγράφει σὰν μιὰ πάλη γιὰ «ἔνα πιάτο γκουλας». Δὲν ὑπάρχει στὸ κεφάλι του τὸ παραμέριτερο ἵχνος ἐπιστημονικοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ μιὰ κοινωνία φρελισταίων ἀστῶν.

Ο χρουστσωφικὸς «κομμουνισμὸς» ἔχει τὶς Ἡγεμόνες Πολιτείες γιὰ πρότυπο. Μιμεῖται τὸν τρόπο τῆς καπιταλιστικῆς διαχείρισης καὶ τὸν ἀστικὸν τρόπο ζωῆς στὸ πεδίο τῆς κρατικῆς πολιτικῆς. Διακηρύσσει πὼς «τρεφεὶ θύψηλὴ ἐκτίμηση» στὶς πραγματοποιήσεις καὶ ἐπιτυχίες τῶν Η.Π.Α.. Αἰσθάνεται «χαρὰ γιὰ τὶς πραγματοποιήσεις αὐτὲς καὶ μερικὲς φορὲς λίγο φθόγονο»¹. Μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Γκάρστ, ἀμερικανοῦ μεγαλοκτηματία, ποὺ ἐπαινεῖ τὸ καπιταλιστικὸν σύστημα², τὴν ἐκλαμβάνει στὴν πραγματικό-

1. Δόγος τοῦ Χρουστσόφ στὴν Αδστριακὴ Τηλεόραση, 7 Ιουλίου 1960.

2. Συνομιλία τοῦ Χρουστσόφ μὲν ἡγέτες τοῦ ἀμερικάνικου Κογχρέσσου καὶ μέλη τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἐπιτροκῆς τῆς Γερουσίας, 16 Σεπτεμβρίου 1960.

3. Δόγος τοῦ Χρουστσόφ στὴν "Ολομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΣΕ. Φεβρουάριος 1964.

ιητα σάν πρόγραμμα στὸν τομέα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας. Θέλει γὰρ αὐτογράφει τὶς Ἡγωμένες Πολιτείες στοὺς τομεῖς τόσο τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας όσο καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ εἰδικότερα, θέλει γὰρ θυμωνέσται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κέρδους τῶν ἀμερικάνικων καπιταλιστικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐπιβείχει ξνα βαθύτερο θαυμασμὸν γιὰ τὸν ἀμερικάνικο τρόπο ζωῆς, ισχυριζόμενος πώς· ὁ ἀμερικάνικος λαὸς «θὲν ζεῖ ἀσχημα» κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία καὶ τὴν ὑποδούλωση τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου». Ἐπιπλέον, ὁ Χρουστσώφ ἐλπίζει γὰρ οἰκοδομήσει τὸν «κομμουνισμὸν» μὲ δάγεια ποὺ θὰ τοῦ δώσει ὁ ἀμερικάνικος ἡμπεριαλισμός. Στὸ ταξίδι του στὶς Ἡγωμένες Πολιτείες καὶ στὴν Ουγγαρία, ἔξεφρασε ἐπανειλημμένα τὴν ἐπιθυμία του γὰρ «πάρει πιστώσεις καὶ ἀπὸ τὸν ίδιο τὸ διάδολο».

Εἶναι φανερὸς πώς ὁ χρουστσωφικὸς «κομμουνισμὸς» εἶναι ξνας «κομμουνισμὸς τοῦ γχουλάζ», ξνας «κομμουνισμὸς μὲ ἀμερικάνικο τρόπο ζωῆς», ξνας «κομμουνισμὸς οἰκοδομημένος μὲ τὶς πιστώσεις τοῦ Βιασδόλου». Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ παράξενο σ' αὐτὸ ποὺ διακηρύσσει ὁ Χρουστσώφ συχνὰ στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου τῆς Δύσης πώς δταν ξνας τέτοιος «κομμουνισμὸς» πραγματοποιήθει κάποτε, θὰ «προσχωρήσει στὸ κομμουνισμὸν χωρὶς γὰρ σᾶς υποκινήσω ἐγώ»².

Τίποτε τὸ καινούργιο σ' αὐτὸ τὸν κομμουνισμὸν. Εἶναι ἀπλούστατα μιὰ ἄλλη δύομασία τοῦ καπιταλισμοῦ. Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐτικέττα, μιὰ σημαία, μιὰ διαφημιστικὴ ἀφίσα τῆς ἀστικῆς τάξης. Χλευάζοντας τὰ παλιὰ ρεβιζιονιστικὰ κόμματα ποὺ χρύσονταν πίσω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ μαρξισμοῦ, ὁ Λέγιν Έλεγε: «Ἐκεὶ δπου ὁ μαρξισμὸς εἶναι θιαδομένος ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ ρεῦμα, αὐτὸ τὸ ἀστικὸ «ἔργατικὸ κόμμα», ἐπικαλεῖται μὲ δρμὴ τὸ δνομα τοῦ Μάρκ. Δὲν μπορεῖ κανεὶς γὰρ τοὺς τὸ ἀπαγορεύσει, δπως δὲν μπορεῖ γὰρ ἀπαγορεύσει σὲ μιὰ ἐμπορικὴ

1. Συνομιλία τοῦ Χρουστσώφ μὲ ἀμερικανοὺς ἐπιχειρηματίες καὶ πολιτικούς παράγοντας, 29/9)1959.

2. Συνομιλία τοῦ Χρουστσώφ μὲ γάλλους βουλευτές, 25 Μαρτίου 1960.

έταιρα για κάνει χρήση μας δποιαδήποτε ταυτόλλας, ένδος δποιαδήποτε σήματος ή ρεκλάμας¹.

Είγου λοιπόν εύκολο γιατί ο χρουστσώφικός «χορμουγισμός» άπολαμβάνει τήν θετική τού βιπεριαλισμού και τού μονοπωλιακού κεφαλαίου. Ο αμερικανός υπουργός τών Εξωτερικών Ντήν Ράσκ έχει πει: «... πιστεύω πώς στο βαθμό που τό γκούλας τό δεύτερο παντελόνι και διλα ζητήματα τού είδους αύτού, άποχτούν μεγαλύτερη σημασία στή Σοβιετική Ένωση, μα δρισμένη έπιδραση μετριοπάθειας θά δισκηθεί στή σημερινή κατάσταση². Ο πρωθυπουργός τής Αγγλίας Χιούμ έχει πει από τήν πλευρά του: «Ο κ. Χρουστσώφ έχει πει πώς ο χορμουγισμός στή Ρωσία θέτει τήν έκπαλθευση και τό γκούλας στήν πρώτη γραμμή. Αύτό είγαι καλό — ο χορμουγισμός γιά τό γκούλας είναι προτιμότερος από τό φιλοπόλεμο χορμουγισμό και είμαι εύτυχής που διέπω πώς έπιενειώνεται η διπολή μας σύμφωνα με τήν δποία αι πλούσιοι και ισχυροί χορμουγιστές είναι προτιμότεροι από τούς φτωχούς και διδύνατους χορμουγιστές³.

Ο χρουστσώφικός ρεβιζιονισμός ανταποκρίνεται διοχληρωτικά στίς θυάγκες τής πολιτικής τής «είρηνικής έξέλιξης» που έφαρμόζει ο αμερικάνικος βιπεριαλισμός απέναντι στή Σοβιετική Ένωση και στίς διλλες σοσιαλιστικές χώρες. Ο Ντάλλες Ελεγκ: «Θιαπιστώγουμε θτι στή Σοβιετική Ένωση έμφανιστηκαν δυνάμεις που τείνουν πρός ένα πολύ μεγάλο φιλελευθερισμό — άν έπιμείνουν, θά μπορέσουν για έπιφέρουν μα διεμελιώδη διλαγή στήν ίδια τή Σοβιετική Ένωση⁴. Οι φιλελεύθερες δυνάμεις γιά τίς δποίες μιλάει ο Ντάλλες είγαι καπιταλιστικές δυνάμεις. Η διεμελιώδης διλαγή που εύχθταν ο Ντάλλες είναι ο έκφυλισμός

1. ΔΕΝΙΝ: «Ο βιπεριαλισμός και η διάσπαση τού σοσιαλισμού», Εργα, Τόμος 28ος.

2. Συνέντευξη τού Ντήν Ράσκ στή B.B.C. «Encontrer», 10 Μαΐου 1964.

3. Δόγος τού Ντούγκλας Χιούμ στά Νόρβιτς (Μ. Βρετανία), 6 Απριλίου 1964.

4. Δηλώσεις τού Ντάλλες στήν τόπο, 15 Μαΐου 1956.

τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ καπιταλισμό. 'Ο Χρουστσώφ ἐπιφέρει τώρα τὴν «θεμελιώδη ἀλλαγὴ» τὴν δύοις πρόβλεπε δ Ντάλλες.

Πόσο μεγάλες είναι οἱ ἐλπίδες ποὺ έχουν οἱ ἡμεριαλιστὲς γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ.! Καὶ πόσα χαίρονται!

Όμως οἱ κύριοι ἡμεριαλιστὲς δὲ μὴ χαίρονται τόσο γρήγορα. Γιατὶ καμία ὑπῆρξείᾳ ἀπ' δεσς τοὺς προσφέρει ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ θὲν θὰ γλυτώσει τὸν ἡμεριαλισμὸν ἀπὸ τὸν ἀναπόφευκτο τέλος του. Η κυρίαρχη ρεβιζιονιστικὴ κλίκα πάσχει ἀπὸ τὴν ίδια ἀρρώστεια μὲ τὴν κυρίαρχη ἡμεριαλιστικὴ κλίκα — δρίσκονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς λαϊκὲς μᾶζες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ 90 καὶ πάνω τοῖς ἔκατὸ τοῦ παγκόσμου πληθυσμοῦ καὶ είναι γι' αὐτὸ ἀδύνατες καὶ ἀνίσχυρες είναι καὶ οἱ θυδ χάρτινες τίγρεις.

Η ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ θὲν θὰ τὰ καταφέρει καλύτερα ἀπὸ τὸν πήλινο Βούδδα ποὺ ἐπιχείρησε νὰ διασχίσει τὸ ποτάμι στὰ ρηχά του, καὶ νὰ σωθεῖ. Πῶς θὰ μπορέσει τότε νὰ χαρίσει στὸν ἡμεριαλισμὸν μακρόχρονη ζωή;

Τὰ ιστορικὰ διδάγματα τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου

Ο χρουστσωφικὸς ρεβιζιονισμὸς προξένησε σοβαρώτατη ζημιὰ στὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα, ἀλλὰ ταυτόχρονα διαπαδαγώγησε ἀπὸ ἀργητικὴ ἀποφῆ τοὺς μαρξιστὲς - λεγιγιστὲς καὶ τοὺς ἐπαγαστάτες ὅλου τοῦ κόσμου.

Αν ἡ Μεγάλη 'Οκτωβριανὴ 'Ἐπανάσταση προσέφερε στοὺς μαρξιστὲς - λεγιγιστὲς ὅλων τῶν χωρῶν τὴν πιὸ σημαντικὴ θετικὴ πεῖρα καὶ ἀγοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὴν κατάληψη τῆς πολιτικῆς έξουσίας ἀπὸ τὸ προλεταριάτο, δο χρουστσωφικὸς ρεβιζιονισμὸς προσέφερε ἀπὸ τὴν πλευρά του στοὺς μαρξιστὲς - λεγιγιστὲς ὅλων τῶν χωρῶν τὴν πιὸ σημαντικὴ ἀργητικὴ πεῖρα, ἐπιτρέποντάς τους ἐτοι νὰ δγάλουν τὰ ἐπιβαλλόμενα διδάγματα γιὰ νὰ ἀποτρέψουν τὸν θιχυλισμὸ τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν χρατῶν.

Σε όλη τη μακρόχρονη πορεία τής ιστορίας, οι έπαναστάσεις σε διες τις χώρες δέχτηκαν αποτυχίες και γνώρισαν στροφές και πισογυρίσματα. Ο Λένιν έλεγε: «"Άγ μελετήσουμε τὴν οὖσα τοῦ ζητήματος, θὰ δούμε πώς δὲν συνέβηκε ποτὲ στὴν ιστορία ένας γέος τρόπος παραγωγῆς νὰ έπιβληθεὶ μὲ τὸ πρῶτο, χωρὶς μὰ μακρόχρονη περίσσο αποτυχιῶν, λαθῶν, υποχωρήσεων»¹.

Η διεθνής προλεταριακή έπανασταση έχει λιγότερο από έκατο χρόνια ιστορία, δην πάρουμε σὰν ἀφετηρία τὸ 1871 διαν τὸ προλεταριάτο τῆς Κομιούνας τοῦ Παρισιοῦ ἐξόρμησε ήρωϊκά, γιὰ πρώτη φορά, νὰ καταλάβει τὴν Εξουσία, ἢ μόλις μισθ αἰώνα δην πάρουμε σὰν ἀφετηρία τὴν Ὁχταδριανὴ Ἐπανάσταση. Η έπανασταση τοῦ Ὁχταδρη εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη έπανασταση στὴν ιστορία τῆς ἀνθρωπότητας, εἶναι ἡ έπανασταση ποὺ ἀντικαθίστα τὸν καπιταλισμὸ μὲ τὸ σοσιαλισμό, τὴν ἀτομικὴν θεοκτησία μὲ τὴν κοινωνικὴ θεοκτησία και καταργεῖ τὸ ἀκμεταλλευτικὸ σύστημα και τὶς ἀκμεταλλεύτριες τάξεις. Εἶναι λοιπὸν ἐντελῶς φυσικὸ τὸ δὲ μὰ έπανασταση τέτοιας κοσμοϊστορικῆς σημασίας, έχει γὰ περάσει ἀπὸ σκληροὺς και πεισματώδεις ταξικοὺς διγῶνες και εἶναι ἀναπόφευκτο τὸ δὲ έχει γὰ διαγύσει μιὰ μακριὰ πορεία, μὲ ζῆγχ-ζάγχ και παλιγδρομήσεις.

Η ιστορία δείχγει περιπτώσεις δην τὸ προλεταριακὸ καθεστώς υπέστη τὴν ήττα ἀπὸ τὴν ἔνοπλη ἐπίθεση τῆς ἀστικῆς τάξης, π.χ. τὴν Κομιούνα τοῦ Παρισιοῦ και τὴ Σοβιετικὴ Δημοκρατία Ουγγαρίας τὸ 1919. Η σύγχρονη ἐποχὴ παρουσιάζει ἐπίσης τὸ ξέσπασμα τῆς ἀντεπαναστατικῆς ἐξέγερσης στὴν Ουγγαρία, τὸ 1956, δην ἡ προλεταριακὴ Εξουσία εἶχε σχεδὸν ἀνατραπεῖ. Η μορφὴ αὐτὴ τῆς καπιταλιστικῆς παλιγδρθωσης ἀποκαλύπτεται εύκολα, ἐπισύρει τὴν προσοχὴ και τὴν πιὸ μεγάλη έπαγρύπυηση.

Ἐν τούτοις, διαν πρόκειται γιὰ μιὰ ἄλλη μορφὴ καπιταλιστικῆς παλιγδρθωσης, δὲν μπορεῖ γὰ ἀποκαλυφθεῖ εύκολα και συχνὰ λείπει ἡ περιφρούρηση και ἡ έπαγρύπυηση — αὐτὸ εἶναι:

1. ΛΕΝΙΝ: «Η μεγάλη πρωτοβουλία», Έργα, Τόμος 29ος.

* Ο χρονιστσωφικὸς φειδοκομμουνισμὸς

δ πιὸ μεγάλος κίνδυνος. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς πρόκειται: Τὸ κράτος τῆς θικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, παίρνει τὸ δρόμο τοῦ ρεβιζιονισμοῦ, τὸ δρόμο τῆς «εἰρηνικῆς ἐξέλιξης», σὰ συγέπεια τοῦ ἔχφυλισμοῦ τῆς καθοδήγησης τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους. Ἐνα τέτιο διδαγμα μᾶς ἔθωσε ἕδω καὶ πολὺ καιρὸν ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Τίτο ποὺ ἔχφύλισε τὴ σοσιαλιστικὴ Γιουγκοσλαβία σὲ καπιταλιστικὴ χώρα. Ὁστόσο τὸ γιουγκοσλαβικὸ μάθημα δὲν ἀρκεσε γιὰ νὰ προκαλέσει δλόκληρη τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὁρισμένοι ἔφθασαν νὰ σκεφθοῦν πῶς μπορεῖ αὐτὸν νὰ ἥταν τυχαῖο.

Ἄλλὰ ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα τοῦ Χρουστσώφ σφετερίσθηκε τὴν καθοδήγηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους καὶ σοβαρὸς κίνδυνος καπιταλιστικῆς παλιγόρθωσης ὑπάρχει γιὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση τὴ χώρα τῆς Μεγάλης Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης, μὲ τὴν ίστορία πολλῶν δεκαετηρίδων σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησης. Αὐτὸν ἀποτελεῖ μιὰ προειδοποίηση γιὰ δλες τὶς σοσιαλιστικὲς χώρες, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Κίνας, καὶ γιὰ δλα τὰ κομμουνιστικὰ καὶ λέγατικὰ κόμματα, καὶ γιὰ τὸ KKK. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔνταθει στὸν ὑπέρτατο δαθμὸν ἡ προσοχὴ καὶ οἱ μαρξιστὲς - λεγιγιστὲς καὶ οἱ ἐπαναστάτες δλου τοῦ κόσμου νὰ σέφτονται αὐτηρά καὶ νὰ διατηροῦν μιὰ ὑψηλὴ ἐπαγρύπνηση.

Ἡ ἔμφανιση τοῦ χρουστσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ εἶναι ἔνα γεγονὸς ταυτόχρονα ἀρνητικὸ καὶ θετικό. Ὅσο οἱ χῶρες, δπου ἔχει θριαμβεύσει ὁ σοσιαλισμὸς, καὶ ἔκεινες ποὺ μπαίνουν στὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ, μελετοῦν σοβαρὰ τὰ διδαγματα τῆς «εἰρηνικῆς ἐξέλιξης» ποὺ πραγματοποιεῖ στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσώφ καὶ υἱοθετοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα, θὰ μπαροῦν δχι μόνο γιὰ ἀποκρούουν κάθε ἔνοπλη ἐπίθεση τοῦ ἔχθρου, ἀλλὰ ἐπίσης νὰ ἀποτρέψουν τὴν «εἰρηνικὴ ἐξέλιξη». Καὶ ἡ νίκη τῆς παγκόσμιας προλεταριακῆς ἐπανάστασης θὰ εἶναι παραπάνω ἀπὸ σίγουρη.

Τὸ K.K.K. ἔχει 43 χρόνων ίστορία. Στὴ διάρκεια τῆς μακρόχρονης περιόδου τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα τὸ κόμμα μας πολέμησε ταυτόχρονα τὰ σφάλμα τοῦ δεξιοῦ δππορτουνισμοῦ καὶ τὰ σφάλματα τοῦ «ἀριστεροῦ» δππορτουγισμοῦ, καὶ ἔξασφάλισε σ:τὴν

Κεντρική του 'Επιτροπή μιά μαρξιστική - λενινιστική καθοδήγηση μὲ έπικεφαλῆς τὸ σύντροφο Μάσ Τσέ-τούνγκ. 'Ο σύντροφος Μάσ Τσέ-τούνγκ ἔνωσε στενά τὴ γενική ἀλήθεια τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ καὶ τὴ συγκεκριμένη πρακτικὴ τῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς οἰκοδόμησης στὴν Κίνα καὶ δόθηγησε τὸν κινέζικο λαὸν ἀπὸ νίκη σὲ νίκη. 'Η Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κ.Κ.Κ. καὶ ὁ σύντροφος Μάσ Τσέ-τούνγκ μᾶς δίδαξαν πώς γὰς ἀγωγιζόμαστε ἀκούραστα τόσα στὸ θεωρητικὸ καὶ πολιτικὸ πεδίο θσο καὶ σ' ἐκεῖνο τῆς ὀργάνωσης καὶ τῆς πρακτικῆς δουλειᾶς γιὰ τὴν καπιταλιστικῆς παλινόρθωσης. 'Ο κινέζικος λαὸς θιεξήγαγε ἐνα μακρόχρονο ἐπαγαστατικὸ ἔνοπλο ἀγώνα καὶ ἔχει ἔνδοξες ἐπαναστατικὲς παραδόσεις. 'Ο Λαϊκὸς 'Απελευθερωτικὸς Στρατὸς εἶναι ἐξοπλισμένος μὲ τὴ ακέψη τοῦ σύντροφου Μάσ Τσέ-τούνγκ καὶ εἶναι σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα τοῦ λαοῦ. 'Η μεγάλη μάζα τῶν στελεχῶν τοῦ KKK ἔχει ἐκπαιδευθεῖ καὶ σφυρηλατηθεῖ στὸ κίνημα θελτίωσης τοῦ στύλ δουλειᾶς καὶ στὴ σκληρὴ ταξικὴ πάλη. 'Ολοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες καθιστοῦν τὴν καπιταλιστικὴ παλινόρθωση πολὺ δύσκολη στὴ χώρα μας.

'Η κοινωνία μας εἶναι λοιπὸν τέλεια; "Οχι δὲν είναι. Τάξεις καὶ ταξικὸς ἀγώνας ὑπάρχουν ἀκόμα, οἱ ἀντιδραστικὲς τάξεις ποὺ ἀνατράπηκαν ἐξακολουθοῦν ἀκόμα γὰς συνομωτοῦν γιὰ τὴν ἐπάνοδό τους, τὰ παλιὰ καὶ τὰ νέα ἀστικὰ στοιχεῖα κερδοσκοποῦν ἀκόμα καὶ οἱ καταχραστές, καὶ οἱ σπάταλοι καὶ τὰ ἄλλα ἐκφυλισμένα στοιχεῖα ἐπιδίδονται ἀκόμα σὲ ἀπεγνωσμένες ἐπιθέσεις.. 'Υπάρχουν ἐπίσης περιπτώσεις ἐκφυλισμοῦ σὲ ἐνα μικρὸ ἀριθμὸ δργανώσεων βάσης — καὶ ἀκόμα, τὰ ἐκφυλισμένα στοιχεῖα κάνουν δτὶ μποροῦν γιὰ γὰς δροῦν προστάτες καὶ πράκτορες στοὺς κόλπους τῶν δργανισμῶν στοὺς ἀγώτερους κρίκους. 'Εμεῖς δὲν πρέπει νὰ χαλαρώνουμε καθόλου τὴν ἐπαγρύπνησή μας ἀπέναντι στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς καὶ δφείλουμε πάντοτε νὰ είμαστε σὲ πλήρη ἐπιφυλακή.

'Ο ἀγώνας ἀνάμεσα στὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὶς καπιταλιστικὲς θυγάμεις ποὺ θέ-

λουγ νὰ ξαναγυρίσουν πίσω καὶ στὶς θυγάμεις ποὺ τοὺς πολεμοῦν, εἶναι ἀγαπόφευκτος στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες. Ἀλλὰ τὴν παλιγόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες καὶ δὲχθρούς τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν σὲ καπιταλιστικὲς χῶρες δὲν εἶναι δέδαια, ἀγαπόφευκτος. Ὁσο διαθέτουμε μᾶς δρθῆ καθοδήγηση καὶ ξέχουμε μᾶς δρθῆ κατανόηση τοῦ προβλήματος, διατηροῦμε μᾶς ἐπαγαστατική μαρξιστική - λεγινοστική γραμμή, υἱοθετοῦμε δρθάμέτρα καὶ ἀγωνιζόμαστε ἀκατέπαυστα καὶ ἀκούραστα, μποροῦμε νὰ ἀποτρέψουμε τὴν καπιταλιστική παλιγόρθωση. Ὁ ἀγώνας ἀνάμεσα στὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο μπορεῖ νὰ γίνει ἔτσι κινητήρια δύναμη τῆς κοινωνικῆς ἀνάπτυξης.

Πῶς μπορεῖ νὰ ἀποτραπεῖ τὴν παλιγόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ; Ὁ σύντροφος Μάρο Τσέ-τούνγκ διατύπωσε μᾶς σειρὰ ἀπὸ θεωρίες καὶ πολιτικὰ μέτρα σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, κάνοντας τὸν ἀπολογισμὸ τῆς πείρας τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου στὴν Κίνα καὶ μελετώντας τὴν θετική καὶ ἀρνητική πείρα ἄλλων χωρῶν, θιάσιτερα τῆς Σοβιετικῆς Ἐγωσης, σύμφωνα μὲ τὶς θεμελιακὲς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινοστικοῦ, πλουτοκούντας καὶ ἀναπτύσσοντας ἔτσι τὴν μαρξιστική - λεγινοστική θεωρία σχετικὰ μὲ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου.

Νὰ τὴν οδσία τῶν θεωριῶν καὶ τῶν πολιτικῶν μέτρων ποὺ διατύπωσε σχετικὰ μ' αὐτὸν δὲ σύντροφος Μάρο Τσέ-τούνγκ.

1. Ὁφελοῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ μαρξιστικὸ - λεγινοστικὸ γόρμο τῆς ἐνότητας τῶν ἀντιθέτων κατὰ τὴν μελέτη τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Ὁ νόμος τῆς ἀντίφασης ποὺ δρίσκεται σ' ὅλα τὰ πράγματα, δηλαδὴ δὲ νόμος τῆς ἐνότητας τῶν ἀντιθέτων, εἶναι θεμελιακὸς γόρμος τῆς ὑλιστικῆς θιάλεκτικῆς. Διέπει ἐπίσης τὴν φύση, ὅπως τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία καὶ τὴν ἀνθρώπινη σκέψη. Τὰ ἀντίθετα ἐνώνονται καὶ ἀντιπαλεύουν τὸ ἔνα τὸ ἄλλο καὶ εἶναι αὐτὸν ποὺ ἀναγκάζει τὰ πράγματα νὰ κινοῦνται καὶ νὰ ἀλλάζουν. Ἡ σοσιαλιστικὴ κοινωνία δὲν ἀποτελεῖ ἔξαρεση. Ὑπάρχουν σ' αὐτῇ δυὸς τύποι κοινωνικῶν ἀντιθέσεων. Οἱ ἀντιθέσεις στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ καὶ οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἔχθρούς μας. Οἱ δυὸς αὐτοὶ τύποι κοινωνικῶν ἀντιθέσεων εἶναι ἐντελῶς

διαφορετικού χαρακτήρα και οι μέθοδοι για τὴν ἐπίλυσή τους πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι διαφορετικές. Η δρθή ἐπίλυσή τους ἐπιτρέπει τὴν δόλο και μεγαλύτερη σταθεροποίηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, τῇ συνεχή σταθεροποίηση και ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Πολλοί εἶναι αὐτοὶ ποὺ παραδέχονται τὸ νόμο τῆς ἐνότητας τῶν ἀντιθέτων, ἀλλὰ εἶναι ἀνίκανοι νὰ τὸν ἐφαρμόσουν στὴ μελέτη και στὴ λύση τῶν προβλημάτων τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας. Ἀργοῦνται γὰρ παραδεχθούν πώς ὑπάρχουν ἀντιθέσεις στὴ σοσιαλιστική κοινωνία, πώς ὑπάρχουν δχι μόνο ἀντιθέσεις ἀνάμεσα σὲ μᾶς και στοὺς ἔχθρούς μας, ἀλλὰ ἐπίσης ἀντιθέσεις στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ, και δὲν ξέρουν γὰρ κάνουν τὴν δρθή διάκριση ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς τύπους κοινωνικῶν ἀντιθέσεων, γὰρ δρίσκουν τὴν δρθή λύση τους και κατὰ συνέπεια δὲν γνωρίζουν γὰρ ἀντιμετωπίζουν σωστά τὸ ζήτημα τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

2. Η σοσιαλιστική κοινωνία ἀγκαλιάζει μιὰ πολὺ μεγάλη ιστορική περίοδο. Τάξεις, ταξική πάλη και ἀγώνας ἀνάμεσα στὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο και στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ὑπάρχουν πάντοτε. Η σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση μόνο στὸν οἰκονομικὸ τομέα (σὲ δὲ ἀφορᾶ τὴν ιδιοκτησία τῶν μέσων παραγωγῆς) δὲν ἀρκεῖ και δὲν ἔξασφαλίζει ἔξαλλου τὴν σταθερότητα. Πρέπει ἀκόμα γὰρ δλοκληρωθεῖ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση στὸν πολιτικὸ και ιδεολογικὸ τομέα. Ο ἀγώνας γιὰ τὸ «ποιὸς, ποιόν», δ σοσιαλισμὸς ή δ καπιταλισμὸς, στὸν πολιτικὸ και θεολογικὸ τομέα διεξάγεται γιὰ μιὰ πολὺ μεγάλη χρονικὴ περίοδο πρὶν κριθεῖ τὴ ἔκβαση του. Μερικὲς δεκάδες χρόνια δὲν ἀρκοῦν γι' αὐτὸν ἐκατὸ τὴ και ἀκόμα ἐκατοντάδες χρόνια χρειάζονται παντοῦ ὥσ τὴ νίκη. Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου, εἶναι καλύτερα γὰρ προετοιμαστοῦμε γιὰ μιὰ περίοδο μᾶλλον μακρόχρονη, παρὰ δλιγόχρονη. Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς δουλειᾶς, εἶναι καλύτερα γὰρ τὴν ἀντιμετωπίσουμε σὰν ἔνα καθῆκον μᾶλλον δύσκολο παρὰ εύκολο. Γπάρχουν περισσότερα πλεονεκτήματα παρὰ μειονεκτήματα γὰρ σκεφτόμαστε και γὰρ ἐνεργοῦμε μὲ τὸν τρόπο αὐτό. Αὐτὸς ποὺ δὲν δένει τὸ ἀντιλαμβάνεται καθαρὰ αὐτό, η δὲν τὸ ἐκτιμάει ἐπαρκῶς, θὰ διαπράξει

τεράστια λάθη. Σ' αυτή τήν σοσιαλιστική ιστορική περίοδο, δραίλουμε νὰ υπερασπισουμε τή θικτατορία τοῦ προλεταριάτου, νὰ διηγήσουμε τήν ἐπανάσταση ως τὸ τέλος ἀν θέλουμε νὰ ἀποτρέψουμε τήν καπιταλιστική παλινόρθωση καὶ νὰ πραγματοποιήσουμε τή σοσιαλιστική οἰκοδόμηση, γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τοὺς δρους γιὰ τὸ πέρασμα στὸν κοιμουνισμό.

3. Η θικτατορία τοῦ προλεταριάτου δρίσκεται κάτω ἀπὸ τήν καθοδήγηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ δασκέται στή συγμαχία τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἡ ἐργατική τάξη καὶ κάτω ἀπὸ τήν καθοδήγηση τῆς δ λαδς ἀσκοῦν τή δικτατορία τους πάνω στὶς ἀντιδραστικὲς τάξεις καὶ στοὺς ἀντιδραστικοὺς καὶ στὰ στοιχεῖα ποὺ ἀντιτίθενται στὸ σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ καὶ στήν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ο δημοκρατικὸς συγχεντρωτισμὸς ἐφαρμόζεται στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ. Η δημοκρατία αὐτὴ ποὺ εἶναι δική μας εἶναι ἡ πιὸ πλατειὰ δημοκρατία ποὺ μπορεῖ νὰ υπάρξει καὶ εἶναι ἀδύνατη σὲ δποιοδήποτε άστικὸ κράτος.

4. Στή σοσιαλιστική ἐπανάσταση καὶ στή σοσιαλιστική οἰκοδόμηση εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐφαρμόζουμε σταθερὰ τή γραμμή τῶν μαζῶν, νὰ κινητοποιοῦμε τολμηρὰ τὶς μᾶζες καὶ νὰ ἀναπτύσσουμε σὲ μεγάλη ἔκταση τὰ κινήματα τῶν μαζῶν. Η γραμμή τῶν μαζῶν ποὺ δρίζει «νὰ ξεχινᾶμε ἀπὸ τὶς μᾶζες καὶ νὰ ἐπιστρέφουμε στὶς μᾶζες» εἶναι ἡ δασική γραμμή γιὰ δλη τή δουλειὰ τοῦ κόμματος μας. Η σταθερή ἐμπιστοσύνη στήν πλειοψηφία τῆς δασικῆς μᾶζας τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συμβουλευόμαστε τὶς μᾶζες στή δουλειὰ μας καὶ νὰ μὴν ξεχέδουμε ποτὲ ἀπὸ αὐτές. Ο καποραλισμὸς καὶ ἡ συγχαταδατική πρέπει νὰ καταπολεμοῦνται. Η πλήρης καὶ καθαρή ἔκφραση τῶν γνωμῶν στή διάρκεια πλατειῶν συζητήσεων ἀποτελοῦν μιὰ σπουδαῖα μορφή τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα ποὺ δημιουργήσε δ λαδς μας στή διάρκεια τοῦ μακρόχρονου ἐπαναστατικοῦ του ἀγώνα, μιὰ μορφή πάλης γιὰ τήν λύση τῶν ἀντι-

θέσεων στούς κόλπους τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀγτιθέσεων ὑπάρχεσσα σὲ μᾶς καὶ στοὺς ἔχθρούς μας μὲ τὴν ὑποστήριξην τῶν μαζῶν.

5. Τόσο στὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση τόσο καὶ στὴ σοσιαλιτικὴ οἰκοδόμηση πρέπει νὰ δοθεῖ μιὰ λύση στὸ ζῆτημα ποὺ ἔγκειται σὲ ποιὸν νὰ στηρίζομαστε, μὲ ποιὸν νὰ συμμαχοῦμε καὶ σὲ ποιὸν νὰ ἀγτιτασσόμαστε. Τὸ προλεταριάτο καὶ ἡ πρωτοπορεία του ὄφελουν νὰ κάνουν μιὰ ταξικὴ διάλυση τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, νὰ στηρίζονται στὶς πραγματικὰ ἔξιες δυνάμεις ποὺ πιστεύουν σταθερὰ στὴν πορεία πρὸς τὸ σοσιαλιστικὸ δρόμο, νὰ κερδίζουν στὴν ὑπόθεσή τους τὸ μάξιμον τῶν συμμάχων καὶ νὰ ἐνώγονται μὲ τὸ λαό, ποὺ ἀποτελεῖ πάνω ἀπὸ τὸ 90 τοῖς ἑκατὸ τοῦ πληθυσμοῦ, στὸν κοινὸ ἀγώνα ἐναντίον τῶν ἔχθρῶν τοῦ σοσιαλισμοῦ. Στὶς ἀγροτικὲς περιοχές, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, τὸ νὰ στηρίζομαστε στοὺς φτωχοὺς ἀγρότες καὶ στὸ κατώτερο στρῶμα τῶν μεσαίων ἀγροτῶν παραμένει διαμονῆς δρόμος ποὺ ἐπιτρέπει τὴ στρέψη τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς ἐργατοαγροτικῆς συμμαχίας, τὴν κατανίκηση τῶν καπιταλιστικῶν δυνάμεων ποὺ γεννιοῦνται αὐθόρυμητα, τὴν ἐγίσχυση καὶ τὴ διεύρυνση τῶν θέσεων τοῦ σοσιαλισμοῦ.

6. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀναπτύξουμε σὲ μεγάλη ἔκταση καὶ σταθερὰ τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπανδαγώγησης τόσο στὴ πόλη δυσοῦ καὶ στὸ χωρίδ. Στὸ κίνημα αὐτῷ τῆς διαπανδαγώγησης τοῦ λαοῦ, ὄφελούμε νὰ ἔρεσουμε νὰ ὀργανώνουμε τὶς δυνάμεις τῶν ἐπαγαστατικῶν τάξεων, νὰ δινεθάλουμε τὴν ταξικὴ τους συγειδητότητα, νὰ δίνουμε μιὰ δρθῆ λύση στὶς ἀγτιθέσεις στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐνώγουμε δλες τὶς δυνάμεις ποὺ μποροῦν νὰ ἐγωθοῦν. Στὸ κίνημα αὐτῷ, ὄφελούμε νὰ διεξάγουμε ἔναν ἐπίμονο ἀγώνα, ποὺ συγισταται ἀπαντώντας στὸ χτύπημα μὲ ἀμεσο χτύπημα, ἐναντίον τῶν καπιταλιστικῶν καὶ φεουδαρχικῶν δυνάμεων ποὺ ἔχδηλώγονται ἔχθρικὰ ἀπέναντι στὸ σοσιαλισμό, ἐναντίον τῶν γαιοκτημόνων, τῶν πλουσιοχωρικῶν, τῶν ἀγτειαναστατῶν καὶ τῶν δεξιῶν δυτῶν, ἐναντίον τῶν καταχραστῶν, τῶν σπάταλων καὶ τῶν διεφθαρμένων στοιχείων, νὰ συντρίβουμε

τις ἐπιθέσεις τους ἐναγτίον τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ νὰ μεταστρέψουμε τοὺς περισσότερους ἀπ' αὐτοὺς σὲ γένους ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀναδιαπαιδαγώγηση.

7. Ἐναὶ ἀπὸ τὰ θεμελιακὰ καθήκοντα τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου συνίσταται στὸ γὰρ φροντίζει γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πραγματοποιοῦμε δῆμα τὸ δῆμα τὸν ἔχουγχρονο τῆς βιομηχανίας, τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀμυνας, στὸ φῶς τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς ἀνάπτυξης τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, που ἔχει τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν σὰ δάση καὶ τὴν βιομηχανίαν σὰν καθοδηγητικὸν παράγοντα. Εἶναι ἀπαραίτητο γὰρ ἀνεβάζουμε δαδμαῖα καὶ κατὰ γεγονόθι τρόπο τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ στὴ δάση τῆς ἀνάπτυξης τῆς παραγωγῆς.

8. Η παλλαϊκὴ διοικησία καὶ ἡ συλλογικὴ διοικησία είναι οἱ δύο μορφὲς τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας. Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν συλλογικὴν διοικησίαν στὴν παλλαϊκὴ διοικησία, ἀπὸ τοὺς δύο τύπους διοικησίας σὲ ἕνα ἀποκλειστικὸν παλλαϊκόν, προϋποθέτει ἔνα ἀρχετὰ μακρόχρονο προτσές ἀνάπτυξης. Καὶ αὐτῇ ἡ δίαια ἡ συλλογικὴ διοικησία ἀναπτύσσεται, περγώντας ἀπὸ ἔνα κατώτερο στάδιο σ' ἔνα ἀνώτερο στάδιο, ἀπὸ μιὰ περιορισμένη κλίμακα σὲ μιὰ πλατειὰ κλίμακα. Η λαϊκὴ κοινότητα που θημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν κινέζικο λαὸν είναι μιὰ θικὴ του δργανωτική μορφὴ γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τοῦ περάσματος.

9. Η πολιτικὴ «ἀς ἀνθίζουν ἐκατὸ λουλούδια καὶ ἀς συναγωνίζονται οἱ ἐκατὸ σχολές», υποκινεῖ τὴν ἀνάπτυξη τῆς τέχνης καὶ τὴν πρόσδοτο τῆς ἐπιστήμης, υποκινεῖ τὴν ἀνθίση τῆς σοσιαλιστικῆς κουλτούρας. Η παιδεία πρέπει νὰ δρίσκεται στὴν υπηρεσία τῆς πολιτικῆς τοῦ προλεταριάτου καὶ πρέπει νὰ συνθέσεται μὲ τὴν παραγωγικὴ ἔργασία. Οι ἔργαζόμενοι δφείλουν νὰ βαθαίνουν τὶς πνευματικές τους κατακτήσεις καὶ οἱ θιανοούμενοι δφείλουν νὰ συνηθίσουν στὴ σωματικὴ ἔργασία. Η προώθηση τῆς προλεταριακῆς ιδεολογίας καὶ ἡ ἔξαλειψη τῆς δεσμοκῆς ιδεολογίας στὸν ἐπιστημονικό, πολιτιστικό, καλλιτεχνικὸν τομέα καὶ στὸ τομέα τῆς διαπαιδαγώγησης ἀπαιτοῦν ἐναν παρατεταμένο καὶ

πειρατώδη ταξικό ἀγώνα. Μέσο τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς πρακτικῆς τῆς ταξικῆς πάλης, τῆς πάλης γιὰ τὴν παραγωγὴ καὶ τὸν ἐπιστημονικὸν πειραματισμό, διφείλουμε νὰ θημιουργήσουμε μιὰ μεγάλη στρατιὰ διανοουμένων τῆς ἐργατικῆς τάξης ποὺ νὰ δρίσκονται στὴν ὑπηρεσία τοῦ σοσιαλισμοῦ ποὺ νὰ εἶναι ταυτόχρονα κομμουνιστὲς καὶ εθνικοί (συνειδητοποιημένοι πολιτικὰ καὶ ίκανοι ἐπαγγελματικά).

10. Ὁφείλουμε νὰ ἐφαρμόσουμε σταθερὰ τὸ σύστημα τῆς συμμετοχῆς τῶν στελεχῶν στὴ συλλογικὴ παραγωγικὴ ἔργασία. Τὰ στελέχη τοῦ κόμματός μας καὶ τοῦ κράτους μας εἶναι κοινοὶ ἔργαζόμενοι· δὲν εἶναι ἀφέντες ποὺ κρατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους τὸ λαό. Παίρνοντας μέρος στὴ συλλογικὴ παραγωγικὴ ἔργασία, τὰ στελέχη διατηροῦν μὲ τὸν πιὸ πλατὺ τρόπο σταθερούς καὶ στεγούς δεσμούς μὲ τὸν ἔργαζόμενο λαό. Αὐτὸς εἶναι ἕνα μεγάλο, θεμελιακῆς σημασίας μέτρο, στὸ σοσιαλιστικὸν καθεστώς, ποὺ συγτελεῖ στὴν καταγίηση τοῦ γραφειοκρατισμοῦ καὶ στὴν ἀποτροπὴ τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ τοῦ διογματισμοῦ.

11. Τὸ σύστημα τῶν ὑψηλῶν ἀποδοχῶν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται γιὰ ἕνα μικρὸ ὄριθμὸ ἀνθρώπων. Η φαλίδα ἀνάμεσα στὸ προσωπικὸ εἰσόδημα τῶν στελεχῶν τοῦ κόμματος, τῆς κυβέρνησης, τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν λαϊκῶν κοινοτήτων ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρά, καὶ σὲ ἔχεινο τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν πρέπει νὰ εὑρύνεται ἀλλὰ νὰ μειώνεται ὅρθιογιστικὰ καὶ βαθμιαῖα καὶ κάθε στέλεχος πρέπει νὰ δρίσκεται σὲ ἀδυναμία νὰ καταχρασθεῖ τὶς ἔξουσίας του, καὶ νὰ ἀπολαμβάνει εθνικὰ προνόμια.

12. Οἱ λαϊκὲς ἔνοπλες δυνάμεις μιᾶς σοσιαλιστικῆς χώρας πρέπει νὰ διατηροῦνται κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν λαϊκῶν μαζῶν, καὶ διφείλουν νὰ διατηροῦν τὶς ἔνδοξες παραδόσεις ἐνὸς λαϊκοῦ στρατοῦ, νὰ περιφρουροῦν τὴν ἐνδητητὰ ἀνάμεσα στὸ στρατὸ καὶ στὸ λαό, ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στοὺς στρατιώτες. Ὁφείλουμε νὰ ἐφαρμόζουμε σταθερὰ τὸ σύστημα δπου οἱ ἀξιωματικοὶ ἔργαζονται δπως οἱ ἀπλοὶ στρατιώτες. Ὁφείλουμε νὰ πραγματοποιοῦμε τὴ δημοκρατία στὶς στρατιωτικές, πολιτικές καὶ

οίκογομικές υποθέσεις. Ἐπιπλέον, ἡ δργάνωση και ἡ ἀπαγόρευση τῆς πολιτοφυλακῆς πρέπει νὰ γεννηθεῖ γιὰ νὰ γίνει δλόκληρος δ λαὸς ἔνας λαὸς δπλισμένος. Τὰ διπλα πρέπει νὰ δρίσκονται: πάντοτε στὰ χέρια τοῦ κόμματος και τοῦ λαοῦ και νὰ καταστεῖ ἀδύνατο σὲ θποιαδήποτε περίπτωση νὰ διφεύθουν νὰ γίνουν δργανα ἀρριδιστῶν.

13. Οἱ λαϊκοὶ δργανισμοὶ τῆς δημόσιας ἀπφάλειας πρέπει νὰ διατηροῦνται κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ προλεταριακοῦ κόμματος και κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδεψη τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Πρέπει νὰ ἐφαρμόσουμε τὴν πολιτικὴ ποὺ συγίσταται: στὸ νὰ στηρίζουμε στὶς συνδυασμένες προσπάθειες τῶν δργανισμῶν ἀσφαλείας και τῶν λαϊκῶν μαζῶν στὴν πάλη γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῶν κατακτήσεων τοῦ σοσιαλισμοῦ και τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ ἔτσι: ὥστε κανένα δόλιο στοιχεῖο νὰ μὴ μπορεῖ νὰ ξεφύγει και κανένας τίμιος ἄνθρωπος νὰ μὴν ἀδικηθεῖ. Ὅλοι οἱ ἀντεπαναστάτες, δταν ἀγακαλύπτονται: πρέπει νὰ χτυπιοῦνται και δλα τὰ λάθη ποὺ διαπράττονται νὰ ἐπανορθώνονται.

14. Στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὑπεράσπιση τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ, ἡ καταπολέμηση τοῦ σωδινισμοῦ μεγάλης δύναμης και τοῦ ἐθνικοῦ ἔγωγοιοῦ. Τὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο εἶναι τὸ προϊὸν τῆς πάλης τοῦ παγκόσμιου προλεταριάτου και τῶν ἐργαζόμενων λαῶν. Δὲν ἀνήκει μόνο στοὺς λαοὺς τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν, ἀλλὰ ἐπίσης στὸ παγκόσμιο προλεταριάτο και στοὺς ἐργαζόμενους λαούς. Ὁφελοῦμε νὰ ἐφαρμόσουμε ἀληθινὰ τὰ μαχητικὰ συνθήματα: «Προλετάριοι δλων τῶν χωρῶν, ἔνωθεῖτε» και «Προλετάριοι και καταπιεζόμενα ἔθνη τοῦ κόσμου, ἔνωθεῖτε!», νὰ καταπολεμοῦμε ἀποφασιστικὰ τὴν ἀντικομμουνιστικὴ, ἀντιλαϊκὴ και ἀντεπαναστατικὴ πολιτικὴ τοῦ ἡμεριαλισμοῦ και τῆς παγκόσμιας ἀντιδρασης, νὰ ὑποστηρίζουμε τὸν ἐπαγαστατικὸ ἀγώνα δλων τῶν καταπιεζόμενων τάξεων και δλων τῶν καταπιεζόμενων ἔθνων. Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς σοσιαλιστικὲς χώρες πρέπει νὰ στηρίζονται στὴν ἀνεξαρτησία και στὴν πλήρη ισοτιμία, στὴν προλεταριακὴ διεθνιστικὴ δρχὴ, τῆς ἀμοιβαίας ὑποστήριξης και τῆς ἀλληλοδοτήσεως. Κάθε

σοσιαλιστική χώρα πρέπει νὰ στηρίζεται κυρίως στὶς δικές της δυνάμεις γιὰ τὴν ὀλοθύμησή της. "Αν δποιαδήποτε σοσιαλιστική χώρα πέσει στὸν ἔθνικὸ ἐγωῖσμὸ στὴν ἕξωτερικὴ πολιτικὴ, ἡ ἀκόμα ἐργάζεται μὲ ζῆλο γιὰ τὴ διανομὴ τοῦ κόσμου σὲ συνεργασία μὲ τὸν ιμπεριαλισμό, αὐτὸ θὰ ἀποτελεῖ ἐκφυλισμὸ καὶ προδοσία ἀπέναντι στὸν προλεταριακὸ θιεθνισμό.

15. Σὰν πρωτοπορεία τοῦ προλεταριάτου, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει δισούπαρχει καὶ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι τὴ ἀνώτερη μορφὴ δργάνωσης τοῦ προλεταριάτου. Ἀκριῶς μὲ τὴ μεσολάβηση τῆς καθοδήγησής του τὸ προλεταριάτο ἀσκεῖ τὸν καθοδήγησικὸ του ρόλο. Ἡ καθοδήγηση τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος πρέπει νὰ ἐπικρατεῖ σὰ σύστημα, σὲ δλους τοῦ τομεῖς. Στὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, τὸ προλεταριακὸ κόμμα πρέπει νὰ διατηρεῖ καὶ νὰ συσφίγγει τοὺς στεγοὺς δεσμοὺς ποὺ ἔχει μὲ τὸ προλεταριάτο καὶ τὶς μεγάλες μᾶζες τῶν ἐργαζομένων, νὰ διατηρεῖ καὶ νὰ ἀναπτύσσει τὸ ίσχυρὸ ἐπαναστατικὸ του στὺλ, νὰ παραμένει προσηλωμένο στὴν ἀρχὴ τῆς ἐνότητας τῆς γενικῆς ἀλήθειας τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ καὶ τῆς σύγκεκριμένης πρακτικῆς τῆς χώρας του, καὶ νὰ ἐπιμένει στὸν ἀγώνα ἔναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ, τοῦ δογματισμοῦ καὶ κάθε εἰδούς διπορτουνισμοῦ.

Στὸ φῶς τῶν ιστορικῶν διδαγμάτων τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, δὲ σύντροφος Μάο Τσὲ-τούνγκχ υπογράμμισε: «Ἡ ταξικὴ πάλη, τὴ πάλη γιὰ τὴν παραγωγὴ καὶ δὲ ἐπιστημονικὸς πειραματισμός, ἀποτελοῦν τὰ τρία μεγάλα ἐπαναστατικὰ κινήματα γιὰ τὴν ολοθύμηση μιᾶς ίσχυρῆς σοσιαλιστικῆς χώρας. Τὰ κινήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ σίγουρη ἐγγύηση ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς κομμουνιστὲς νὰ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸν γραφειοκρατισμό, νὰ προφυλάγονται ἀπὸ τὸ ρεβιζιονισμὸ καὶ τὸ δογματισμὸ καὶ νὰ παραμένουν πάντοτε ἀτρωτοί, μιὰ σίγουρη ἐγγύηση ποὺ ἐπιτρέπει στὸ προλεταριάτο νὰ ἐνωθεῖ μὲ τὶς πλατειές ἐργαζόμενες μᾶζες καὶ νὰ πραγματοποιήσει μιὰ δημοκρατικὴ δικτατορία. "Αν, λείψουν τὰ κινήματα αὐτά; οἱ γαιοκτήμονες, οἱ πλουσιοχωρικοί,

οι ἀντεπαγαστάτες, τὰ μοχθηρὰ στοιχεῖα καὶ τὰ κάθε εἶδους τέρατα, θὰ μπορέσουν γὰρ ἔξορμήσουν, ἐνῷ τὰ στελέχη μας θὰ ἔχουν κλείσει τὰ μάτια καὶ δὲ θὰ κάγουν διάκριση ἀνάμεσα στὸν ἔχθρον καὶ σὲ μᾶς σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἀλλὰ θὰ συνεργάζονται μὲ τὸν ἔχθρον καὶ θὰ ἀφήνονται γὰρ κυριευθόμην ἀπὸ τὴν σῆψη καὶ τὴν διαφθοράν, ἀν τὰ στελέχη μας παρασυρθοῦν ἔτοι στὸν ἔχθρικὸν στρατόπεδον καὶ ὁ ἔχθρος καταφέρει γὰρ διεισθύσει στὶς γραμμές μας καὶ ἀν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐργάτες μᾶς, τοὺς ἀγρότες καὶ τοὺς διαγούμενούς μας ἀφεθοῦν ἀγυπεράσπιστοι στὴν χτηνώδη τακτικὴν ποὺ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὸν ἔχθρον, τότε σὲ λίγο καιρό, ἵσως σὲ μερικὰ χρόνια η σὲ μιὰ δεκαετία καὶ τὸ πολὺ - πολὺ σὲ μερικὲς δεκαετίες, μιὰς ἀντεπαγαστατικὴν παλιγόρθωσην θὰ γίνει ἀναπόφευκτη σὲ πανεθνικὴ κλίμακα, τὸ μαρξιστικὸν - λεγινοτικὸν κόμμα θὰ μεταβληθεῖ σὲ ἕνα ρεβιζιονιστικὸν κόμμα η σὲ ἕνα φασιστικὸν κόμμα καὶ η φυσιογνωμία δλόκληρης τῆς Κίνας θὰ μεταβληθεῖ¹.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ ύποδείχνει πῶς γιὰ γὰρ γὰρ προφυλάξουμε τὸ κόμμα μας καὶ τὴν χώρα μας ἀπὸ μιὰ τέτοια μεταβολὴ δρείλουμε δχι μόνο γὰρ ἔχουμε μιὰν ὄρθη γραμμὴν καὶ μιὰν ὄρθη πολιτικὴν, ἀλλὰ γὰρ διαμορφώσουμε καὶ γὰρ ἔκπαιδεύσουμε ἔκατομμάρια ἄξιους διαδόχους ποὺ θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

Σὲ τελευταία ἀνάλυση, τὸ γὰρ διαμορφώσουμε συνεχιστὲς τῆς ἐπαναστατικῆς ύπόθεσης τοῦ προλεταριάτου σημαίνει τὸ γὰρ δοῦμε κατὰ πόσον ὑπάρχει μιὰ νέα γενιά ἴκανη γὰρ συνεχίσει τὸ ἐπαναστατικὸν μαρξιστικὸν - λεγινοτικὸν ἔργο, ποὺ ἀρχισε η παλιὰ γενιὰ τῶν προλεταρίων ἐπαναστατῶν, κατὰ πόσο η καθοδήγηση τοῦ κόμματός μας καὶ τῆς χώρας μας θὰ εἴγαι πάντοτε στὰ χέρια προλετάριων ἐπαναστατῶν, κατὰ πόσο οἱ ἀπόγονοί μας θὰ συνεχίσουν γὰρ προχωροῦν στὸν δρθὸν δρόμο ποὺ χαράχτηκε ἀπὸ τὸ μαρξιστικό - λεγινοτικό, κατὰ πόσο θὰ μπορέσουμε γὰρ πετύχουμε

1. ΜΑΟ ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ: «Σχετικὰ μὲ “Ἐπτὰ καὶ ντοκουμέντα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Τσεκιάνγκ γιὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν στελεχῶν στὴν συμματικὴ ἔργασία,,», 9 Μαΐου 1963.

ώστε για άποτρέψουμε ένα ρεβιζιονισμό διλα Χρουστσώφ για έκδηλωθεί στήν Κίνα. Μὲ θυδ λόγια, τὸ ζήτημα εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας, εἶναι ζήτημα ζωῆς η θανάτου γιὰ τὸ κόμμα μας καὶ τὸ κράτος μας. Θὰ ἔχει μιὰ θεμελιώδη σημασία γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ ὑπόθεση τοῦ προλεταριάτου γιὰ μιὰ περίσσο δύκατό, χίλιων η δέκα χιλιάδων χρόνων. Οἱ ἀλλαγές ποὺ ἐπῆλθαν στὴ Σοβιετικὴ "Εγωση" κάνουν τοὺς ίμπεριαλιστὲς προφῆτες νὰ ἐναποθέτουν τὶς ἐλπίδες τους σὲ μιὰ «εἰρηνικὴ ἐξέλιξη» στήν τρίτη η τέταρτη γενιὰ τοῦ κινέζικου κόμματος. Ὁφείλουμε νὰ ἐνεργήσουμε ἐτοιώστε γιὰ διαψευσθεῖ η ίμπεριαλιστικὴ αὐτὴ προφητεία. "Ολες οἱ δραγανώσεις μας, ἀπὸ τὶς ἀγώτερες ὅς τὶς κατώτερες βαθμίδες, δφείλουν νὰ δώσουν μιὰ ἀδιάλειπτη προσοχὴ στὴ διαμόρφωση καὶ στήν ἐξάσκηση τῶν συνεχιστῶν τῆς ἐπαναστατικῆς ὑπόθεσης.

Ποιές εἶναι οἱ ἀπαραίτητες ἀπατήσεις γιὰ τοὺς δέξιους συνεχιστὲς τῆς ἐπαναστατικῆς ὑπόθεσης τοῦ προλεταριάτου;

"Οφείλουν γιὰ εἶναι πραγματικοὶ μαρξιστὲς - λεγινιστὲς καὶ δχι σὰν τὸ Χρουστσώφ, ρεβιζιονιστὲς ποὺ φοροῦν τὸ μακρύα τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινισμοῦ.

"Οφείλουν γιὰ εἶναι ἐπαναστάτες ἀφοσιωμένοι μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ στήν υπηρεσία τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κίνας καὶ τοῦ κόσμου, καὶ νὰ μὴν ἐνεργοῦν σὰν τὸν Χρουστσώφ ποὺ υπηρετεῖ τὰ συμφέροντα μας χούφτας ἀγθρώπων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ προνομιούχο στρώμα τῆς δοτικῆς τάξης τῆς χώρας του, δπως καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ίμπεριαλιστῶν καὶ ἀντιδραστικῶν θλου τοῦ κόσμου.

"Οφείλουν γιὰ εἶναι προλετάριοι χρατικοὶ παράγοντες ἴκανοι γιὰ ἐνώνονται μὲ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία καὶ νὰ ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ μ' αὐτὴν. "Οφείλουν γιὰ ἐνώνονται δχι μόνο μ' αὐτοὺς ποὺ συμφωνοῦν μὲ τὶς ἀπόψεις τους, ἀλλὰ δικόια γιὰ ξέρουν γιὰ ἐνώνονται καὶ μὲ ἔκεινους ποὺ δὲν συμφωνοῦν μαζί τους, μὲ ἔκεινους ποὺ στὸ παρελθὸν εἶχαν ταχθεῖ ἐναυτίον τους καὶ ποὺ η πραχτικὴ ἔδειξε τὸ λάθος τους. "Ωστόσο, δφείλουν νὰ ἐπαγρυπνοῦν θειαίτερα ἀπέγενται στοὺς θρριδίστες καὶ στοὺς μηχανορράφους τοῦ τύπου Χρουστσώφ καὶ νὰ τοὺς δικοδίζουν

νὰ ἀρπάξουν τὴν καθοδήγηση τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους σὲ δλες τὶς βαθύτερες.

Οφείλουν γὰρ ἀποτελοῦν παράδειγμα στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ δημοκρατικοῦ συγχεντρωτισμοῦ τοῦ κόμματος, νὰ κυριαρχοῦνται: ἀπὸ τὴν μέθοδο τῆς καθοδήγησης ποὺ στηρίζεται στὴν ἀρχὴ «νὰ ξεκινᾶμε ἀπὸ τὶς μᾶζες καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς μᾶζες», καὶ νὰ τηροῦν τὸ δημοκρατικὸ σύντομον δουλειᾶς ποὺ θὰ τοὺς κάνει ίκανοὺς νὰ καταλαβαίνουν τὶς μᾶζες. Δὲν πρέπει, δπως ὁ Χρουστσώφ, νὰ υπογομεύουν τὸ δημοκρατικὸ συγχεντρωτισμὸ τοῦ κόμματος, νὰ φέρονται μὲ αὐταρχικὸ τρόπο, νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν συντρόφων δόλια, νὰ ἀργοῦνται νὰ διδάσκουνται, καὶ νὰ ἐνεργοῦν δικτατορικά.

Οφείλουν νὰ εἶναι μετριόφρονες καὶ συνετοί, νὰ φυλάγονται ἀπὸ τὴν αὐθάδεια καὶ τὴν ἀλαζονεία, νὰ εἶναι ίκανοι νὰ υποθάλλονται σὲ αὐτοχριτικὴ καὶ νὰ ἔχουν τὴν παλληκαριδίαν διορθώγουν δλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ λάθη στὴ δουλειά τους. Δὲν πρέπει σὲ καμμία περίπτωση νὰ κρύδουν τὰ λάθη τους, νὰ σφετερίζονται δλες τὶς ἀρετὲς καὶ νὰ ἀπορρίπτουν ὅσα κάνουν οἱ ἄλλοι, σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Χρουστσώφ.

Οι συνεχιστὲς τῆς ἐπαναστατικῆς ύπόθεσης τοῦ προλεταριάτου, γεγνιοῦνται μέσα στοὺς μαζικοὺς ἀγῶνες καὶ ἀτσαλώγονται μέσα στὶς μεγάλες ἐπαναστατικὲς θύελλες. Πρέπει νὰ ξέρουμε νὰ ἔχτιμομε τὴν ἀξία τῶν στελεχῶν, νὰ διαλέγουμε καὶ νὰ διαμορφώνουμε τοὺς συνεχιστὲς στὴ διάρκεια τῶν παρατεταμένων μαζικῶν ἀγώνων.

Οι ἀρχὲς αὐτές ποὺ ἔκτεθηκαν ἀπὸ τὸ σύντροφο Μάρο Τσετούνγκη ἀποτελοῦν μιὰ δημιουργικὴ ἀνάπτυξη τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινισμοῦ καὶ προσθέτουν στὸ θεωρητικὸ ὄπλοστάσιο τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινισμοῦ νέα δπλα ποὺ εἶναι γιὰ μᾶς ἀποφασιστικῆς σημασίας στὸν ἀγώνα μας γιὰ τὴν ἀποτροπὴν κάθε καπιταλιστικῆς παλιγόρθωσης. 'Ἐφ' ὅσον θὰ παραμείνουμε προσηλωμένοι στὶς ἀρχὲς αὐτές, θὰ εἴμαστε σὲ θέση νὰ σταθεροποιήσουμε τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, νὰ πετύχουμε ὅστε ὁ χαρακτήρας τοῦ κόμματος μας καὶ τοῦ κράτους μας νὰ μὴ ἀλλάξει ποτέ, νὰ διεξά-

γουμε δρθά τή σοσιαλιστική ἐπανάσταση και τήν σίκαδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ, νὰ ύποστηρίξουμε τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα δλων τῶν χωρῶν γιὰ τήν ἀνατροπὴ τοῦ ιμπεριαλισμοῦ και τῶν λακέδων του, νὰ ἔξασφαλίσουμε τὸ μελλοντικὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ σοσιαλισμὸ στὸν κομμουνισμό.

* * *

Σχετικὰ μὲ τήν ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ ποὺ ἔιρφαγίστηκε στή Σοβιετική "Ἐνωση", ἡ στάση μας σὰν μαρξιστῶν - λενιγιστῶν εἶναι ἡ ίδια μὲ τή στάση μας ἀπέναντι σὲ δλες τίς «ταρταρίχες»: πρῶτο, εἴμαστε ἔναντίον — θεύτερο, δὲν τή φοβόμαστε.

Δὲν τὸ εἶχαμε εὐχηθεῖ και εἴμαστε ἔναντίον, ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσώφ ἔκανε τήν Ἐμφάνισή της, δὲν υπάρχει σ' αὐτὸ τίποτα τὸ τρομαχτικὸ και δὲν υπάρχει κανένας λόγος ἀνησυχίας. Ἡ Γῆ θὰ συνεχίζει, νὰ γυρίζει, ἡ ιστορία θὰ ἔξακολουθήσει νὰ προχωρεῖ πρὸς τὰ θύμπρός, δπως πάντοτε οἱ λαοὶ σὲ δλο τὸν κόσμο θὰ συνεχίσουν νὰ κάνουν τήν ἐπανάσταση και οἱ ιμπεριαλιστὲς και οἱ λακέδες τους θὰ προχωροῦν ἀναπότρεπτα στὸ χαμό τους.

Ἡ ιστορικὴ συγεισφορὰ τοῦ μεγάλου σοβιετικοῦ λαοῦ θὰ εἶναι πάντοτε ἔνδοξη και δὲν μπορεῖ νὰ ἀμαρρωθεῖ ἀπὸ τήν προδοσία τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίκας Χρουστσώφ. Ἡ μεγάλη μάζα τῶν ἑργατῶν, τῶν ἀγροτῶν, τῶν ἐπαναστατῶν διαχνοούμενων και τῶν σοβιετικῶν κομμουνιστῶν θὰ ξεπεράσει τελικὰ δλα τὰ θύμποδια ποὺ στήθηκαν στὸ θρόμο τους και θὰ βαδίσει πρὸς τὸν κομμουνισμό.

Ο σοβιετικὸς λαός, οἱ λαοὶ τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν και οἱ ἐπαναστάτες δλου τοῦ κόσμου θὰ δγάλουν δπωσδήποτε χρήσιμα διδάγματα ἀπὸ τήν προδοσία τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίκας Χρουστσώφ. Τὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸ κίνημα ξγινε πιὸ ισχυρὸ και θὰ γίνει ἀκόμα περισσότερο στὸν ἀγώνα του ἔναντίον τοῦ χρουστσώφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ.

Ἡ στάση τῶν μαρξιστῶν - λενιγιστῶν ἀπέναντι στὸ μέλλον τῆς ἐπαναστατικῆς ύπόθεσης τοῦ προλεταριάτου εἶναι πάντοτε

ή ἐπαναστατική αἰσιοδοξία. Εἴμαστε σταθερά πεπεισμένοι πώς τὸ δυτρο τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ μαρξισμοῦ - λεγινούμον θὰ λάμψει τελικά στὴ σοβιετικὴ γῆ. Τὸ προλεταριάτο θὰ κερδίσει μὲ τὸ μέρος του δλο τὸ κόσμο καὶ δ κομμουνισμὸς θὰ ἐπιτύχει τὴν πλήρη, ὅλοκληρωτικὴ καὶ τελικὴ νίκη πάνω στὴ Γῆ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σοσιαλιστική κοινωνία και δικτατορία του προλεταριάτου	Σελ.	6
• Ανταγωνιστικές τάξεις και ταξική πάλη στη Σοβιετική "Ενωση"	>	17
Τό προνομιούχο στρώμα της Σοβιετικής "Ενωσης και η ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουστσόφ	>	27
Για τό «κράτος δλου τοῦ λαοῦ»	>	36
Για τό «κόμμα δλου τοῦ λαοῦ»	>	45
• Ο χρουστσώφικός «ψευδοκομμουνισμός»	>	51
Τὰ Ιστορικὰ διδάγματα της δικτατορίας του προλεταριάτου	>	60
• Ο χρουστσώφικός ψευδοκομμουνισμός		

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΑΦΟΙ ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗ Ο.Ε.
ΟΔΟΣ ΣΟΥΛΙΟΥ 149, ΤΗΛ.: 9929461
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ
ΟΙΚΟΥ «ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ»
ΟΔΟΣ ΚΩΛΕΤΤΗ 4, ΑΘΗΝΑΙ
«EDITIONS HISTORIQUES»
4 RUE KOLETTI ATHENES (145)

TIMH ΔΡΧ. 40